Nu mi-e ruşine

EDIŢII SPURL
| NU MI-E RUŞINE
BARBARA PAYTON s-a născut în Cloquet, Minnesota, pe 16 noiembrie 1927.
Şi-a început cariera de model şi actriţă după ce s-a mutat la Los Angeles împreună cu soţul ei. În 1949 a jucat în primul ei film – Trapped – şi la scurt timp după aceea a luat rolul principal în Kiss Tomorrow Goodbye alături de James Cagney. Payton a avut relaţii amoroase foarte mediatizate cu actorii Franchot Tone şi Tom Neal, care au culminat cu o luptă brutală între cei doi bărbaţi şi spitalizarea lui Tone. În 1952, Payton a încercat să se sinucidă în New York după o ceartă cu Tone. Curând după aceea, cariera ei de actriţă a început să decadă, Payton apărând în filme cu buget redus şi pe coperţile revistelor tabloide. A scăpat de influenţa nocivă a Hollywood-ului şi a locuit în Mexic, unde a scris poezii; s-a întors mai târziu în Los Angeles, unde a devenit săracă şi tot mai dependentă de alcool şi pastile. Payton a fost arestată pentru emiterea de cecuri fără acoperire şi a lucrat ca prostituată pentru a se întreţine. În 1961, a fost evacuată din apartamentul ei, iar un an mai târziu a fost arestată pentru prostituţie. A lucrat cu jurnalistul Leo Guild la memoriile sale, clasicul cult [Am Not Ashamed], publicat în 1963. Din ce în ce mai instabilă, în 1967 Payton s-a mutat înapoi în casa părinţilor ei din San Diego şi a murit din cauze legate de alcool la vârsta de treizeci şi nouă de ani.
Leo GuILD a fost autor, agent de presă şi editorialist de bârfe. Lucrările sale includ The Fatty Arbuckle Case (1962), Black Bait (1975), Josephine Baker (1976), Cons & Lovers (1977) şi Carlotta (1980). A murit în 1997.

Publicată pentru prima dată la Hollywood, California, de Holloway House Publishing Company în 1963
Ediţie revizuită publicată de Spurl Editions în 2016
ISBN: 978-1-943679-02-7
Spurl Editions www.spurleditions.com spuricontact@gmail.com
CONŢINUT
„She Wasn't Ashamed” de Leo Guild 200 O cronologie a vieţii Barbarei Payton 209
Dragostea este o amintire. Timpul nu poate ucide Melodia preţuită Gay şi absurd Şi muzica neauzită.
- de Barbara Payton
Barbara Payton cu siguranţă ar putea fi reabilitată. Mai întâi ar fi nevoie de o abstinenţă de la băutură. După aceea, un efort concertat din partea oamenilor pe care îi iubeşte şi îi place să o facă să simtă că încă mai are un loc la soare. Există întotdeauna speranţă pentru o fată ca Barbara Payton, care a avut odată reţeta şi calificările pentru succes şi fericire. Talentele ei pot fi mereu reînnoite şi hrănite prin realizare şi creştere.
- Margaret Sanger, psiholog / autoare a Psihoterapiei hipnoidale

PROLOGUL
În 1950, un an lipsit de spectaculozitate în istorie, cu excepţia unei încăierări coreene, mă aflam în vârful lumii şi mergeam tot mai sus.
Talentul meu actoricesc deosebit valora 10.000 de dolari pe săptămână şi eram în continuă căutare. Băiete, toată lumea mă dorea. Ştiu că sună incredibil, dar este adevărat că Gregory Peck, Guy Madison, Howard Hughes şi alte nume mari se întâlneau cu mine. Aproape tot ce făceam făcea prima pagină a ziarelor.
O escapadă a dus la un titlu: „BARBARA face baie de soare aproape goală – JUDECĂTORUL se plânge”. Eram o ştire atât de fierbinte încât ziarele nici măcar nu trebuiau să-mi folosească numele de familie. Toată lumea ştia cine era Barbara. Era ca „Ava”, „Lana” sau „Prankie”.
Eram îndrăgostită – nebuneşte îndrăgostită – de un bărbat, Tom Neal. Şi am fost logodită (şi mai târziu căsătorită) cu actorul cu cea mai mare clasă de la Hollywood – Franchot Tone.
Cu alte cuvinte, am fost regina albinelor, nebuna şi fierbinte.
Şansele erau de un milion la unu ca eu să îmbătrânesc cu douăzeci de servitori, trei piscine şi o maseuză personală, plus un soţ adorator. Ar fi trebuit să accepţi şansele.
Astăzi, chiar acum, locuiesc într-un apartament infestat de şobolani şi gândaci (sunt prieteni), nu am nici o boabă de fasole şi beau prea mult vin Rosé. Nu-mi place ce-mi spune cântarul. Puţinii bani pe care îi acumulez pentru a plăti chiria provin din reziduuri vechi, poezie şi favoruri făcute bărbaţilor. Iubesc rasa negrilor şi voi accepta bani doar de la negri.
Vi se pare deprimant? Dezgustător? Ei bine, nu mi-e ruşine. Am speranţă. Nu trăiesc în amintiri rozalii. Privesc spre viitor.
Cred că trebuie să vă pun la curent cu călătoria în roller coaster de la oraşul fericit şi bogat la oraşul fericit şi sărac. Întotdeauna am un pic prea mult vin în mine, dar puteţi fi siguri că fiecare cuvânt este adevărat. Sunt prea bătrân ca să mai mint publicul.
Îmi este greu să încep de la început şi să merg în linie dreaptă până la sfârşit. Dar pot veni cu o mulţime de scene pe care tu le pui cap la cap pentru biletul tău în roller coaster.
Poza mea era pe prima pagină a fiecărui ziar din ţară. Eram una dintre cele şase „Baby Stars” cu cele mai mari şanse de succes.
Erau Piper Laurie, Mona Freeman, Debbie Reynolds, Mala
Powers, Barbara Bates şi subsemnata. Asta a fost în 1949. Celelalte cinci încă îşi îndeplinesc promisiunile. Eu, am gafat. A fost un an interesant. Am fost singura blondă dintre cei şase. Asta a fost ceva special. A fost prima mea mare şansă. Adolescenţi cu gurile căscate îmi puneau în mână cărţi de autografe şi mă implorau pentru autografe. Producătorii m-au rugat să împart patul cu ei.
Marile vedete mi-au spus că am sărit în sus pe calea colorată în roz către raiul corturilor. A fost prima mea întâlnire cu faima şi mi-a plăcut mirosul ei.

Scrisorile mele către părinţii mei din Texas erau ca nişte suluri de onoare pe care le lipeau pe perete cu bandă adezivă. Au avut îndoieli în privinţa mea înainte de asta. La şaptesprezece ani şi încă purtând pantaloni scurţi, am târât un căpitan al Forţelor Aeriene (John Payton) care voia să se căsătorească cu mine. Acum – chiar acum! Trebuie să fi fost într-adevăr ceva. Cred că ai mei au fost prea speriaţi de insistenţa lui pentru a spune nu. Şi mai cred că au simţit că ar fi fost nevoie de un căpitan de aviaţie pentru a mă ţine sub control.
Nici măcar el nu a putut. A spus: „Dragă, unde vrei să mergem în luna de miere?" Când i-am răspuns, „Hollywood", a fost primul pas spre sfârşitul căsniciei noastre. Nu avea niciun sens. De ce să fiu căsătorită cu un singur bărbat, să am o viaţă plictisitoare şi să cresc o familie, când aş putea avea parte de tot farmecul?
Dar nu ştiam ce înseamnă viaţa în acele zile. Sexul. era ceva delicios, dar un mister. Inevitabilul se întâmpla. Sarcina! Eram atât de supărată pe John (chiar dacă era vina mea) încât i-am ordonat să plece din casă.
Oricum trebuia să se întoarcă în tabără. Aşa că iată-mă – o fată însărcinată de şaptesprezece ani, singură la Hollywood. Responsabilităţile maternităţii nu mă deranjau. Am intentat divorţ şi am decis să devin vedetă de cinema. Pur şi simplu.
Şi ştii că dacă J ar trebui să o iau de la capăt, aş face la fel. Totul este în cer, într-o cărticică neagră cu linii clare. Tu eşti
ceea ce eşti şi nu există ieşire. Faci ceea ce trebuie să faci. Deci aşa a început totul. Dacă nu aş fi purtat o rochie decoltată la
un dans în aşa fel încât un căpitan neîndemânatic din Air Force să mă observe, nu aş fi ajuns niciodată la Hollywood. Aşa că, fraţilor, ascultaţi. Data viitoare când mergeţi la un dans aveţi grijă cum vă îmbrăcaţi. S-ar putea să ajungeţi o vedetă la Hollywood.
Copiii invidioşi obişnuiau să mă întrebe în acele zile: „Cum devii o vedetă? E vorba de talent? Fata frumoasă? Este corpul? E vorba de cine cunoşti? Cu cine te culci?" Ei bine, este puţin din fiecare şi nu lăsaţi pe nimeni să vă spună altceva.
Când eram mic, aveam un corp care ridica temperatura oriunde mă duceam. Astăzi am trei răni lungi de cuţit pe cadrul meu solid. Una se întinde de la fese până la coapsă
şi a avut nevoie, nu-mi amintesc, de câte copci. Dar, cum se spune
„O cusătură la timp salvează nouă" – aşa că toate se vindecă. Cum m-am ales cu ele? Un beţiv s-a supărat pe ceva ce am
spus, sau am făcut ceva care a enervat pe cineva. Nu este foarte clar pentru mine. Trebuie să fiu mai atentă în viitor.
Dar să mă întorc la trecutul meu plin de farmec. Încerc să mă gândesc care a fost cel mai mare moment al meu – cea mai mare emoţie a mea. Cred că a fost în 1950, în ziua de Sfântul Valentin. Urma să încep un film mare cu Jimmy Cagney a doua zi şi am mers cu Franchot Tone la operă. Purtam o stofă de nurcă pe care mi-o dăduse el şi picuram gheaţă (diamante). Am intrat în sala de operă şi a fost ca şi cum toată lumea ar fi tăcut brusc. Oamenii s-au oprit din ceea ce făceau şi s-au holbat la noi. Eram cel mai plin de farmec lucru de la pastele lui Lily St. Cyr încoace. Şi am profitat de asta. Franchot şi cu mine, am stat acolo şi i-am lăsat să se holbeze pentru o clipă. A fost raiul.
După aceea a fost sus, sus, sus. Locuri de muncă, bani, putere, romantism,
şi un viitor măreţ. Ai putea crede că am fost răsfăţat. Nu am fost. Aveam servitori, dar eu găteam, şi bine, de asemenea. Am colecţionat antichităţi şi casa mea a fost ceva de văzut. Nu ca groapa asta de gunoi. Uită-te la ea – sticle goale, găuri în tavan, mobilă stricată. Cu excepţia acestui scaun auriu. L-am salvat. Indiferent ce se întâmplă, îl păstrez. Îmi aminteşte de anumite lucruri.
Ei bine, am avut un copil. Asta a fost acasă, în Texas. L-am iubit
atât de mult încât aş putea muri. Fiul meu este în Germania acum, unde este educat. E un băiat bun. Vreau să fie mândru de mine. Sper să fie.
Eram tânără şi frumoasă şi Hollywood-ul îmi încălzise sângele. Trebuia să mă întorc. Părinţii mei au fost de acord să aibă grijă de băiatul meu. Am zburat în oraş pe vise colorate. Golly, cred că fiecare dintre ele

s-a împlinit. Era ca şi cum aş fi avut trei dorinţe – sau zece dorinţe – şi una după alta, ca într-un spectacol de magie, s-au împlinit.
Am devenit bun prieten cu Ava Gardner şi Lana Turner. Noi trei eram împreună în Palm Springs. Beam, ne întindeam fără prea multe haine şi vorbeam despre diverse lucruri. Ava era căsătorită cu Frank Sinatra în acele zile. El era înnebunit după ea. Ei bine, nu era de acord cu felul în care ne purtam şi într-o noapte a venit şi ne-a prins pe toţi împreună. Eu am sărit pe fereastră şi m-am aruncat în tufişuri, dar el le-a prins pe Lana şi Ava împreună şi a fost furios ca naiba. A ajuns în ziarele de scandal şi a contribuit la sfârşitul căsniciei lor. Întotdeauna am fost implicată în astfel de probleme.
Vedeţi voi, eram mereu acolo unde era acţiunea. Dar cred că în acea perioadă, în interiorul meu, am început să am îndoieli cu privire la cariera mea. Primeam roluri bune, dar nimic important nu părea să se întâmple. Aveam microbul şi trebuia să fiu o mare vedetă, să se vorbească despre mine, să fiu adorată, dorit. Răspunsul a fost publicitatea. Oricum, ăsta a fost răspunsul meu. Am ieşit cu fiecare mare vedetă masculină din oraş. Ei au vrut
corpul meu şi eu aveam nevoie de numele lor pentru succes. Nu exista o rubrică în oraş care să poată fi scrisă fără numele meu în ea. Eram o ştire fierbinte. În fiecare dimineaţă, editorialiştii mă sunau să afle unde fusesem cu o seară înainte. Uneori puteam să le spun – alteori nu ar fi fost înţelept. Apoi a venit Tom Neal. Era o bucată frumoasă de bărbat. Avea o senzaţie chimică pentru mine care îmi trimitea ardei roşii pe coapse. Nu am vrut să mă implic permanent cu el pentru că era doar un alt actor cu un fizic superb.
Dar el mă dorea şi eu îl doream pe el. Ştii ce trebuie să iasă din asta! Când m-am întâlnit cu altcineva, m-a aşteptat la mine acasă. Şi eu am vrut să vină. Spune-mi tu ce este dragostea. Eu nu ştiu. Dar cred că aveam multe la capitolul ăsta. Problema e că mintea mea mi-a spus: „Lasă-l în pace. El nu poate ajuta cariera ta. E doar un alt băieţel cu probleme.” Dar inima mea nu i-a dat atenţie.
Tom Neal era un fost jucător de fotbal, fost boxer, puternic, sănătos, fericit şi norocos, care avea un fizic care striga după atenţia femeilor şi o primea. Eram agăţat de el. Când făceam dragoste, mugurii răsăreau flori şi Cupidon primea o medalie. Au fost zile şi nopţi de neuitat. Dar era trenul spre nicăieri. A fost expresul de la miezul nopţii către scutece murdare şi săruturi pe obraz pentru salut şi la revedere. Am gustat din asta şi am simţit mirosul bucătăriei. Nu mai voiam nimic din toate astea. Deci, ce să fac?
Franchot Tone, suav, simpatic, tăcut, neexcitant Franchot m-a rugat să joc o piesă cu el la New York. Era dependent de
de mine. Şi el a crezut în mine. Ăsta era drumul pe care trebuia să merg. Mi-a spus pe litere şi l-am citit. „Sărută-mă şi necazurile tale se vor sfârşi.” Nu-i aşa? Aşa că am plecat spre est cu Tone.
Vreau să vă spun ceva ce n-o să vă vină să credeţi. Poate că nu mai arăt ca înainte – dar, nu cu mult timp în urmă, Franchot Tone m-a întrebat din nou dacă vreau să mă mărit cu el. Ştiţi ce a spus? „Dacă te măriţi cu mine, voi redeveni tânăr pentru tine. Voi deveni din nou un băiat.” Şi aminteşte-ţi că am fost căsătorită cu el o dată. După ce a trăit o viaţă plină, m-a vrut din nou.
Am fost bună cu Franchot. Şi el a fost bun cu mine. Ai fi crezut că acel combo ar fi dat de petrol – dar a fost un puţ uscat.
Am fost un succes pe Broadway. Aprindeţi o lumânare romană şi veţi vedea sclipiri roşii pe cer în seara asta. Criticii au spus că eram o fată frumoasă şi că ştiam să joc. Am fost adulată în New York. A fost un moment fericit. Dar îmi era dor de Tom. Întotdeauna m-a deranjat că nu m-a cerut niciodată în căsătorie. Aici, o femeie sociabilă şi acceptabilă. Tone mă implora să-mi plătesc facturile în mod legal, iar domnul Have-Nothing locuia în casa mea în timp ce eu eram la New York şi-mi făceam exerciţiile lângă piscină. Tom nu credea că îşi poate permite o soţie – ca mine.
Ca toate romanticele feminine, am crezut că dacă stau suficient de mult departe de Tom, mă va implora să mă mărit cu el. De aceea l-am amânat pe Franchot până ne-am întors la Hollywood.
Dar nu a sunat niciun clopot când l-am văzut pe Tom. M-a vrut înapoi în fân. Aşa că am scos jokerul din pachet şi am fost de acord să mă mărit cu Franchot. Franchot a insistat să ne întâlnim ca nişte oameni civilizaţi şi să discutăm despre asta.
Am veşti pentru tine, iubito – nimeni nu e civilizat. Dacă îndepărtezi puţină piele, obţii carne crudă. Ei bine, proeminentul social Mr.

Tone, îmbrăcată frumos în ultima modă şi afişând o atitudine
atitudine superioară delicată, s-a întâlnit cu musculosul Neal şi cu mine la
casa mea. Totul urma să fie liniştit şi demn. Pe naiba a fost!
Franchot pur şi simplu nu putea să înţeleagă ce puteam să văd la Tom când el (Tone) îmi oferea imediat căsătoria. Simpaticul Neal a crezut că eram grozavi în pat, aşa că de ce să complicăm lucrurile cu căsătoria. Aşa că am sorbit un vin uşor într-o noapte de vară mai fierbinte decât Hadesul şi am vorbit despre problemele noastre.
Adică, am crezut că putem vorbi despre problemele noastre. Tom îi tot spunea lui Franchot: „Ce naiba, eşti cu douăzeci de ani mai în vârstă decât Barbara. Ea e o tipă pasională. Ce se va întâmpla peste zece ani? Vei mai fi în stare să o satisfaci?"
Franchot a continuat să dezbată subiectul politicos, dar ştiu că devenea din ce în ce mai furios. Părerea lui Tone despre Neal era că era doar un halterofil ieşit din serviciu şi era destul de hotărât în privinţa asta, mai ales pe măsură ce vinul îi cobora pe gât.
Eu nu aveam prea multe de spus. Eram la fel ca premiul de aur pentru care se luptau. Îl iubeam pe Tom. Îl plăceam şi îl respectam pe Franchot. Ei bine, cearta a devenit din ce în ce mai beată şi ne-am plimbat pe terasă. Franchot s-a împiedicat de una dintre halterele lui Tom şi asta a făcut-o. Nu că l-ar fi durut piciorul, dar a fost o amintire de oţel că Tom fusese prin casa mea.
Apoi – bombele atomice! Franchot trebuia să fie nebun de beat ca să dea un pumn lui Neal. Era ca şi cum ai arunca o pietricică într-un elefant. Elefantul a răcnit şi l-a înfipt pe Franchot în perete cu colţii lui. Tom a dat vreo zece pumni rapizi care i-au zdrobit nasul lui Tone şi i-au adus o plimbare gratuită la spital. Neal nu a
destul de dau seama că nu a avut nici un adversar atunci când dintr-o dată Tone nu a fost în faţa lui, dar în schimb a fost în frig pe trotuar.
Am reacţionat aşa cum ar fi făcut orice femeie. I-am legănat capul lui Tone în poală şi am plâns. L-am urât pe Tom pentru atacul său bestial, Ei bine, poliţia s-a târât în caz şi presa, iar totul a fost pe primele pagini. A fost prima dată când triunghiul nostru a fost pe prima linie. Toată lumea avea o părere. Eu eram la mijloc.
Franchot, de pe patul său de spital, şi Neal, de la domiciliul lui
avocat, aşteptau decizia mea. Eu eram arbitrul şi nu pumnii, ci votul meu, ar fi decis cine a câştigat şi cine a pierdut.
Atât Tom cât şi Franchot au spus poliţiei şi presei că mă iubesc
că mă iubesc şi că vor să se căsătorească cu mine. Ha, ha – venind de la Tom asta
a fost un râs! A trebuit să mă ceară în căsătorie prin intermediul biroului procurorului. Cererea lui în căsătorie a fost la fel de legitimă ca banii falşi.
Presa a coborât asupra mea şi am dat decizia mea. În
în clipa în care Franchot a părăsit spitalul, am spus: „Mă mărit cu el". Am fost
terminat cu bătăuşul Neal. Mi-am ţinut cuvântul. În mai 1951, m-am căsătorit cu
cu Franchot Tone, un milionar de succes care m-a iubit mai mult
decât orice fată din lume. Sună ca un final fericit pentru un basm, nu-i aşa? Îmi pare rău – a fost doar începutul.
Ştii, de curând Burgess Meredith m-a întrebat dacă aş vrea să fac un film. E un om drăguţ şi cred că i-a fost milă de mine. I-a fost milă de mine? Mie mi-a părut rău pentru el. Nu mai vreau jazzul ăsta de film. E o scenă proastă. Vreau doar să fiu eu însămi. Dacă 'ma harridan disreputable, atunci dur, asta e ceea ce sunt. Nu vreau să fiu personajele din film. Vreau doar să fiu eu însămi. Cred că am aflat cine sunt şi aşa va fi.
Nu merg niciodată la film şi nu mă uit la televizor. Eu nu
nici măcar să mă uit în oglindă. Nu vreau să văd nicio poză. Doar pe cele ale fiului meu. Altfel, am terminat cu viaţa din umbră.
Poate vă pot explica eu. Am trăit câţiva ani în Golful Kino din Mexic. Am avut iubiţi care au avut grijă de mine şi un iubit care m-a adorat. Dar mă îndepărtez de subiectul meu. Şi eu sunt realist şi trebuie să rămân la ideea mea. Ei bine, la Kino Bay, într-o dimineaţă, după o furtună, mai multe balene uriaşe au fost

aruncate pe ţărm şi au murit. Aceşti giganţi ai oceanului, temuţi de toată lumea, erau neputincioşi în afara mediului lor. Este ca şi cu mine. Dacă ies din mediul meu, voi muri şi voi puţi. Unde sunt eu astăzi, indiferent
cât de rău ţi se pare, este locul meu. Eu pot fi eu. În
film trebuie să fiu ceea ce vor ei să fiu. Vedeţi – mă plimb cu o gaură în blugi. Vezi
vezi ceva? Atunci ce naiba – vezi! Dar eu sunt sincer. Nu mă îmbrac diferit pentru tine decât mă îmbrac pentru mine. Ăsta e punctul meu de vedere. 'Sunt cristal limpede. Mă atingi uşor şi sun clar şi rece. Nimic fals.
Înapoi la Franchot şi căsnicia mea. El nu m-a putut accepta ca Barbara Payton din ziua căsătoriei noastre. Dacă ar fi putut, am fi putut fi fericiţi. Dar eu eram Barbara Payton a lui Tom Neal – a iubitului meu – a trecutului meu – totul. Mă ura pentru ceea ce am fost şi mă iubea pentru ceea ce eram.
S-a torturat singur. Eu nu eram decât cineva pe care îndoielile, temerile şi recriminările lui puteau ricoşa. M-am hotărât să îl las să se chinuie. Era fără sfârşit. Se construia şi nu se vedea sfârşitul. Fiecare parte a corpului meu îi amintea de un alt
bărbat.
Am plâns pentru el zi şi noapte. Viaţa mea a fost una de recrimi-
naţiune, îndoială, ură şi scuze. „Doar iubeşte-mă", l-am implorat. El
nu putea s-o facă. Memoria lui era prea ascuţită. Ne despărţeam şi ne întorceam împreună. A fost un fel de un-
ritm sănătos. Sus, jos, lateral, plat şi din nou sus. Am învăţat să-l iubesc pe Franchot pentru intensitatea lui. Eu eram mania lui, fobia lui – o jumătate din personalitatea lui divizată. Se concentra asupra mea ca şi cum aş fi fost un scenariu pe care trebuia să-l înveţe peste noapte. Nu putea funcţiona. Am fost de acord să divorţez de el în mod implicit. După zile întregi de dispute şi reconcilieri, avocaţii noştri au căzut de acord asupra unei înţelegeri.
Franchot terminase cu mine. A fost o uşurare, chiar dacă încă îl mai iubeam. M-a lăsat în pace şi am plutit din nou spre Tom. Era inevitabil. Muşchii lui se ondulau sub mâinile mele şi am revenit la zilele de dragoste continuă. Mi-am spus că trebuie să se termine, dar am sperat că nu va fi aşa.
Uneori mă uit în urmă la toate astea şi mă gândesc că azi, da, azi-
zi este începutul pentru Barbara Payton. Astăzi am început. Acum sunt reală. Fata aceea eram doar eu, exteriorul meu, aşa cum păream pentru alţii.
Poate că astăzi vinul a ajuns la mine. Dar simt că dacă aş putea doar să spăl cămăşile iubitului meu, să gătesc scoici şi să fac o scenetă cu Art Carney, aş fi fericită.
Sună nebunesc? Dar să revenim la faimă şi avere. Am primit o telegramă dulce mirositoare cum că sunt căutat pentru a face două filme la Londra. Se plăteau o grămadă de bani, aşa că nu am putut refuza. Nu a fost uşor să-l părăsesc pe Tom, dar am făcut-o. Apoi în Anglia. Am fost un succes răsunător. Poţi să te uiţi într-una din cărţile alea care îţi spun încasările. Imaginile au fost senzaţionale şi am primit

tot felul de oferte de imagini. Conţi şi lorzi mă implorau să fiu micuţa lor păsărică. Le-am dat câtorva dintre ei un fior sau două, dar când Tom a venit la Londra, toţi păreau umbre masculine în loc de bărbaţi. Acel Tom îmi zguduia coapsele de fiecare dată când mă uitam la el.
Peste tot în Anglia am primit oferte să rămân, dar Tom avea mâncărimi şi m-am molipsit. Ni s-a oferit un turneu cu The Postman Always Rings Twice şi m-am gândit că ar fi distractiv să jucăm o piesă împreună. Am renunţat în mod deliberat la marele moment pentru micul moment – dar am vrut să fiu cu Tom.
Ne-a mers foarte bine în provincie, dar nu atât de bine în oraşele mari. După o vreme, ne-am întors la Hollywood şi nu aveam nimic de făcut. Am început să ne certăm. Într-o zi i-am spus lui Tom că este un ticălos şi i-am dat un aer vesel. El mi-a spus cam acelaşi lucru şi ăsta a fost sfârşitul.
Ştii, uneori relaţiile amoroase se opresc şi se duc ca un semafor, dar când ne-am spus „gata", asta a fost. A fost grozav cât a durat.
Ştii, sunt foarte sensibilă. Iubesc pe toată lumea şi îmi pare rău pentru toată lumea, de asemenea. Încă mai am o simpatie tristă pentru Tom. Sper că şi el o face pentru mine.

Am avut o grămadă de bani odată. Am făcut-o în filme şi am primit o înţelegere mare de la Tone. Dar s-au dus repede. Într-o zi eram bogat şi în următoarea eram sărac. A fost ca şi cum un magician diavolesc a fluturat o baghetă urât mirositoare şi, poof – banii nu mai erau.
Aşadar, ce face o tânără superbă când e falită? Ei bine, m-am mai măritat de câteva ori. Mai exact, de patru ori.
Nu au funcţionat. Soţii îmi doreau corpul şi nu pe mine. Oricum, aşa părea. Nu ştiu de ce s-au căsătorit cu mine.
Am călătorit puţin. Cel mai mult mi-a plăcut Mexicul. Oamenii erau simpli şi viaţa era atât de necomplicată. Nu e ca în America, unde se sărută pe obraz ca un salut. Acolo te sărută pe buze astfel încât îţi zornăie dinţii! Oamenii sunt sinceri. Un bărbat va spune: „Vrei să vii în pat cu mine?" Nu va bate câmpii pentru câteva seri.
Călătoream fără bani şi asta trebuia să se termine cu probleme, pentru că tot cheltuiam ca şi cum aş fi avut.
În 1955, întors la Hollywood, am încasat un cec de o sută de dolari la un supermarket. Era un magazin în care cheltuisem mii de dolari. Ei bine, cecul nu era valabil. Nu-mi amintesc dacă am crezut că am bani în bancă. Cred că nu aveam. Dar poliţiştii m-au tras înăuntru. Urma să fiu condamnat pentru că din banii ăia cumpărasem mai ales băuturi alcoolice.
Avocatul meu a lucrat fără onorariu – pentru că nu aveam o boabă – şi i-a spus proprietarului pieţei că voi face restituirea. Apoi mi-a cerut o listă cu prietenii mei care credeam că mi-ar putea da o sută de dolari pentru a achita cecul.
Cu toţi prietenii mei, nu m-am putut gândi la niciunul care să rişte o sută de dolari pe mine. Dar abacadabra, Milt Golden, avocatul meu, a venit cu unul. Era Herman Hover, proprietarul clubului de noapte Ciro's. Herman a spus că eu şi prietenii mei am cheltuit atât de mulţi bani în localul său, încât a simţit că îmi este dator.
Aşa că avocatul meu aproape l-a convins pe procuror să renunţe la acuzaţii. Dar am insultat o vrăjitoare de ziaristă cam în aceeaşi perioadă şi ea, în numele ziarului ei, nu a lăsat cazul să fie soluţionat în afara instanţei. Aşa că am primit un verdict de „Vinovat" şi a trebuit să plătesc o amendă de o sută de dolari.
A fost începutul a o mie de neplăceri cauzate de problemele financiare. Părea imposibil să nu pot pune mâna pe bucăţi de bani de fiecare dată când voiam, dar să înfrunt situaţia nu puteam.
Temporar am rezolvat-o. 1am întors în Mexic – ţara pe care o iubesc – şi acolo am întâlnit un pescar cu faţa crevasă, fără bani, doar cochilii şi o barcă şi nişte plase. Am pescuit şi am prins unele mari şi am iubit şi pentru câţiva ani a fost frumos. Am uitat de Sin-City şi mi-am lăsat mâna să cadă pe marginea bărcii noastre cu vâsle, lăsând apa să-mi atingă încheieturile degetelor. Marile mele probleme erau ce să gătesc pentru cină şi cum. Ah, poate că asta era viaţa pe care eram făcut să o duc – crezi?
Dar era inevitabil ca furnicile din pantalonii mei să înceapă să se târască din nou. Am vrut să fiu mai mult decât fericită. Asta este întotdeauna o mare greşeală. Am primit suficienţi bani ca să mă întorc la Hollywood. Nu pentru a juca – doar pentru a observa. Am vrut să văd de ce eram atât de înnebunit. Nu era uşor de văzut.
Nici măcar nu eram conştient de asta, dar alunecam la vale fără nimic de care să mă agăţ. Mă întrebam: „Am fost cu adevărat protagonista lui Gregory Peck – şi acum trebuie să fur un măr de la un stand ca să pot mânca?"
Apoi am avut un microb. Trebuie să fie sute de fete ca mine – la început de drum şi la fel de naive ca un papagal de companie, credeam eu. Am simţit că trebuie să fac ceva pentru ele – să le învăţ să evite toate greşelile pe care le-am făcut eu.
O şcoală dramatică mi-a permis să predau. Le-am arătat cum să meargă, să vorbească şi să stea, dar când am încercat să le spun despre capcane nu au ascultat. Pentru ei, succesul de la Hollywood era doar o briză răcoroasă. Uşor de manevrat – dorit de toţi.
Încă mai încerc să vorbesc cu tinerele fete care îşi croiesc drum spre celebritate. Dar ele sunt sigure că ceea ce mi s-a întâmplat mie nu li se poate întâmpla lor. Hah!

Ştiu că sunt un bătrân acum – aproape treizeci şi cinci de ani – târât afară, îmbibat în vin, pradă pentru bancnotele de cinci dolari ale bărbaţilor, dar încă mai pot scrie poezie. Ştiţi că Doubleday mi-a dat un avans pentru a scrie o carte de poezii? Ei nu ştiu de sângele şi lacrimile de pe fiecare pagină. Cititorul potrivit le va simţi.
Ştiţi, în Mexic băştinaşii leagă portocale la gâtul câinilor vagabonzi ca să nu ia turbare. Ştim că sunt o grămadă de prostii, dar niciun câine cu o portocală în jurul gâtului nu a luat vreodată rabie. Vedeţi voi, credinţa, aşa cum se spune, mută munţii şi oamenii şi totul.
Asta e filozofia după care trăiesc eu. Dacă crezi, se va întâmpla. Mama mea a avut cancer şi ambii sâni i-au fost amputaţi. Tatăl meu o iubeşte foarte mult – nu ar fi lăsat-o să moară. A construit o piscină cu mâinile lui pentru ca ea să-şi poată reface o parte din muşchii braţelor. Ei sunt foarte fericiţi. Asta vreau să spun prin portocale şi credinţă.
CAPITOLUL I
Unii oameni spun: „Îmi amintesc de când aveam patru ani”. Apoi îţi spun o poveste care să dovedească asta. Sunt sigur că povestea a devenit distorsionată odată cu vârsta. Alţii, pentru a-i întrece pe toţi ceilalţi, au poveşti de până la doi ani.
Ei bine, nu-mi amintesc ce vârstă aveam când mi-am dat seama că trăiesc, dar îmi amintesc un vis. Asta a fost prima mea amintire. M-aş putea descurca fără el.
Am visat că mă uitam la omul din lună şi deodată a început să cadă spre mine, din ce în ce mai repede. Faţa omului uriaş m-a lovit şi m-a strivit de o stâncă pe care mă sprijinisem. Era frig şi umed, iar faţa lunii era ca gelatina. Eram lipit de stâncă cu această substanţă teribilă. Nu puteam să scap şi am ţipat. Ţipătul m-a trezit şi pe mine şi
şi pe restul casei.
Visul ăsta îl aveam tot timpul. Uneori, vara. Era soare şi aveam căldura aia îngrozitoare – dar şi faţa bărbatului cu ochi rotunzi era pe soare.
Când m-am îmbogăţit şi mi-am putut permite, m-am dus la un psihiatru doar pentru a vedea ce însemna visul meu – simţeam o mândrie de proprietar în acest moment -. Mi-a dat o explicaţie evidentă: îmi era frică în interior de bărbaţi şi de puterea lor asupra mea. Nu l-am contrazis. Putea fi aşa. Bărbaţii m-au târât prin toate emoţiile, de sus până jos, şi între ele. Despre asta vreau să vorbesc mai întâi.
Aveam nouă ani – a fost vârsta copilăriei mele preferate dintre toate. De fapt, chiar acum, astăzi, aş vrea să fac un număr în care să joc rolul unui copil de nouă ani – şi mă bălăceam desculţă şi cu picioarele goale de-a lungul unui pârâu dintr-o zonă împădurită din Odessa, Texas. M-am născut
în Cloquet, Minnesota, dar nu-mi amintesc prea multe despre asta.
Soarele prindea unduirile pe care le stârneam. Nu aveam nicio grijă pe lume.
„Hei, tu”, a strigat un băiat la mine. „Îmi strici pârâul.” Avea vreo unsprezece ani.
„Pârâul tău”, i-am spus. „Ce naiba te face să crezi că e
al tău?” Puteam să folosesc cuvintele astea devreme pentru că le auzeam prin casă.
Şi-a dat jos sandalele şi a mers în apa puţin adâncă până la mine. Şi-a lipit chipul pugnace de al meu şi a spus: „Pentru că aşa spun eu”.
Nu ştiam dacă să îl lovesc cu cureaua, să plâng sau să fug. Dar l-am privit drept în ochi şi am rămas tăcută câteva secunde.
„Fetelor!”, a spus el dezgustat, dar am putut vedea că se dădea înapoi. „Bine”, a negociat el, „poţi avea pârâul până la stânca aia dezechilibrată”.
Începusem să-mi simt forţa şi m-am bălăcit intenţionat până la stâncă şi apoi am trecut pe lângă ea în apa pe care o avea
mi-a interzis să plec. M-am întors şi m-am uitat din nou direct la el. Vocea lui a devenit un pic mai siropoasă şi m-a întrebat: „Care este
numele tău?” „Barbara”, am spus eu, „şi nu te mai băga în curentul meu”. Am fost un copil curajos copil. Când nu s-a mişcat, m-am întors şi l-am împins, doar
uşor. Nu i-a plăcut, dar s-a retras câţiva metri pe mal. „Eşti drăguţă”, a spus el admirativ. „Nu e treaba ta”, m-am mai bălăcit puţin

în timp ce el se uita. Ştiam că sunt regina dealului, ca să zic aşa, şi era prima dată în viaţa mea când realizam că o fată drăguţă avea multe avantaje doar prin faptul că era drăguţă.
„Numele meu este Edward", s-a oferit el. „Îmi dai un sărut dacă îţi dau tot pârâul? Şi tot ce e în el, cum ar fi peşte?"
Dar eu câştigasem deja pârâul şi peştele. Nu eram un leneş şi învăţam repede. Poate că pentru un sărut aş putea obţine ceva ce nu aveam. Părea o modalitate uşoară de a obţine ceva. „Ei bine, Edward", am spus eu cu dulceaţă, „poate ai putea primi un sărut, dacă ai avea ceva ce îmi doresc eu – ca un pisoi, de exemplu. Întotdeauna mi-am dorit o pisicuţă mică."
„Sigur, o să-ţi iau o pisicuţă", a spus el nerăbdător. S-a aruncat în pârâu ca să mă sărute.
Dar am fost înţeleaptă. „Mai întâi pisoiul", i-am zâmbit într-un mod care mi s-a părut ademenitor. A funcţionat şi el s-a retras, şi-a pus sandalele
şi s-a dus să caute pisoiul. Nu-mi mai amintesc dacă mi-a luat pisoiul sau
sau dacă i-am dat sărutul, dar scena a fost o trezire pentru mine. Relaţiile mele cu bărbaţii, cu majoritatea bărbaţilor, erau o piaţă-
loc. Eu vindeam, ei cumpărau, iar ani de zile cererea a fost mult peste ofertă.
Chiar şi în anii preadolescenţei mele, nu eram neştiutoare de Hollywood,
farmecul, adoraţia, bărbaţii frumoşi, faima, banii
banii. Împrumutam reviste pentru fani, decupam actorii pe care îi admiram şi îi lipeam pe perete. Zece ani mai târziu mă întâlneam cu ei sau mă culcam cu ei. Dorinţele mele erau prea conservatoare. Mi-aş fi putut dori de zece ori mai mult şi mi s-ar fi îndeplinit. În zilele noastre am grijă ce-mi doresc. O dorinţă ar putea deveni realitate – apoi probleme.
Odată am fost la film şi m-am implicat atât de mult în
rol, când actriţa nu a vrut să-l sărute pe Ronald Coleman, l-am sărutat
L-am sărutat (în pantomimă) de pe scaunul meu din primul rând – unde stăteam întotdeauna, în ciuda gâtului înţepenit pe care mi-l dădea. Oricum, sărutul meu a fost destul de zgomotos şi copiii au făcut mişto de mine.
A fost în filme, de asemenea, în cazul în care un băiat a încercat prima dată să atingă
să mă atingă. La început eram atât de captivată de film încât nu mi-am dat seama că mâinile lui se strecurau pe partea din faţă a rochiei mele – iar eu aveam vreo zece ani şi înţepături de albine în loc de sâni! M-am ridicat şi l-am pocnit, deşi el plătise pentru film. S-a îmbufnat tot timpul filmului. Era doar un pic mai în vârstă. „Ştii cum le spunem fetelor ca tine?", a acuzat el când s-au aprins luminile, „Teasers. Porţi rochii joase şi apoi când cineva încearcă să te atingă – fiind doar afectuoasă", a adăugat el, „te superi. Ei bine, nu te voi mai duce niciodată la film".
Acest lucru m-a şocat pentru că aveam doar o mână de băieţi care aveau suficienţi bani să mă ducă la film.
Când luminile s-au stins, l-am apucat de mână şi i-am pus-o jos
partea din faţă a rochiei mele – doar pentru o secundă, apoi a smuls-o. „Eşti mulţumită?" Am spus.
El a rânjit. „Băiete, eşti plinuţă!" De unde i-a venit ideea asta? „Taci", i-am spus, „şi hai să vedem filmul din nou." Într-o seară, fratele meu mi-a spus că James Cagney vine în oraş pentru o strângere de fonduri. Întotdeauna mi-a plăcut de el pentru că era dur şi nemilos pe ecran şi se potrivea cu teoria mea despre ce ar trebui să fie un bărbat. Am aflat că intrarea la auditoriu costa un dolar douăzeci şi cinci. Nu numai că nu-mi puteam permite, dar nici unul dintre prietenii mei nu putea. Totuşi, trebuia să-l văd pe Jimmy Cagney în persoană. Am fost atât de tulburată încât mi s-a făcut rău la stomac şi nu puteam mânca. Apoi s-a întâmplat miracolul. Stăteam în mulţimea mare de la intrarea artistului şi un băiat de cel puţin şaisprezece ani mi-a făcut semn. „Eşti drăguţă", a spus el. I-am dat „razzberry – atât de nesofisticat eram. „Vrei să vezi spectacolul, puştiule?", m-a întrebat el. „Cagney i-a dat tatălui meu două bilete – vezi?" Era de necrezut, dar avea două bilete galbene în mână şi păreau profesionale. Dar eu eram precaut. Învăţam. „Ce trebuie să fac?" S-a aplecat spre mine. „Un pipăit sau două. Şi ce dacă? Intri gratis. Cele mai bune locuri din sală." „Nu, mulţumesc", am spus rece, dar am fost tentată. El a ridicat din umeri şi l-am văzut cum îi făcea aceeaşi propunere unei alte fete ceva mai în vârstă. Ea s-a îndepărtat de el. A încercat cu o altă fată şi ea a plecat. Mi-am dat seama că poziţia mea devenea tot mai puternică. Destul de sigur că el

s-a întors la mine. „Bine, puştiule”, s-a oferit el. „Fără sentimente. Vino cu mine.” Nu prea îl credeam, dar trebuia să intru. Am mers împreună cu el.
Nu erau cele mai bune locuri din sală, dar erau destul de bune. Jimmy Cagney a ieşit şi a făcut o imitaţie a unui bărbat care îl imita pe Jimmy Cagney.
Am simţit degetele escortei mele jucându-se cu picioarele mele, dar nu mi-a păsat.
Mulţi ani mai târziu, Jimmy Cagney m-a angajat să fac un film cu el. Atunci nu aş fi crezut că se poate întâmpla.
Când am ieşit afară, băiatul, al cărui nume nu l-am ştiut niciodată, mi-a spus: „Ştii, eşti ciudată – şi frumoasă. Ai putea fi actriţă”.
Am crezut că face mişto de mine. „Şi tu ai putea fi un maniac sexual
maniac”, am ironizat, apoi am fugit acasă.
Dar aşa a început totul. Oamenii îmi tot spuneau, chiar şi
când eram mică, că aş putea fi actriţă. Ei au văzut mult
mai mult în mine decât vedeam eu în mine. Odată am luat-o suficient de în serios încât să-l întreb pe tatăl meu dacă aş putea fi vreodată actriţă.
„Mai bine te-ai baza pe mintea ta decât pe faţa ta”, m-a sfătuit el. Apoi s-a întors la lectura sa. Când şi-a dat seama că eu
încă stăteam acolo, nemulţumit de răspunsul lui, şi-a scos ochelarii
ochelarii şi a adăugat: „Eşti o fată prea dulce pentru Hollywood”. Şi a zâmbit. Mă întreb dacă avea dreptate?
Desigur, era inevitabil ca într-o zi să primesc primul meu rol de actriţă. Eram în clasa întâi la liceu. Domnişoara Warren era profesoara mea de engleză şi se credea un fel de antrenoare de teatru sau poate că avea nevoie de banii în plus pe care îi primea ca
profesoară de teatru. Deci, într-o după-amiază târzie, pe scena auditoriului şcolii,
nouăsprezece fete şi un băiat s-au prezentat pentru roluri într-o piesă într-un act pe care fratele drei Warren, Jackson, o scrisese special pentru o astfel de supraabundenţă de fete. Piesa era despre un şofer de camion de brutărie care era căsătorit şi avea şase fiice, soţia lui şi o mătuşă care locuiau în casa lui. Asta însemna că opt dintre fete urmau să primească o şansă, iar celelalte unsprezece erau scutite.
Eu nu aveam nicio intenţie să fiu scutită. Mi s-a părut că cheia situaţiei era băiatul singuratic pe care nici măcar nu-l cunoşteam. Încă îmi amintesc numele lui – Thomas Tryone – şi era chipeş şi foarte tăcut. Domnişoara Warren îi şoptea mereu la ureche şi eu mă întrebam mereu dacă vorbea de cumpărături sau ce. Dar domnişoara Warren era urâtă şi avea 60 de ani, aşa că sunt sigură că vorbea despre piesă.
Cu toţii jucam roluri diferite în fiecare zi, ceea ce trebuie să recunoaşteţi că este un mod ciudat de a alege o distribuţie. Era o scenă în care Tom îşi săruta soţia înainte de a pleca la muncă, iar eu aşteptam să joc rolul soţiei. |Ştiam că-mi va veni rândul – şi aşa a fost.
Trebuia să fie un sărut nespectaculos între soţ şi soţie la uşă, după care soţia îşi făcea treburile casnice cu ajutorul fiicelor ei.
Auditoriul a avut cota obişnuită de studenţi curioşi – oh, aproximativ douăzeci dintre ei. Iar restul distribuţiei noastre şi domnişoara Warren stăteau în culise. Aveam doisprezece ani acum, mă îndreptam spre treisprezece şi învăţasem destule.
„Nu uita să aduci untul acasă”, i-am amintit lui Tom,
„şi vezi dacă poţi smulge o pâine veche de o zi pentru umplutura mea.” A dat din cap şi s-a aplecat să mă sărute. Nu mi-am întors obrazul aşa cum am
aşa cum fusesem învăţată să fac, ci i-am primit sărutul pe buze. Mi-am pus braţele în jurul lui, l-am tras spre mine şi l-am ţinut strâns. Voi spune asta pentru el – nu a încercat să se îndepărteze! A fost un adevărat luptător. Am putut vedea că, deşi era uimit, îi plăcea.
Ei bine, am stat cap la cap câteva secunde şi apoi i-am spus: „La revedere, dragă”, în cel mai sexy mod al meu. Chiar şi aceste cuvinte au fost
ad-libbed. El a ezitat pentru o fracţiune de secundă, ca şi cum nu ar fi vrut să plece, dar a înghiţit în sec şi a plecat.

Domnişoara Warren a venit în fugă să-mi explice că nu aşa se face. A fost atât de banală încât a crezut că nu am înţeles ideea. Apoi mi-a demonstrat cum trebuia făcut. Tom a continuat să se uite la mine pe tot parcursul scurtei scene. Unele dintre fete râdeau.
Mai târziu, Tom, care făcea pe deşteptul, a spus: „Pui mult suflet în rolurile tale, nu-i aşa?" Ne plimbam prin campus. M-am prefăcut surprins.
„Nu ţi-a plăcut? Golly, Iththought it came off rather well" „Părinţii tăi trebuie să fie oameni foarte afectuoşi dacă de acolo ţi-a venit ideea unui sărut de nevastă", a râs el. Apoi şi-a pus braţul în jurul taliei mele şi am continuat să mergem. Nu era chiar atât de prost.
Când a venit timpul să se facă selecţia finală a distribuţiei, nu am fost surprinsă să văd că eu voi juca rolul doamnei Wall. Tom a fost
entuziast în recomandarea lui pentru mine. Mai târziu am aflat că domnişoara Warren crezuse că Cynthia Epstein ar fi fost mai potrivită pentru rol, dar Tom o convinsese de altceva.
Tom a fost dezamăgit când am jucat piesa pentru un grup şcolar. Am revenit la a face rolul aşa cum domnişoara Warren a origi-
în original l-a conturat. Dacă Tom voia afecţiune pe scenă, m-am gândit,
ar trebui să existe alte recompense pentru mine. Prima mea reprezentaţie a fost lăudată de prietenii mei. Am lis-
la cei cărora le-a plăcut. Am căpătat devreme acest obicei. Criticile mă pulverizează într-o ceaşcă de jeleu. Aşa că mi-am închis urechile la sugestii sau chiar la critici amabile. Chiar şi atunci voiam să aud doar lucruri bune.
Domnişoara Warren a crezut că am o adevărată notă de realism în interpretarea mea, aşa că a devenit una dintre persoanele mele preferate. Mi-a promis că voi juca în următoarea ei piesă, dacă există un rol pentru mine. Jackson, care avea uşor cincizeci de ani, îşi scria acum noua piesă. Asta nu ar fi pus roţile în mişcare?
Ei bine, Jackson nu se căsătorise niciodată şi era funcţionar poştal. A
un fel de ticălos – dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Îi plăcea să scrie ca hobby când nu sorta corespondenţa. Domnişoara Warren locuia cu fratele ei şi era un cuplu foarte iubit în oraş.
Am părăsit auditoriul într-o seară şi am observat că domnişoara Warren stătea până târziu, vorbind cu nişte studenţi. Aşa că am sunat la ea acasă şi
întrebat de ea. Jackson a spus că lucra până târziu.
„Ce e cu piesa?" L-am întrebat. Era punctul lui slab. Îi plăcea să vorbească despre piese. „Nu ştiu dacă P a generat suficientă simpatie pentru eroul meu", a spus el cu greu. „Ştii că publicul trebuie să fie capabil să simpatizeze cu cineva. Cine vrea un erou bolnav?" Nu asta voiam să ştiu. „Poate că fata poate fi personajul simpatic", am sugerat eu.
Şi-a limpezit gâtul, aşa cum făcea întotdeauna. „Nu, ea este confinată
într-un scaun cu rotile – artrită." Asta suna ca o parte proastă. „Nu există o altă fată – poate una sănătoasă?"
„Nu", s-a gândit el. „Doar rolul unei fete. Ştii, este o
poveste despre mineritul cărbunelui." A râs. „Nu există femei mineri de cărbune."
Am hotărât că atunci când voi termina cu el vor fi. „Îmi plac piesele şi scrisul", i-am spus. „Aş vrea să-mi citeşti piesa de până acum."
A fost complimentat. Şi-a curăţat gâtul. „Am terminat doar douăzeci de pagini. Să ţi-o citesc la telefon?" Asta nu se potrivea cu scopul meu. „Trebuie să trec pe la tine. De fapt, chiar acum", am spus.
A început să se bâlbâie, dar am închis. M-am asigurat că domnişoara Warren era încă ocupată, apoi am mers la Jackson.
Era o seară caldă de vară. Milioane de stele formau desene strălucitoare pe cer. Mi-a plăcut plimbarea mea până la vechea casă de lemn care era puţin înclinată spre stânga din cauza vârstei. Nu era nicio sonerie sau ciocănitoare la uşă. Am lovit pur şi simplu uşa şi era deschisă, aşa că am intrat.
Era mucegăit şi o singură lumină ardea deasupra biroului din camera de zi.
„Stai jos, fetiţo", a spus Jackson. „Tocmai termin o scenă. > M-am aşezat şi mi-am frecat dopul umed al unei sticle de parfum de faţă în mai multe locuri. El era cu spatele la mine, dar şi-a ridicat capul şi a

adulmecat aerul. Era o hartă veche a lumii pe peretele din spatele biroului său, iar colţurile erau curbate acolo unde se uscase lipiciul. Jackson
şi-a pus degetul pe hartă şi apoi s-a întors. „Pittsburgh”, a spus el, „este locul unde se întâmplă multe din astea”. Ca şi cum mi-ar
păsa. „Trebuie să fii genial”, i-am spus, „să faci oamenii de hârtie
să vină la viaţă. 1admir foarte mult.” A zâmbit şi un mic pudel murdar i-a sărit în poală şi
a lătrat la mine. M-am ridicat şi l-am mângâiat, dar el a continuat să latre. Am fost
în picioare peste Jackson şi el părea neliniştit. „Pot să citesc?” L-am întrebat şi m-am aplecat peste manuscris şi peste el. Aveam mâna pe umărul lui.
Chiar a încercat să se ridice, dar îl ţineam închis – bietul de el. Am citit într-adevăr câteva pagini din manuscris şi apoi
i-am spus, „O scoţi din scaunul cu rotile, îi vindeci artrita şi
ai o personalitate interesantă”. Am decis să merg până la capăt. „Este un rol perfect pentru mine”. Chiar şi la vârsta aceea m-am gândit, la naiba cu „subtilitatea”.
El şi-a limpezit glasul şi a spus: „Ei bine, ea trebuie să fie bolnavă pentru con-
faţă de soţul ei atletic de odinioară.” „Oh.” Se uita în sus la mine. Sânii mei începeau să
să înflorească acum. Nu purtam sutien şi asta era ceea ce îl privea în faţă. Ochii lui au încercat să se uite în altă parte, dar ceea ce aveam eu nu mai văzuse de ani de zile.
„Cred că eşti foarte drag”, i-am spus şi i-am strâns capul la sânii mei.
Respira cu mare dificultate. Nu aveam de gând să fac nimic – doar îl tachinam. Dar îmi doream partea asta!
Deodată, el a spus, convulsiv: „Ştiu că eşti foarte tânăr,
foarte tânăr – dar, vrei să te căsătoreşti cu mine?” O nebunie! L-am sărutat pe buze şi el mi-a răspuns, credeţi-mă
crede-mă. Apoi i-am spus, „Nu pot – trebuie să termin şcoala.” El a cam gemut şi m-am gândit că ar fi bine să plec repede de acolo.
„Vrei să încerci”, l-am implorat eu dulce, „să scrii rolul pentru mine?”
Părea amorţit, dar a murmurat: „Da – te iubesc”.
Aşa că l-am sărutat din nou şi am plecat. Asta a fost tot.
După aceea, Jackson nu s-a mai uitat la mine. Cred că îi era ruşine de el însuşi. De fapt, nu după mult timp a cerut să fie trans-
transferat în alt oraş. Domnişoara Warren a mers cu el. Pun pariu că seara aceea a fost una pe care şi-o va aminti. Oh, am primit rolul
rolul, dar chiar nu era potrivit pentru mine. Personajul a fost wishywashy.

CAPITOLUL AL DOILEA

Poate că nu ar trebui să văd lucrurile prin ochii mei, aşa cum ţi-am spus. Ceea ce vreau să spun este că, atunci când am avut tot ce
lumea îmi putea oferi, dar nu puteam dormi, am mers la un psihiatru
trist – pentru douăzeci şi cinci de dolari o vizită. Am vorbit despre zilele mele de fetiţă şi părea să iasă altfel. Dr. Sessan (acesta nu este numele său real) nu a spus prea multe. El scria mereu, iar eu vorbeam mereu. Un lucru ciudat s-a întâmplat atunci – eram o vedetă şi exista multă presiune asupra mea de la trezire până la somn, de care nu prea aveam parte. Aşa că medicii îmi recomandaseră pastile roşii şi verzi şi albe şi pastile în două tonuri, ca automobilele. Mi se părea că fiecare pastilă îmi dădea un tip diferit de vis. I-am spus doctorului Sessan despre asta şi el doar a zâmbit. Pastilele roşii îmi dădeau vise pasionale, iar cele albe îmi dădeau vise de groază şi aşa mai departe. I-am spus asta lui Gregory Peck o dată şi el a notat. De ce, nu ştiu.
Aşa că mă duceam de două ori pe săptămână la un psihiatru pentru a încerca să mă opresc
de insomnia mea. Cred că la început am fost prea mult pentru el. Eram foarte bogată şi totuşi îi imploram pe bărbaţi să-mi dea cămăşile lor murdare ca să le pot spăla. Pur şi simplu îmi plăcea. Făceam asta încă din liceu. La început, el a crezut că este un fel de chestie sexuală, dar apoi, după o vreme, a crezut că sunt doar sălbatică – că îmi plăcea să spăl cămăşile bărbaţilor aşa cum îi plăcea lui să joace golf.

Am încercat să ne amintim prima dată când am spălat cămaşa unui bărbat. Dar de fiecare dată îmi aminteam o primă dată mai mare decât prima dată când i-am spus în vizita anterioară. Cred că aveam opt ani.
Dar apoi cred că am găsit chiar prima dată. Eram într-un roller coaster cu un băiat al cărui nume nici nu mi-l amintesc. S-a ridicat cu îndrăzneală în timp ce coboram cu viteză dealurile roller coasterului şi mi-a fost teamă că se va răni. Am încercat să-l trag înapoi în scaun şi când l-am apucat de cămaşă era o pată mare de culoare ruginie – părea aproape ca sângele care a fost spălat şi nu a ieşit. Mai târziu în cursul zilei l-am întrebat dacă pot să-i spăl cămaşa. Trebuia să văd dacă pot să scot pata aia. M-am simţit un pic ca Lady Macbeth. Nu a ieşit. Băiatul a crezut că am făcut un lucru foarte intim şi a încercat să mă facă să mă întind cu el pe câmp.
Nu mi-a plăcut prea mult de el, aşa că nu l-am mai văzut niciodată. Dar am căutat alte cămăşi pe care să le spăl. Cred că rezumatul doctorului a fost ceva de genul: „Vezi tu, Barbara, modul în care vindecăm un travestit (un bărbat căruia îi place să poarte haine de femeie) este să îi dăm o batistă sau chiloţi de fată pe care să îi ţină în buzunar
şi pe care să le poată ţine şi pipăi toată ziua. Acest lucru, după un timp, va
îi va satisface nevoia divergentă. Sperăm că, în cele din urmă, vom putea chiar să-i luăm batista sau chiloţii cu totul.
„Modul în care văd eu lucrurile este că vrei mulţi bărbaţi, dar există o morală-
istică undeva în adâncul tău, care nu te lasă să te culci în mod promiscuu. Aşadar, să iei cămaşa unui bărbat şi să-l cureţi simbolic pe el şi pe tine, spălând-o, îţi oferă o anumită satisfacţie subconştientă”.
Acesta a fost rezumatul unui psiholog din Beverly Hills. Dar deşi părea logic, nu era adevărat. Astăzi încă mai sunt ciudată când spăl cămăşile bărbaţilor – dar de obicei după ce m-am culcat cu ei.
Ei bine, la douăzeci şi cinci de dolari pe vizită, am rezistat şase luni, dar tot nu dormeam. Aveam propria mea teorie. I-am spus: „Îmi dau roluri care necesită talente pe care nu le am. Mă panichez. Dacă ar trebui să vă vindecaţi toţi pacienţii până marţea viitoare sub pedeapsa de a-i pierde pe toţi, aţi dormi nopţile?”
Răspunsul său a fost doar un zâmbet. Nu i-a păsat prea mult de analiza mea.
Într-o zi mi-a spus: „Barbara, eşti cel mai ciudat pacient pe care l-am tratat vreodată. Eşti atât de mulţi oameni şi totuşi nimeni. Cine este adevărata Barbara? Nu am găsit-o încă. Nu ştiu dacă o voi găsi vreodată sau, de altfel, dacă tu o vei găsi vreodată. Vreau să încerci un alt psihiatru pentru o vreme şi să vezi dacă are mai mult succes.”
Eram destul de deşteaptă în acele zile – vicleană – mai ales când era vorba de bărbaţi. Ştiţi cum se spune că fetele se îndrăgostesc întotdeauna de psihiatrii lor. Ei bine, eu aveam sentimentul că el se îndrăgostise de mine – o adevărată schimbare! Era un om de treabă şi un psihiatru bun şi, din punct de vedere moral, nu putea să mă invite în oraş pentru a începe o poveste de dragoste – decât dacă încetam să mai fiu pacienta lui.
Teoria mea s-a dovedit a fi corectă. Numele lui era Jonathan. Ne-am petrecut majoritatea întâlnirilor noastre vorbind despre mine. A fost ca şi cum
tratament gratuit. Nu s-a dat niciodată la mine. Poate că avea probleme.
L-am întrebat odată, direct, de ce nu a încercat să mă sărute sau
să mă ia pentru un weekend. „Sunt un bărbat însurat”, mi-a spus el.
Ştiam că era căsătorit. Ştersesem de mult asta ca motiv pentru a nu mă culca cu un bărbat care îmi plăcea, dar nu am spus nimic. Mi-au plăcut întâlnirile noastre.
Nu voi uita niciodată unele dintre lucrurile pe care mi le-a spus despre mine şi au fost foarte elogioase. Niciodată nu am încredere în cuvintele bărbaţilor atunci când sunt pe făgaşul pentru mine. Sunt doar o momeală. Dar doctorul a fost sincer.
„Ai ceea ce îşi doreşte orice femeie din lume”, mi-a explicat el odată. „Adoraţie, succes, realizări, bărbaţi, faimă, totul. Şi totuşi nu te satisface. Foarte adânc în tine există valori confuze. Vrei diferite tipuri de valori . . . satisfacţii. Vrei doar un bărbat care nu există. Un bărbat puternic, dar cu care să te poţi descurca. Unul chipeş, dar care să nu fie de interes pentru
alte femei. Unul bogat, dar care să trăiască ca un vagabond

cu tine. Unul talentat, dar care nu-ţi va fura din glorie. Una veselă, dar care se va potrivi cu stările tale de spirit cu multe faţete. Doar în acest domeniu ai probleme.
„Eşti o mare vedetă, dar nu cred că ţi-a fost vreodată destinată. Ai bucăţi mari de gol în tine. În mod ciudat, tocmai punctele tale bune – conştiinţa, generozitatea, dragostea pentru distracţie, loialitatea – ar putea să atenueze riscul unui succes continuu. O stea şi adorarea ei de către alţii nu trebuie despărţite niciodată. Totuşi, undeva în inima ta îţi dai seama de goliciunea recompenselor tale. Acest lucru este periculos. Odată ce râzi de valoarea a ceea ce te-ai străduit
şi de căutare, totul s-a terminat. Celebritatea necesită credinţă în ceea ce este, indiferent de defectele sale”.
Avea dreptate. I-am dat un sărut pe obraz pentru acel discurs. El doar a zâmbit – acel zâmbet enigmatic. Dar i-am intrat pe sub piele. M-a schimbat cu Dr. Irving Bunt, un bariton mare. Ceea ce a însemnat că nu l-am mai văzut pe Jonathan. Apoi am primit un bilet de la Jonathan în care mă întreba dacă aş vrea să iau cina cu el la Jack's-at-the-Beach, pe Pacific Coast Highway lângă Malibu, un restaurant romantic pe malul oceanului. Şi eu am fost încântată. A fost teribil de treaz pe tot parcursul cinei. La cafea s-a destăinuit. „Vin la tine cu problemele mele”, a spus el încet. „Sunt îndrăgostit de tine”. Mi-a ţinut mâna pe masă, ceea ce era îndrăzneţ pentru el. „Sunt căsătorit – cu satisfacţie. Am doi copii. Nu sunt genul de om care să înşele. Pot fie să divorţez şi să-ţi cer să te măriţi cu mine – fie să încerc să mă împotrivesc.” A suspinat greu. „Nu ştiu dacă sunt suficient de puternic”. Eram obişnuită ca bărbaţii să fie îndrăgostiţi de mine. Nu spun asta cu
îngâmfare, ci doar constat faptele vieţii. Ştiam chiar şi antidotul,
pe care le foloseam când consideram necesar. „Ţine minte”, l-am avertizat uşor, „Pm multe Barbaras.
Pe care o iubeşti?” „Pe toate!” Arăta ca şi cum ar fi fost nefericit. Eram foarte sofisticat şi soluţiile mele pentru probleme erau
adesea ieşite din comun, dar funcţionau. „Vrei să te culci cu mine?” L-am întrebat direct.
Părea şocat. „Da, vreau, dar te iubesc – „ şi el
explicat. „Sunt genul de om care nu înşeală niciodată.” „Tu te ocupi de teorii. Eu mă ocup de fapte. Am fost prin
întreaga escrocherie. Tu mă iubeşti. Eu te cred – dar tu debordezi de dorinţă fizică faţă de mine. Te plac şi te voi ajuta. O dată va fi – ar putea fi – de ajuns. De multe ori o face. Nu e mai bine decât să-ţi distrugi casa şi poate viaţa?”
Am putut vedea că era torturat. Nu a răspuns. „Plăteşte cecul. Vom merge pe coastă şi vom lua camere separate la Holiday House, alăturate, pentru, să zicem, trei ore. Eu voi fi în camera de lângă tine. Dacă ai nevoie de mine – voi fi acolo aşteptând.” S-a purtat ca un automaton până când am fost în camere separate la Casa de Vacanţă. M-am întins pe pat, complet îmbrăcată, şi am privit valurile aspre pe fereastră şi am fumat. Îl auzeam plimbându-se, chiar lovindu-şi pumnul de palma deschisă. Trebuia să se descurce singur. În aproximativ o oră, a bătut la uşa mea. „Vrei să mă săruţi?” m-a întrebat când am deschis uşa. I-am întors sărutul pasional. „Mă duc acasă”, a spus el. „Nu am putut să o fac. Sunt genul de om matematic. Nu ar merge pentru mine. Te-aş vrea mereu – mereu!” a repetat cu fervoare.
Vedeam că suferă, dar eu eram neputincioasă. Nu voia, sau nu putea, să-mi asculte sfatul.
A spus un singur lucru pe drumul lung spre casă. „Cred că sunt singurul om în viaţă care ar refuza o ofertă atât de tentantă.”
A fost rândul meu să zâmbesc. Îl plăceam foarte mult şi îl respectam.
Cred că şi-a rezolvat problema în interiorul său, pentru că singurul contact pe care l-am avut cu el de-a lungul anilor a fost o felicitare de Crăciun în fiecare an.
Cuvântul „mulţumesc” este întotdeauna pe ea. Eu am primit una abia de Crăciunul trecut. Mă întreb dacă el ştie cu ce mă ocup astăzi şi ce ar spune? Da – încă am şi voi avea întotdeauna amintiri minunate despre el.
Dr. Bunt a călătorit, de asemenea, prin copilăria mea cu mine. Întotdeauna părea un pic uimit de mine. Eram o mare vedetă, dar eram doar o pacientă. Părea exagerat de protector cu mine şi evident mândru că mă avea ca pacientă. Întotdeauna spunea lucruri amabile şi îmi analiza revelaţiile într-un mod optimist. Dar era genial. Poate
mai analitic decât Jonathan.

Cred că în adâncul meu mă cunoşteam mai bine decât oricine altcineva, dar nu voiam să recunosc.
De exemplu, am trecut prin relaţia mea cu tatăl meu. Cred că în ziua în care tatăl meu şi-a dat seama că sunt o fată – o fată cu adevărat feminină – aveam cam doisprezece sau treisprezece ani – i-a fost frică de mine. Nu ştia cum să fie tată pentru o fată de genul feminin şi a vrut doar să renunţe la tot. Presupun că responsabilitatea era înspăimântătoare pentru el.
Nu că nu mi-aş fi iubit tatăl. Îl iubeam. A fost un om bun, demn. Încă îl iubesc. Dar aşa vedeam eu lucrurile.
Odată, pe când aveam vreo treisprezece ani, tatăl meu m-a surprins în timp ce mă giugiuleam, şi vreau să spun chiar mă giugiuleam, în maşina unui băiat parcată temporar pe aleea noastră. El şi-a cerut scuze şi a plecat.
Tatăl meu nu voia să creadă că fiica lui ar putea sau ar avea ceva de-a face cu acel ceva misterios numit sex. Asta era pentru alţii, pentru a fi folosit doar în scopul propagării, dar nu şi pentru fiica lui.
Când am început să mă întâlnesc cu cineva – în mod deschis – tatăl meu recunoştea prezentarea partenerului meu şi fugea la el acasă
proiecte cât mai curând posibil. Dr. Bunt a spus că acest tip de tată nu era neobişnuit. El era
nesigur de ceea ce era corect sau greşit, protector sau interferent şi, prin urmare, a traversat relaţia la întâmplare.
Dr. Bunt a explicat că pericolul în astfel de cazuri este că fiica înlocuieşte, fără să-şi dea seama, un alt tată care este, de asemenea, un amant. Ea caută combinaţia tată-amant în loc de doar amant.
Era adevărat şi mi-a deschis ferestre către mine pe care nu le mai vizitasem până atunci.
Mi-am amintit unele dintre lucrurile ridicole pe care le făcusem. M-am îndrăgostit de tatăl celei mai bune prietene a mea. Era foarte chipeş, cu părul încărunţit, şi un arhitect de succes. Îl "vedeam doar când eram acasă la prietena mea şi nu dădeam niciun semn exterior că aş fi fost îndrăgostită de el. Aveam 15 ani pe atunci.
Dar i-am spus prietenei mele despre pasiunea mea nebună şi ea i-a spus tatălui ei. După aceea, felul lui de a fi s-a schimbat, era mai formal cu mine şi nu mă mai tachina în legătură cu anumite lucruri. Am fost teribil de ne-
fericit.
Ei bine, soţia lui i-a organizat o petrecere surpriză de ziua lui – avea 45 de ani – şi s-a întâmplat ca noi, copiii, să fim acolo. Au avut punch şi era cu alcool. Toată lumea bea în voie. M-am dus sus la toaletă şi cineva era înăuntru, aşa că am aşteptat lângă uşă. Apoi uşa s-a deschis şi era el – Johnny. Nici măcar nu a ieşit afară. Era foarte drogat şi avea ochii foarte strălucitori. M-a apucat de braţ şi m-a tras înăuntru, a încuiat uşa din nou şi m-a sărutat. Eram speriată că cineva ne va vedea ieşind împreună din toaletă.
Nu am de gând să vă spun ce s-a întâmplat, dar ceea ce s-a întâmplat a fost în cada de baie uscată. Cineva bătea puternic la uşă atunci şi Johnny mi-a spus să mă ascund după perdeaua de la duş până pleacă. Am auzit un bărbat intrând în cameră şi spunând râzând (lui Johnny): „Pumnul acela este o crimă pentru rinichi”. Johnny a râs.
Am aşteptat până după ce s-a tras apa din toaletă şi apoi am ieşit. La parter, petrecerea continua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Asta ar fi putut fi sfârşitul. Câteva momente de
delir, delir delicios şi apoi înapoi la normal.
Dar nu aşa s-a întâmplat. Aveam multă electricitate în mine şi bărbaţii pur şi simplu nu se dădeau la mine. De obicei se întorceau pentru a doua oară şi cu limba târâtă.
Johnny m-a aşteptat în faţa şcolii şi m-a rugat să merg cu el la o plimbare. Eram nebună după el, dar ştiam cât de periculos era.
ous a fost. În plus, nu voiam să mă implic. L-am refuzat
l-am refuzat. Era ca hipnotizat. Mă aştepta aproape în fiecare zi după şcoală, ieşind din biroul său la ora trei. Se plimba puţin cu mine. I-am spus că copiii încep să vorbească, sau să şoptească e un cuvânt mai bun. L-am rugat să nu se mai vadă cu mine. M-a implorat, dar am rămas la el.
Apoi a venit explozia. Prietena mea era la telefon şi mi-a spus: „S-a dezlănţuit iadul la mine acasă! Tatăl meu i-a cerut mamei mele să divorţeze. E îndrăgostit de altcineva. Ea nu-i va da libertatea decât dacă ştie cine este. Trebuie să fie cineva de la birou.”

Inima îmi ţopăia, aşa cum face întotdeauna când sunt supărat. Prietena mea nu avea nici cea mai vagă idee că eram eu. Şi
Vă voi spune că nu am avut nici cea mai vagă idee de a rupe o casă şi să se căsătorească cu Johnny! Pentru ce? N-avea niciun sens.
Am decis să fac ceva în legătură cu asta. A doua zi, după şcoală, m-am dus la biroul lui Johnny. El a mers repede la mine odată ce uşa
s-a închis în urma noastră. M-a îmbrăţişat şi m-a sărutat. Am încercat să fiu cool
pentru el. Nu a fost uşor. Eu tot m-am dat în vânt după el într-un mare fel.
Mi-a spus despre toate planurile pe care le avea pentru noi. Dar i-am tăiat
în jos. „Johnny, eu nu te iubesc. E un băiat la şcoală pe care îl iubesc."
Asta nu era adevărat. „Uită-mă. Voi sta departe de casă. Voi
chiar să mă mut dacă asta mă va ajuta."
|
El a fost lovit, dar m-a făcut să promit că nu mă voi muta
departe. I-am promis.
Erau lacrimi în ochii lui când a spus, „Oricum, mulţumesc
pentru cele mai emoţionante şi romantice luni din viaţa mea".
Aşa că el şi soţia lui s-au împăcat din nou. Dar prietena mea mi-a spus
că nu a mai fost niciodată la fel.
Aşa a fost să fie. Întotdeauna mă îndrăgosteam de bărbaţi mai în vârstă – părea că
părea că griul din părul unui bărbat mă atingea.
CAPITOLUL. TREI
Dr. Bunt mi-a arătat că, în acelaşi timp, o fată
ca mine dorea să fie normală şi, în acelaşi timp, diferită.
Evident că nu se putea. Am crezut atât de mult în doctor încât, după o vreme, am renunţat
dependenţa mea de somnifere şi alcool şi am crezut împreună cu el că mă îmbunătăţesc.
Mi-a scos la iveală tot felul de amintiri dureroase. Aveam 12 ani şi umblam tot timpul cu aceeaşi gaşcă. Unul dintre băieţi era poreclit „Bouncy". Era foarte gras, iar faţa lui era fadă, fără gură, ochi sau nas. Îi plăcea de mine, dar eu îl refuzam mereu.
Ei bine, într-o duminică ne jucam de-a poşta. El era într-un dulap şi m-a chemat înăuntru pentru a primi o ştampilă de livrare specială, care însemna un sărut de suflet – limbă, buze, totul. Am intrat în dulap, dar l-am cam bruscat. El m-a tras înapoi şi şi-a băgat limba între dinţii mei. L-am pălmuit puternic şi am început să ţip: „Nemernic gras şi nenorocit – porc urât!" Îmi amintesc cuvintele.
El a înjurat înapoi la mine. Am ieşit din dulap cu el încă înjurându-mă şi urmărindu-mă. Amândoi am refuzat să ne mai jucăm. Copiii râdeau.
M-am dus acasă pentru cina de duminică seara, care era întotdeauna mezeluri. Aproximativ o oră mai târziu, Sidney, unul dintre copiii de la mezeluri, m-a sunat, ceea ce era neobişnuit în sine, în condiţiile în care l-am acuzat odată pe tatăl său că trişează la cântar. Mi-a spus: „Ai auzit ce s-a întâmplat? Bouncy a murit".
Nu-mi venea să cred. Şocul m-a forţat să tac. „Făcea autostopul pe un hayon şi a alunecat. Tracta un tractor pe roţi şi a trecut peste el. A fost zdrobit. Tocmai a murit în spital". Am avut cea mai uluitoare reacţie. Am închis telefonul în linişte şi m-am întors la locul meu la masă. Am continuat să mănânc. Dar când mama a întrebat: „Cine a fost?" Am început să plâng. Am plâns incontrolabil timp de câteva ore, până când un medic a trebuit să-mi dea un sedativ. Toţi prietenii mei au fost şocaţi, dar niciunul nu a continuat aşa. Şi nu-mi plăcea de el. Am mers la înmormântarea lui Bouncy şi am cedat din nou. Am încercat să îl îmbrăţişez în sicriu. Au trebuit să mă îndepărteze. Eram isterică. A trebuit să fie chemat din nou un doctor pentru a mă trata. Bineînţeles, doctorul Bunt a subliniat că explicaţia evidentă era că mă învinovăţeam parţial pentru moartea lui din cauza discuţiei pe care am avut-o. M-am gândit la asta mai târziu. Dar nu a fost atât de simplu. I-am spus doctorului: „Bouncy a fost un băieţel gras care nu a avut niciodată
nimic din viaţă. Acum, cu moartea, nu va mai putea. Chiar şi ca

un copil mic am vrut ca oamenii să fie fericiţi; să obţină ceea ce îşi doreau; să obţină ceva din viaţă. Adevărat, am fost adesea egoistă, dar nu am cerut mai mult pentru mine decât am cerut pentru toată lumea. Asta, mai mult decât orice altceva, este ceea ce m-a făcut să plâng pentru Bouncy. Vă întrebaţi atunci, de ce nu l-am lăsat să mă sărute pasional? Din cauza modului în care a făcut-o – nu a ceea ce a făcut. Eu mă cunosc. Dacă m-ar fi întrebat cu umilinţă, sincer, rugător, l-aş fi lăsat să mă sărute aşa cum a vrut el. Dar nu a făcut-o. Mă crezi?"

Dr. Bunt a spus că mă crede. Bouncy şi moartea lui nefericită m-au urmărit de-a lungul anilor. Mi-am amintit. Apoi s-a întâmplat ceva ce chiar şi doctorului Bunt i-a fost greu să gestioneze. Studioul mi-a dat rolul principal alături de Gregory Peck în Only the Valiant. Ziarele erau pline de asta. Eram pe cai mari, cu capul pe nori. Filmul poate fi văzut şi astăzi la televizor. Acolo sunt eu, aşa cum eram, frumoasă, elegantă, o mare vedetă jucând alături de mari vedete. Şi acolo mă uit la ceea ce am fost. De multe ori mă întreb cum s-a putut întâmpla. Nu că mi-ar fi ruşine. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Dar cum am căzut atât de jos? Cum am putut? Cum? Cum? Cum am ajuns de la o sută de mii de dolari pe un film la cinci dolari pentru a coabita cu bărbaţi pe care nu i-am mai văzut niciodată? Îmi amintesc că odată m-am culcat cu o vedetă pentru un Cadillac nou. Costul: 6.000 de dolari. A doua oară când s-a întors l-am întrebat ce are de gând să-mi dea de data asta. S-a enervat şi nu am mai vorbit niciodată cu el. Destul cu amintirile. Mă dor.

Aşa că am început filmul cu Gregory Peck. El este un om sensibil, muncitor. Toată lumea îl admira. Şi eu la fel, dar de la început ceva la mine îl făcea să se simtă neliniştit, inconfortabil. Nu-şi putea face treaba cât mai bine.

Nu ştia ce este. Nici eu nu ştiam.

Tabloul mergea cu greu. Într-o zi i-a spus ceva
ceva asistentului de regie. Mi-a fost transmis în genul
de limbaj diplomatic pe care îl întâlneşti la Hollywood mai mult decât la
Washington.

A fost vorba de următorul lucru: „Când nu eşti într-o scenă
vă rog să staţi departe de platou? Prezenţa ta îl supără pe domnul Peck".

Nu-mi venea să cred şi am încercat să uit edictul. Nu a făcut
bine. Mi se interzisese accesul pe platoul de filmare al propriului meu film – un film
în care eu eram vedeta feminină!

A fost prima dată în istoria Hollywood-ului când s-a întâmplat asta
şi nu s-a mai întâmplat de atunci. M-a distrus şi am petrecut
ore lungi cu Dr. Bunt.

„Când viaţa merge ca pe roate, ne aşteptăm ca ceva să apară
să apară în orice moment şi să tulbure fluxul uniform. Dar când întâmpinăm-
rience probleme nu vedem nicio speranţă pentru o schimbare. Nu suntem noi, oamenii
amuzanţi? Necazurile şi problemele sunt la fel de normale ca fericirea. Cu toate acestea
singura certitudine care există trebuie să fie schimbarea. Deci Barbara, astăzi sunt
probleme, mâine va veni din nou fericirea. Gândiţi-vă în urmă, aţi-
ai trecut vreodată prin genul de probleme pe care credeai
că nu le veţi depăşi niciodată?"

;

Aşa că m-am gândit la trecut ca parte a terapiei mele pentru a mă ajuta să trec
această experienţă ciudată, nefericită care mă cuprinsese.

Da, când am venit prima dată la Hollywood, la şaptesprezece ani, am avut
fel de necazuri care credeam că vor fi sfârşitul meu. Tocmai mă căsătorisem de curând cu căpitanul Payton. A fost
prima mea privire la Hollywood. Eram în luna de miere. Căpitanul era nebun după mine şi la şaptesprezece ani era suficient să fiu iubită. Eu nu trebuia să iubesc. Deşi eram recunoscătoare şi mândră să am un soţ atât de chipeş.

Hollywood-ul m-a lovit cu un impact uluitor. A fost ca şi cum aş fi fost lăsată să intru într-o bijuterie exclusivistă şi mi s-ar fi spus că pot alege bijuteriile. Ştiam că acest paradis bogat îmi va împlini cumva destinul.
Zile întregi am băut din ceea ce a devenit tortura speranţei. Soţul meu devenea neliniştit. Trebuia să se întoarcă la postul său. I-am spus să meargă înainte – îl voi urma în curând.
Oraşul m-a hipnotizat. Eram complet în puterea lui. Mi-am spus că dacă aş putea să intru într-un singur film, aş fi mulţumită să mor imediat după el.
Dar cum a ajuns o fată într-un film? Aş putea la fel de bine să mă întreb cum a ajuns o fată în rai.
Nici un străin în trecere nu avea cum să mă descopere, pentru că fusesem avertizată în legătură cu bărbaţii de la Hollywood şi îmi era teamă să vorbesc cu oricine. De fiecare dată când un bărbat vorbea cu mine, mă îndepărtam foarte repede fără să răspund, închizându-mi urechile la ceea ce spunea.
Stăteam la hotelul Knickerbocker din Hollywood şi Bobby, băiatul de la lift, mi-a spus că un director de casting, domnul Griffith, de la birourile din New York ale RKO, se cazase la hotel pentru o săptămână. Vestea a fost foarte interesantă pentru mine. Dar nu m-am gândit la
că l-am întâlnit vreodată şi, dacă l-am întâlnit, că am putut să-mi exprim ambiţiile.
Dar soarta era hotărâtă să fie blândă cu mine. La prânz, în timp ce ieşeam să iau prânzul – sala de mese a hotelului era prea scumpă pentru mine – un bărbat m-a oprit şi mi-a spus: „Nu eşti tu domnişoara despre care mi-a vorbit Bobby, băiatul de la lift?"
Nu am putut să spun mai mult decât: „Ugh – glub..." „Să-ţi spun ceva", a spus el, întinzându-mi o carte de vizită, „ai acel aspect blond neobişnuit. Sună-mă când ai un moment liber". Apoi m-a lăsat să stau acolo cu buza de jos târâtă. I-am spus lui Bobby despre asta şi l-am sunat chiar în acea după-amiază. Mi-a dat o programare o săptămână mai târziu. O săptămână! Nu vedeam cum aş putea rezista atât de mult. Şi ce înţelesese el prin „acel aspect blond neobişnuit"? Dacă aveam aşa ceva, voiam să profit de asta şi să o pun în valoare, dar nu ştiam ce era. În timpul săptămânii am fost o epavă nervoasă. Mi-era rău la stomac şi mâncam foarte puţin, ceea ce nu mă nemulţumea pentru că nu prea aveam buget pentru mâncare. Apoi, într-o dimineaţă de luni, m-am dus la biroul domnului Griffith de la studio. Totul a fost foarte business. „Vreţi să citiţi pentru noi?", m-a întrebat el. Un bărbat micuţ cu o mustaţă mică, care am aflat mai târziu că era şeful lui, stătea cu el. Mi-au înmânat o pagină din Philadelphia Story în care un discurs de douăzeci de rânduri a fost eliminat şi am citit – de la zero! „Hai să mai încercăm o dată", a sugerat dl Griffith. Şeful său a dat din cap. Era un discurs uşor, romantic şi, deşi fusesem agitată înainte să-l citesc, acum mă simţeam confortabil. L-am citit din nou cu mai multă încredere, iar domnul Griffith a spus: „Asta e

mai bine". Am început să revin pe pământ şi să fiu din nou conştientă că eram o
fată care era destul de atractivă pentru bărbaţi. Am zâmbit şi am devenit prietenoasă. Îmi amintesc că am îndreptat un calendar de pe perete şi am făcut un comentariu prostesc despre cât de mult mă deranjau pozele strâmbe.
Griffith a ajuns la o concluzie. Urma să-mi facă un test de ecran în câteva săptămâni. Între timp, voi merge la şcoală pe teren. Am fost avertizată să nu fiu prea optimistă. Se spunea că doar o actriţă sau un actor din zece obţine un rol sau un contract după un test.
Am ieşit din cameră pe norul 29. Un test pentru ecran! Era prea imposibil de imaginat.
I-am cumpărat micuţului Bobby un pachet de ţigări, l-am legat cu o panglică roşie şi i l-am dat cu un sărut mare.
M-am trezit foarte devreme în dimineaţa următoare pentru a mă prezenta la şcoala RKO, care nu era foarte departe de hotel.
Cu o oră înainte de plecare am vomitat. Am pus-o pe seama nervilor. Trebuiau să fie nervii – nu aş fi recunoscut nimic altceva.
La studio mi-au dat câteva scene din piese pe care urma să le studiez şi am ascultat o prelegere despre teatru. Am jucat chiar şi o scurtă scenă cu un băiat pe nume Everett, care avea să-mi devină prieten.
În fiecare dimineaţă, când intram pe acele porţi şi salutam paznicul, era ca şi cum mă întorceam acasă. Îmi plăcea chiar şi mirosul acelui loc.
Îmi era rău în fiecare dimineaţă – dar erau nervii. Evident, erau emoţii!

Apoi a venit ziua în care urma să fac repetiţia în faţa camerei. A doua zi urma să fac testul. Puteam să simt
creşterea presiunii. Am avut flash-uri calde şi reci. Ştiam rolul meu. Dar nu mă puteam convinge că nu eram speriată ca o mazăre verde.
Au montat camerele de filmat – fără film – şi regizorul a făcut diferite semne cu creta pentru mine. Nu eram nici la jumătatea scenei când am început să mă simt rău şi să leşin. Am luptat, dar a trebuit să cer să mă opresc şi să beau apă.
„Se întâmplă tot timpul", a spus regizorul. „Nu te gândi la asta. Nervi – doar nervi împuşcaţi". O spunea şi el.
Am băut şi m-am odihnit puţin şi am încercat din nou. De data asta tot platoul s-a învârtit şi am căzut leşinată. O asistentă
de la First Aid a venit pe scenă şi a folosit săruri mirositoare pentru a mă readuce la viaţă.
Am avut o mică discuţie şi a ieşit un singur cuvânt – sarcină! Am plâns. Am plâns. Nu am vrut să accept verdictul. Dar am fost de acord să merg la un medic.
„Felicitări – sunteţi însărcinată", a spus doctorul strălucitor. Am plâns. Nu mă puteam opri din plâns. M-am dus să-l văd pe domnul Griffith. Avea deja raportul asistentei. A putut să vadă lacrimile strălucitoare din ochii mei. A fost foarte amabil în legătură cu asta. Le irosisem timpul, efortul şi banii, dar el nu a menţionat niciodată asta.
„Fă-ţi copilul", a spus el, „şi peste un an, dacă totul merge bine pentru tine, şi ţi-ar plăcea, întoarce-te. Eşti o actriţă foarte promiţătoare."
Un an! Poate mai mult! Suna ca o condamnare la moarte. Eram atât de nefericită încât îmi doream să mor. Am dat vina pe soţul meu.
L-am sărutat pe domnul Griffith de rămas bun din pură recunoştinţă şi am plănuit să mă întorc acasă. Multe lucruri treceau prin ceaţă – inclusiv sinuciderea! Dar niciodată avortul. Uram ideea de a avea un copil.
Mi-a distrus cariera, dar ştiam că voi avea copilul. În acest moment de durere şi deprimare, am luat cea mai înţeleaptă decizie din viaţa mea... să mă întorc acasă în Texas şi să nasc. Eram prea supărată ca să mă alătur lui John la baza sa. Întotdeauna mi-am iubit cumplit copilul. Când caut motive să fiu în viaţă, el este întotdeauna primul.
Dar, aşa cum a subliniat Dr. Bunt, şi acest necaz a trecut şi nu a fost nimic mai mult decât o scurtă întrerupere în cariera mea care credeam că nu se va termina niciodată.
CAPITOLUL PATRU
Ştii, tocmai mi-am dat seama că aceasta este un fel de poveste poliţistă. Eu – sau noi – vrem să aflăm ce s-a întâmplat de am pornit pe
derapaje, jos, jos, jos, jos. Ar fi putut fi evitat?
Cum? Este prea târziu să mă întorc – măcar un pic? Dar mai întâi, cum am ajuns acolo sus? Până în vârf. Cum am făcut
ceea ce puţine fete au făcut, să ajung de la nimic la totul. Cum devii o actriţă celebră? Ei bine, continui să speri, să încerci, să studiezi şi să aştepţi mereu ca acea baghetă magică să îţi atingă umărul. Fără asta poţi arunca tot restul. Bagheta te poate atinge oricând.
Prima dată când m-a atins a fost în 1949. Locuiam la Hollywood cu o prietenă. Eram la duş şi prietena mea, cu prea multe martini în ea, a despărţit perdelele de la duş şi
a spus: „Dl Gordon e aici." Ei bine, domnul Gordon (acesta nu este numele lui corect) mi-a spus mai târziu
că m-a văzut ud leoarcă, doar cu săpun pe mine, şi nu şi-a putut scoate imaginea din minte. El nu era în industria cinematografică – era mai bine de atât. Era un bancher care împrumuta bani producătorilor de filme.
Era un tip ciudat. Mi-a făcut rost de slujbe în filme şi unele dintre ele au fost destul de bune, dar nu m-a deranjat niciodată în privinţa sexului. Am făcut sex o dată, dar cel mai mult îi plăcea să fiu cu el. Îmi spunea „Angel" şi îi plăcea să aibă o vedetă de cinema la braţ – ceea ce nu aş fi fost dacă prietena mea nu

ar fi despărţit perdelele de la duş. Era atât de timid cu femeile încât cariera mea ar fi putut fi amânată cu câţiva ani dacă nu ar fi fost asta.
Este ca şi cum un prieten de-al meu mi-a spus odată – lucra la magazinul Macy's pentru optsprezece dolari pe săptămână – şi la două săptămâni după aceea primea o sută douăzeci şi cinci de dolari pe săptămână ca publicist la studioul Warner unde într-o zi îi punea comprese reci pe cap lui Bette Davis pentru că o durea capul. Totul s-a întâmplat pentru că a dat peste un vechi prieten care era director la Warner şi care căuta un tip cu o dispoziţie liniştită pentru a o ţine de mână pe Bette.
Ceea ce vreau să spun este că orice se poate întâmpla oricând în această afacere nebună şi magică. Acest puşti din Brooklyn, care nu văzuse niciodată o vedetă de cinema în persoană, a devenit brusc unul dintre cei prezenţi, doar din pură coincidenţă.
De cele mai multe ori, un lanţ de circumstanţe te conduce la un obiectiv şi fiecare verigă trebuie să fie la locul ei. De exemplu:
Am avut un mic rol într-un film cu Dennis Morgan şi Jack Carson (graţie domnului Gordon). În jurul fântânii de apă unde filmam era un tip mic şi cam grotesc. Nimeni nu vorbea niciodată cu el şi mă simţeam
îmi pare rău pentru el.
Deci, într-o zi am avut o băutură de apă ş i a spus la el, „Hot, nu este
este?”
;
El s-a bâlbâit rău, dar a reuşit să fie de acord cu mine. Am devenit într-un fel prieteni. Era fiul regizorului. Obişnuia să-mi dea
ce se întâmpla în spatele scenei. Cum ar fi,
tânăra actriţă avea ulcer şi medicamentele pe care le lua
o făcea să se simtă foarte bine, aşa că avea probleme în a-şi învăţa replicile şi
nu prea îi păsa.
Într-o zi, maşina lui August (un nume fals) a avut două pene în acelaşi timp
în acelaşi timp şi l-am condus acasă. M-a invitat înăuntru – era un
conac de piatră în Beverly Hills cu sculpturi pe tot
interior.
Stăteam şi sorbeam când a intrat tatăl lui. El nu
nici măcar nu mă cunoştea, aveam un rol atât de mic. El a fost blestemat fata lui
stea şi a aruncat o băutură ca şi cum ar fi avut o ţeavă de oţel de la gât
până la stomac.
Apoi a primit o lovitură artistică. „Vezi tu, Sissie”, a spus el, „noi nu l-am
nu l-am angaja pe Charlie Chaplin să-l joace pe Chaplin pentru că ochiul mare al
publicului necesită exagerare, sublimare, distorsiune pentru a scoate
pentru a scoate în evidenţă impresia de lucru real. Aşa se întâmplă şi cu un personaj
actorul dintr-un film. Scriitorul nu este niciodată capabil să-i deseneze portretul aşa cum
vrea să fie redat. El este exact, iar noi trebuie să-l deformăm pentru a-l face
viu. Poate că nu mă fac înţeles. Îţi spun, mergi prin
camera, Sissie .. . Haide – mergi.”
M-am ridicat şi am traversat camera gândindu-mă – „aceşti regizori nebuni
regizori.”
„Bine”, a spus el. „Acum mergi prin cameră ca – care este
nume?” I-am spus. „Aşa cum ar face-o Barbara Payton”.
Am traversat camera, credeam eu, exact aşa cum o făcusem înainte.
El a fost încântat. „Vezi – vezi, există cea mai mică exagerare! Mi-ai spus exact ce am vrut să spun. Ai un talent ... un talent interior motor. Acum o să mergi în pat cu mine”.
Fiul său a continuat să-şi sorbească băutura. Am zâmbit şi i-am spus: „Eu mă culc doar cu bărbaţii cu care vreau să mă culc. Nici măcar nu te cunosc încă”. A fost şi mai fericit cu asta. „Ah, tu nu închizi uşa. Laşi cartea de vizită a speranţei. Deşteaptă fată!” După o vreme am plecat – după ce el leşinase. Eram fascinată

de omul acela. A doua zi, pe platou, nu m-a recunoscut. Dar i-a dat fiului său un bilet pentru mine. Scria: „Vrei să iei cina târziu cu mine în seara asta?" Am fost de acord, dar m-am întrebat cum avea de gând să mă ia la cină dacă nu mă recunoştea. Dar August m-a luat la miezul nopţii şi m-a dus la tatăl său la un mic restaurant din centrul Los Angeles-ului. Apoi August a plecat.
Regizorul, deja cu câteva pahare înaintea mea, a vorbit cu mine
îmi vorbea în mai multe limbi străine, dintre care nu înţelegeam niciuna. Toată lumea părea să îl cunoască şi mereu aveam pe cineva care stătea deasupra mesei noastre. M-a prezentat tuturor ca fiind „Sissie".
„Sissie", mi-a spus în cele din urmă în engleză. „Ai de gând să faci
o mare stea din tine. Şi youre de gând să fie mizerabil" Predicţia sa a devenit realitate, dar a fost de neconceput atunci. „Cum?" Am întrebat. El a râs timp de două minute, deşi eu nu am înţeles gluma.
„Cum?", a repetat el. „Cum, cum, cum, cum? Cum acum, maro
vacă? Îţi spun eu, vacă maro, cum. Te duci acasă în seara asta, faci un duş fierbinte şi te culci. Asta e tot ce trebuie să faci."
„Şi..." Am întrebat suspicios. El a râs din nou. „Dimineaţa, faci un duş rece
duş rece, te îmbraci şi vii la platou – platoul meu. Acolo îţi
îţi voi da un scenariu al următorului meu film. În el există un rol al unei tinere, inocente idealiste – femeie. Ea crede că oamenii sunt buni. Crede că ea este bună. A făcut o singură greşeală. Oamenii sunt buni şi, pentru că sunt buni, ea este capabilă să fie mai deşteaptă decât ei. Vedeţi voi, ea nu este bună. Pentru că un idealist tânăr şi inocent – o femeie – trebuie să fie spulberat în timp. Şi ceea ce iese din ruinele este un monstru, o apucătoare, o scorpie – din disperare, deziluzie şi ură. Ăsta e rolul tău. Este făcut pentru tine. Asta e
cum, vacă brună... cum vei face primul pas şovăitor spre celebritate."
Ei bine, am luat toate duşurile recomandate de el şi am venit pe platou, iar el mi-a dat un scenariu. Şi în acea noapte am deschis scenariul
care era ştampilat „A doua versiune" şi l-am citit. Nu era niciun rol pentru mine în el. Erau doar două femei de vârstă mijlocie şi o fată de 12 ani. Am fost indignată, rănită şi deziluzionată.
A doua ziam avut ocazia să vorbesc cu el într-un colţ al scenei. „Ce încerci să faci?" l-am întrebat. „De ce m-ai minţit?" I
era aproape în lacrimi.
Asta nu a făcut decât să-l facă să râdă din nou. „Ce părere ai despre poveste?", a întrebat el.
Eu eram furioasă. „Groaznică", am spus. El s-a uitat suspicios în jur. „Asta am crezut şi eu, dar nimeni nu mi-a putut da o decizie sinceră. Am ştiut că dacă crezi că există un rol pentru tine, îl vei citi până la capăt – fiecare cuvânt."
„Eşti sadic", am spus eu şi destul de tare. El a mai râs şi s-a întors să regizeze o scenă. August m-a văzut în lacrimi şi a încercat cu stângăcie să mă calmeze. „E ciudat şi foloseşte oamenii drept marionete, dar întotdeauna îşi ţine promisiunea. Aşteaptă-l." M-am înduioşat şi am făcut-o. În dimineaţa următoare, un curier mi-a adus acasă un nou scenariu. Avea ataşat un bilet de la regizor. „Încearcă rolul Freda." Era un rol bun şi el mi l-a dat fără ca eu să fac vreun test. Asta m-a ajutat să obţin contractul cu Jimmy Cagney Productions.
Deci, vedeţi, în timp ce a fost kookie şi sălbatic, dacă nu aş fi spus că a fost fierbinte la un bâlbâit, omuleţ grotesc nu aş fi
primit rolul. Acesta este modul în care o actriţă ajunge să fie un star. Sări mai sus
şi mai sus cu pumnii. Cu cât eşti lovită mai tare, cu atât sari mai sus. La început nu joci niciodată propriul tău joc sau cu propriile tale reguli. Întotdeauna joci jocul altcuiva – cu regulile lor. Aşa stau lucrurile.
Am cunoscut o mare vedetă la un cocktail. Să-i spunem Joseph. Era cu mult înainte să-l cunosc şi apoi să mă căsătoresc cu Franchot Tone... şi un mare
stea nume a avut admira ţ ie pentru mine scris peste tot pe el. Aveam câteva roluri până atunci şi unii oameni mă recunoşteau şi mă simţeam destul de bine. Joseph avea vreo patruzeci de ani, purta un brâu şi era divin de frumos. Era căsătorit, dar soţia lui locuia în New York sau într-o suburbie a acestuia, iar casa lui era în Brentwood. Nu o mai văzuse de patru luni când l-am întâlnit.

„Barbara Payton”, a spus el. „Barbara Payton.” Mi-a mai repetat numele de câteva ori. „Îmi amintesc că te-am văzut făcând cumpărături la Saks joia trecută, pe la ora 14.00, la tejgheaua de lenjerie.”
Era adevărat. Era foarte mândru de memoria lui, la care lucra tot timpul. „Întoarce-te”, a poruncit el.
M-am întors. „Ai trei pistrui mai mari pe o parte a nasului. Părul îţi este aranjat deasupra unei urechi. Ai o zgârietură uşoară pe o parte a gâtului. Rochia ta este roz, tăiată jos în faţă şi porţi o broşă cameo roz. Inelul tău este un smarald înconjurat de diamante mici. Corect?” „Exact, Sherlock Holmes”, am spus eu.
Era foarte mândru – ca un băieţel. Petrecerea a fost una zgomotoasă, prea plină de oameni, iar formaţia de rhumba se străduia prea mult să-şi câştige banii. Joseph a strigat la mine: „Hai să luăm o gustare târzie la Chasen's”. Pentru mine a fost în regulă. Escorta mea era ocupată cu o altă fată, aşa că nici nu m-am deranjat să-i spun noapte bună. Am făcut turul mai multor localuri şi toată lumea era destul de indiferentă la el. Peste tot pe unde am fost, a făcut o parte din chestia cu amintirile cu oamenii. Nu ştiu cum s-a întâmplat – lasă-mă pe mine – dar am
s-au certat pe tema valorii noastre respective pentru societate. Într-un mod copilăresc, el era defensiv cu privire la faptul că nu contribuia prea mult la societate jucând roluri destul de inofensive în filme.
Pe la trei dimineaţa a spus: „Vreau să-ţi arăt ceva.
să-ţi arăt ceva”. Am condus până în vechiul Chinatown. Am parcat decapotabila lui şmecheră
iar el a sunat la soneria unei case vechi, din lemn. Avea un zâmbet larg pe faţă.
Un chinez bătrân şi gras a răspuns la uşă şi i-a luat un minut să ne focalizeze. Apoi a spus bucuros: „Domnule G. Intraţi! Intră!”
„Nu”, a răspuns Joseph. „Vreau doar să răspunzi la câteva
întrebări pentru mine. Cine plăteşte chiria aici?” Bătrânul chinez a spus cu un zâmbet larg: „Tu. Tu plăteşti
totul. Mâncarea şi totul. Este un gentleman minunat”, mi-a spus el.
„Şi”, a continuat Joseph, „ce primesc în schimb?”
„Cum spui tu – zâmbete fericite... zâmbete fericite”. Joseph s-a uitat la mine triumfător şi a spus: „Vezi?”
„Intră”, s-a oferit chinezul, dar Joseph deja
ducându-mă la maşină şi făcându-mi la revedere. Din Chinatown am condus până într-o zonă periferică din Whittier
unde aproape aceeaşi scenă fusese reconstituită cu o altă familie. Apoi a răsfoit un carneţel din piele roşie, arătându-mi
o listă lungă de familii pe care le susţinea. Am fost convins. Chiar îi păsa ce se întâmpla cu semenii săi şi trăia cu un anumit scop.
Era foarte mândru de reuşita sa.
Mi-a plăcut Joseph şi am stat cu el câteva săptămâni. I-am întâlnit
prietenii săi influenţi şi au fost foarte buni cu mine. Era un om destul de simplu şi necomplicat, generos şi bun la suflet. Bea prea mult, dar acesta este un defect comun în industrie.
Mi-a spus odată: „Cred în vechiul proverb, „Ce
semănaţi, aşa veţi culege. Asta îmi face viaţa mai uşoară. Îmi oferă un drum şi o regulă. Sunt mereu conştient de Marele Comerţ”.
Am fost întotdeauna bun cu el, aşa cum a fost şi el cu mine. După o vreme, vieţile noastre au luat căi diferite. La aproximativ şase luni după ce l-am cunoscut pe Joseph, am primit un telefon de la
avocat în ziua de Anul Nou. În ajunul Anului Nou, în timp ce conducea
în stare de ebrietate, lovise şi ucisese un cuplu în vârstă pe o trecere de pietoni. Studioul şi prietenii lui încercau să-l ajute să scape. Singura lor apărare a fost că nici bătrâna, nici bătrânul nu vedeau bine. Era o apărare jalnic de slabă, dar Joseph avea relaţii puternice. Poveştile din ziare erau scurte şi
neclare. Nu se menţiona că Joseph băuse.
Joseph ieşise pe cauţiune şi m-am dus imediat să-l văd. Era întins într-un halat de baie de mătase în salonul său imens, uitându-se la tavan.
Nu am spus nimic, doar l-am ţinut de mână. Am stat aşa mult timp, apoi el a spus: „Ce semeni, aşa vei culege”.

Am încercat să-l consolez. Cuvintele nu ajungeau la el. Îmi tot spuneam să folosesc asta ca pe o lecţie pentru mine.
Voi spune asta pentru el – nu a plâns pentru posibila ruşine sau pierdere a carierei sale. Îi păsa doar de cei doi oameni pe care îi
a ucis. M-am oferit voluntar să rămân cu el. Mi-a fost teamă că ar putea face
ceva disperat. Dar el a insistat că este bine şi că vrea să fie singur.
Cazul a fost clasat şi Joseph a fost eliberat. O sumă uriaşă de bani a fost dată fiilor şi fiicei bătrânului cuplu.
L-am întâlnit pe Joseph în New York la scurt timp după aceea. Se îmbătase ca şi cum nu ar mai fi existat ziua de mâine. În plus, punea pe statul său de plată toate târfele din New York. A murit de un atac de cord în timp ce se culca cu una dintre ele. Şi asta a fost muşamalizată, iar un agent de presă i-a închis gura fetei cu câteva bancnote.
Moartea lui, dar şi viaţa lui, m-au impresionat foarte mult. Avea o obligaţie de a face bine. Dar soarta a hotărât altceva. Cred că după aceea, din ce în ce mai mult am încetat să mai fac planuri. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Am simţit că providenţa mă îndruma pe o cale prestabilită. Nu credeam că mă pot împotrivi. Şi aşa s-a întâmplat. I
gândesc la Iosif tot timpul. Cred că l-am iubit.
CAPITOLUL CINCI
Cred că am fost mereu deranjat de lovitura aia cu psihiatria. La urcare şi la coborâre.
Şi trebuie să fie ceva substanţă pentru asta, pentru că în susul dealului
şi în josul dealului, psihiatrii îmi spuneau mereu că am
nevoia compulsivă de a mă vedea distrus ... că în cele din urmă aceasta ar fi plăcerea mea finală. Mi-au spus ce era în neregulă, dar nu şi ce să fac în legătură cu asta. Şi nu am ştiut că va fi un proces lent de degenerare. Credeam că voi intra cu maşina într-un tren care merge cu 160 km/h şi voi fi decedată.
În cele din urmă i-am crezut. Ceea ce mă face să-i cred este ceea ce s-a întâmplat în ultima vreme. Încerc să-mi aprind o ţigară şi flacăra se află la cinci centimetri în stânga sau în dreapta de capătul ţigării. Îmi este greu să mă concentrez. Cineva a spus că e de la prea mult vin băut. Dar se întâmplă şi când nu beau.
Îmi plac negrii pentru că în ultima vreme sunt singurii care îmi apreciază frumuseţea blondă – sau ce mi-a mai rămas din ea. Bărbaţii albi nu par să mă mai placă. În timp, cred că
Negrii vor moşteni pământul. Mi-am amanetat sau mi-am vândut majoritatea hainelor. Aveam nevoie de bani
pentru vinul Rosé. Dar mă simt cel mai bine în blugi rupţi şi o cămaşă bărbătească. Atunci sunt confortabil.
Menţionarea hainelor mă duce înapoi la prima mea haină de blană. Este începutul a ceva mare pentru o actriţă – simbol al succesului ce va urma.
Dacă îmi iau un vin cu bule şi beau suficient din el, pot să mă uit la reflexia din vitrina unui magazin şi să mă văd aşa cum eram prima dată când am purtat o blană de nurcă. Nu prea mai ies în oraş,
şi când o fac, mă duc la Coach and Horses pe Sunset
Boulevard în Hollywood pentru o băutură. E doar o scurtă plimbare până acolo şi, din când în când, mă uit la o fereastră. Încerc să nu mă uit şi să văd doar ceea ce vreau să văd.
Mi-am luat nurca de lungime întreagă într-o zi fierbinte din iulie când era
chiar prea cald pentru un bikini. Dar am purtat-o la o premieră. Era 1947,
aveam optsprezece ani şi eram frumoasă. Parcă ar fi fost acum o mie de ani. Ca urmare a agitaţiei pe care am provocat-o la premieră, am fost invitată
să particip la un dineu acasă la o personalitate de renume internaţional din Washington D.C. Nu-i voi menţiona numele pentru că i-ar putea provoca jenă.
Nu aveam propria mea escortă, aşa că mi-a fost desemnată una. Era un domn demn şi taciturn, cu patruzeci de ani mai în vârstă decât mine, care lucra în industria oţelului
de oţel, cu milioane de dolari şi încă încerca să obţină mai mult.
Cina şi distracţia de după au decurs fără evenimente. Toată lumea a fost fermecătoare şi s-a comportat foarte bine.

Domnul Steel Inc. m-a dus acasă în limuzina sa cu şofer. I
nu cred că a fost fascinat în mod deosebit de mine.
În dimineaţa următoare, devreme, secretara lui m-a sunat să mă întrebe cât de bine îl cunoşteam pe gazda din seara precedentă. Îl cunoşteam destul de bine. Dl Steel a vrut să-i trimită gazdei un mic cadou de apreciere pentru seara splendidă şi pentru că i-a oferit o escortă atât de încântătoare. Dl Steel a vrut să ştie ce cadou i-ar plăcea gazdei.
„Brandy Napoleon", am sugerat eu. O săptămână mai târziu, la Hollywood, secretara domnului Steel m-a sunat din nou, spunându-mi doar că faimoasa personalitate publică era încântată de lada de coniac Napoleon pe care domnul Steel o trimisese şi că domnul Steel îmi trimitea un cadou în semn de apreciere.
„Cadoul" m-a dat pe spate. Era o haină lungă de nurcă albă!
Câteva săptămâni mai târziu am aflat că dl Steel, din cauza unei
legislaţiei care fusese aprobată de gazda noastră din acea seară, făcuse câteva sute de mii de dolari. Probabil că şi lada sa de coniac a ajutat. Aşa că presupun că nurca mea nu a fost deplasată.
Aşa cum am spus – doamna cu bagheta trebuie să te atingă. Îmi amintesc chiar cum am primit primele mele diamante – trimise demult la casele de amanet. Aveam doar optsprezece ani, dar aveam o mulţime de teorii despre viaţă şi oameni. Şi nici nu-mi era ruşine să le expun. A fost o petrecere beatnik în Nichols Canyon, un loc îngust şi întunecat pe dealurile din Hollywood. Toată lumea arăta de parcă nu ar fi avut nici cinci dolari la activ. „Bărbaţii îmi spun mereu cât de mult mă iubesc – cum nu pot trăi fără mine. Dar când le spun că guvernul mă urmăreşte pentru taxe şi că trebuie să am imediat o mie de dolari, le
nu aud nicio voce. Cred că dacă un bărbat mă iubeşte cu adevărat nu există
sfârşitul a ceea ce va face el, bani sau ce, pentru a mă face fericită. Sau măcar să-mi uşureze orice necaz", am spus.
Toată lumea a râs, probabil de modul în care m-am exprimat, cu excepţia
un băiat intens, chipeş, dar foarte tânăr.
„Ce vrei?", a întrebat el pe un ton monoton serios. „Cât
cât?"
.
Am ştiut imediat că vorbea serios. Dar i-am răspuns aproape batjocoritor: „Merg la premiere şi la petreceri fine
petreceri şi nu am bijuterii bune – cum ar fi o brăţară cu diamante de
de exemplu." M-am uitat la el cu un zâmbet.
„Cât costă?", a întrebat el.
Nu aveam nicio idee. „Oh, cam trei mii de dolari, aş spune."
A repetat, „Trei mii de dolari".
„Eşti fiul unui om bogat?"
A scuturat negativ din cap. „Sunt un jocheu la o pompă de benzină." Era atât de solemn. Mi-a părut rău pentru el. „Îţi spun eu, fiule", i-am spus. „Vom merge la 881 Club şi
tu o să-mi cumperi ceva de băut şi eu o să spun că suntem chit."
„Numele meu este George Gardner. Băutura ţi-o pot cumpăra – brăţara cu diamante am de gând să ţi-o cumpăr."
Nu voiam ca treaba asta să scape de sub control. „Îţi aminteşti
vorbeam despre cineva care mă iubeşte cu adevărat. Eu nici măcar nu te cunosc."
„Dar eu sunt îndrăgostit de tine." Nu a zâmbit niciodată – doar s-a holbat la mine.
Am ridicat din umeri, am decis că e un fel de nebun şi m-am mutat
în jurul camerei.
„Ne mai vedem", a spus el când am plecat. I-am zâmbit. Aproximativ o săptămână mai târziu, am primit o înştiinţare oficială de la el şi de la o companie de asigurări că fusesem desemnată drept beneficiarul său pe o poliţă de viaţă. Treaba devenea serioasă şi eram puţin speriată. L-am sunat şi am băut o cafea lângă benzinăria unde lucra. Mi-a spus: „Încă nu am intenţia să mor. Este doar un gest. Lucrez la acea brăţară cu diamante. Ai putea spune că poliţa este – asigurare". Totuşi, nu zâmbea niciodată. După o vreme m-a

convins şi am reuşit să mănânc o gogoaşă cu zahăr. I-am sugerat că, fiind atât de chipeş, ar trebui să încerce să devină actor.
„Nu", a spus el. „Ştiu care e locul meu. Sunt fierbinte în jurul maşinilor.
Ele prind viaţă când le ating." Când l-am părăsit, m-am simţit mai bine. O săptămână mai târziu a apărut o poză în ziare cu el la o cursă
Culver City drag race. Câştigase premiul al doilea. Aproximativ o lună mai târziu, după ce am vorbit la telefon doar de câteva
de câteva ori, m-a întrebat dacă aş vrea să fiu invitatul lui la o cursă de jalopy la care participase.
A devenit un fel de acţiune publicitară şi am prezentat trofeul câştigătorului, care nu era altul decât George. Ne-am făcut poze împreună şi m-a invitat la o cină cu pizza.
La masă mi-a spus: „Sunt îndrăgostit de tine. Ştiu că sunt doar un copil şi că sunt într-o afacere nebunească în comparaţie cu un star de cinema, dar voi ajunge încă pe prima pagină a ziarelor. Şi nu ţi-am uitat brăţara cu diamante. A fost o borsetă de cinci sute de dolari pe care am câştigat-o astăzi".
I-am spus să-şi economisească banii, că mă pot lipsi de dia-

monde în prezent. De fapt, purtam pantaloni de călărie în timp ce făceam un film western.
L-am invitat la o petrecere de cocktail la mine acasă, dar a simţit că nu ar fi la locul lui şi nu a venit.
Îmi trimitea din când în când articole despre victoriile sale, despre victoriile apropiate sau despre ambele, în cursele de maşini.
Când a avut un accident minor, l-am sunat şi i-am spus că ar trebui să renunţe la curse şi să accepte slujba mai sigură de actor de film. A râs de asta şi a spus că ochiul roşu al camerei l-ar îngrozi.
Cred că ştiţi ce s-a întâmplat. Participase la contratimp pe un circuit mic de lângă Riverside. Maşina lui s-a răsturnat şi a luat foc. Un băieţel care stătea pe un gard a murit strivit, iar George a fost grav rănit. Un prieten comun m-a anunţat şi am vorbit cu el în spital. Medicii au spus că are şanse de supravieţuire de 50%.
Nu putea vorbi, dar ochii lui spuneau că a înţeles. Am făcut conversaţie despre filme şi curse. I-am arătat o pereche de chiloţi negri cu săgeţi roşii pe care tocmai îi cumpărasem. Ochii lui au zâmbit. Nu avea familie, dar prietenii din curse îl sunau şi veneau în vizită. El
părea să se îmbunătăţească, dar trei zile mai târziu am fost anunţat că
murise. A fost unul dintre cele mai triste momente din viaţa mea. Compania de asigurări
mi-a trimis un cec de trei mii de dolari. Am plâns. Erau mulţi bani, dar am folosit fiecare cent pentru a-mi cumpăra o brăţară cu diamante. Multe lacrimi au căzut pe diamantele acelea. Ştiu că el ar fi vrut să fac asta.
Aşa că am avut blănuri şi diamante la optsprezece ani. Şi a fost doar
despre acest moment că am primit altceva – deziluzie. Şi destul din asta şi dezvolţi o piele tare cu o defensivă puternică. Pielea moale de copil a Barbarei Payton a devenit suspicioasă şi coriatică.
Nu am fost niciodată un porumbel. Adică, un bărbat nu putea niciodată doar să facă promisiuni şi să primească favoruri în schimb. Şi judecata mea era destul de bună. Puteam să recunosc mai întotdeauna un impostor. Alte fete îşi împrumutau adesea iubiţii cu bani şi nu-i mai vedeau niciodată. Asta nu mi se întâmpla mie. Sau, fetele pe care le cunoşteam obţineau un rol într-un scenariu, stăteau în weekend cu un producător şi apoi nu mai ştiau nimic de el. Nici o poză – nimic. Nici asta nu mi s-a întâmplat.
Este nevoie de bun simţ şi de mişcări inteligente printre lupi pentru a-ţi croi drum prin junglă. Şi nu poţi face nicio regulă generală (oops!) pentru că există lupi care pot fi de ajutor. Fiecare om, fiecare pasă, fiecare invitaţie trebuie judecată singură, pe cont propriu.
Am intrat din greşeală într-un meci de tenis la Beverly Wilshire Hotel, în Beverly Hills, cu un producător important. Apoi am mers să bem ceva rece. Mi-a propus să mergem la cină. Eram învăţat şi am decis să încerc un pic de psihologie inversă, care funcţionase foarte bine pentru mine. I-am spus în felul următor: „Voi lua cina cu tine cu o singură condiţie. Să nu mă ademeneşti cu posibile oferte de locuri de muncă în domeniul cinematografiei sau cu prezentări către persoane influente sau cu posibila publicitate la Hollywood. Voi ieşi cu tine doar ca o fată."

I-a plăcut asta şi, bineînţeles, a fost de acord. Am ieşit de mai multe ori şi nu a făcut niciodată avansuri – deşi trebuie să recunosc că la
ori mi-am dorit să o fi făcut. Deşi nimeni nu a făcut efortul de a o planta, coloanele încep-
început să tipărească articole romantice despre noi – ceea ce, recunosc, nu m-a durut deloc.
Dar a început să mă enerveze puţin faptul că el făcea filme şi nu mi-a oferit niciodată un rol. Se ţinea de înţelegerea sa. De fapt, era unul dintre cei mai activi producători din oraş.
Aşa că am adus vorba despre asta – uşor, desigur. Răspunsul lui a fost unul evident: „Dar ai spus că vrei să fii doar o fată cu mine – nu o actriţă".
Ne cunoşteam de suficient timp încât să pot argumenta şi să-i explic că m-am răzgândit.
El a spus: „Eşti sigur că asta vrei?" L-am asigurat că da. În acea luni, unul dintre asistenţii săi m-a rugat să vin şi să încerc să obţin un rol într-un film. După ce s-a întâlnit cu regizorul, a crezut că nu sunt potrivită pentru el. Am continuat să ne întâlnim şi am devenit foarte ataşată de el. Şi de multe ori am fost chemată pentru roluri – dar nu am reuşit să le obţin. Aveam un prieten care era asistent regizor la studioul partenerului meu, care era RKO, iar eu şi el am băut o cafea într-o zi. La jumătatea discuţiei, mi-a spus: „Aş fi concediat dacă cineva ar afla că ţi-am spus asta, dar se întâmplă să ştiu că ordinele sunt de la vârful grămezii că nu ai voie să lucrezi la studiourile RKO".
Eram uimit. „Dar, de ce am fost testat şi de ce
am citit?" El a ridicat din umeri. Nu ştia de ce. Aveam o întâlnire cu producătorul în seara aceea şi nu eram timidă.
„De ce", am întrebat furioasă, „ai dat de înţeles că nu pot lucra la studioul tău?"
Nu a încercat să mintă sau să o ia pe ocolite. „Am crezut că ideea ta a fost una bună, aşa că..." A ridicat din umeri.
„Apoi, toate prostiile alea false despre testarea mea... toată speranţa şi timpul pierdut?"
„Am vrut să te fac fericită. Te nelinişteai pentru că nu-ţi aduceam piese, aşa că a trebuit să fac asta."
„Dar de ce nu mă poţi pune într-un film dacă sunt potrivită pentru el?" „Pentru că aceste relaţii întotdeauna mă derutează. Nu-mi place să cred că o fată este drăguţă cu mine doar ca să-i dau o slujbă."
El nu a putut vedea necinstea şi timpul şi necazurile pe care
m-a costat.
Nu l-am mai văzut niciodată şi din acel moment am fost foarte atentă
atent pe cine credeam şi în ce circumstanţe.
CAPITOLUL ŞASE
Pe măsură ce am obţinut părţi şi posesiuni, am devenit mai bogat, mai înţelept, mai dur. Am învăţat să merg singur, ca să spun aşa. Nu aveam cum să am încredere în nimeni. A trebuit să învăţ asta prin dezamăgiri după dezamăgiri.
I-am cunoscut pe cei mai mari – Clark Gable, Cary Grant, Irene Dunne, Elsa Lanchester, Charles Laughton, John Wayne, Lana Turner -
pe toată lumea. Numele meu era în ziare în fiecare zi. Citeam secţiunile despre filme din fiecare ziar şi le aruncam pe celelalte. Citeam Hollywood Reporter şi Variety în fiecare zi. Erau Biblia mea.
Nu aveam timp decât pentru carieră. | Am mâncat-o, am băut-o, am respirat-o, am fost cufundat în ea. Nu mă gândeam la nimic altceva. Obiceiurile mele erau încă destul de bune. Nu fumam mult, nu beam mult şi nu ieşeam mult în oraş. Şi cred că şi valorile mele erau destul de bune.
Dar pe măsură ce am urcat pe scara succesului, am urcat şi pe scara exceselor. La ora zece seara, după o zi grea la studio, mă întindeam singur acasă şi plângeam în hohote – eram atât de obosit. Am început să mă tem că lacrimile mele erau simptomatice
de ceva mai grav. Dar am descoperit că două pahare groase de Scotch mă scoteau din starea asta şi îmi reveneau puterile. Mi-am spus că lichiorul era un medicament. Şi era. Dar leacul era mai periculos decât boala.
Eram departe de a fi un alcoolic. Beam doar după cină, până mă duceam la culcare. Dar ceea ce mi-a făcut în subconştient, sau chiar conştient, a fost să caut alţi băutori care beau după cină până se culcau. Iar unul dintre ei a contribuit foarte mult la atitudinea pe care am dezvoltat-o şi care a dus la alunecarea mea în jos.

Prietenii mei dădeau adesea vina pe lunga mea idilă cu Tom Neal pentru căderea mea. Posibil. Dar cu mult înainte de Tom, l-am cunoscut pe Bud Keller (un nume fals). El a fost campionul distrugerii fetelor la Hollywood.
Bud era chipeş, fermecător, bogat, tânăr, în drum spre celebritatea cinematografică şi complet neserios şi lipsit de scrupule. Era un pungaş adorabil şi am fost imediat atrasă de el.
Am făcut cunoştinţă cu el la barul de la Santa Anita Race Track. Tocmai pierduse şapte sute de dolari la o cursă şi îşi rupea biletele atât de viguros, încât braţul lui l-a lovit pe al meu când am trecut pe lângă el. L-am recunoscut imediat. Şi-a cerut scuze. Asta a fost tot. Apoi m-am întâlnit cu el la fereastra de 50 de dolari. Nu pariam – doar mă plimbam cu un prieten. Mi-a zâmbit, mi-a ţinut sub nas biletul pe care tocmai îl cumpărasem şi mi-a spus: „Vrei să scuipi pe el pentru noroc?" Am scuipat – delicat – aşa cum ar trebui să facă o doamnă şi am mers împreună până în vârful treptelor din Turf Club pentru a vedea cursa. Scuipatul meu nu a folosit la nimic – calul lui a pierdut. Dar el a fost filozofic în legătură cu asta de data aceasta. „Vino", a spus el. „Îţi fac cinste cu o băutură." Aşa că am stat lângă bar şi am vorbit. Era plin de glume,
idei, planuri, complimente. Părea să bubuie de energie şi cuvinte. De asemenea, era plin de rahat!
Nu după mult timp am aflat că Bud era un mincinos psihopat despre cele mai importante şi neimportante lucruri. Şi când era prins, recunoştea pur şi simplu. Cuvântul lui era complet inutil. Era aproape diabolic. Şi totuşi era atât de amuzant încât nu-mi plăcea să renunţ la el.
L-am cunoscut înainte de a cincea cursă şi după a opta m-a implorat să mă mărit cu el. A doua zi am aflat că era căsătorit şi avea doi copii. Locuia cu familia sa o parte din timp şi pe plajă în restul timpului.
. După o vreme eram aproape dependentă de el. Şi am aflat că şi el era dependent de mine.
Cred că amândoi aveam o urmă de răutate în noi care îl atrăgea pe celălalt. Mă întreb de ce, de-a lungul vieţii mele, chiar dacă mă consideram o fiinţă umană destul de bună, am fost mereu atrasă de rău. O să spun asta pentru Bud, m-a învăţat cum să mă descurc cu răul – cum să-mi întunec conştiinţa, cum să mă bucur mai mult de el şi, mai important, cum să scap cu el.
Uneori, văzând unele dintre lucrurile pe care le făcea Bud, mă întrebam dacă le făcea doar pentru că erau rele, pentru că adesea recompensele erau puţine.
De exemplu: Era un actor mic şi plinuţ, un cocoşat, pe nume Benny, căruia producătorii îi dădeau adesea roluri secundare pentru că le era milă de el. Era un omuleţ timid, nefericit
care nu a arătat nicio legătură cu nimic. Cu excepţia unui singur lucru. Când trecea o fată drăguţă, mai ales dacă arăta carne, ochii lui mari o urmăreau ca un tigru pe o oaie.
Toată lumea era la curent cu asta şi era o glumă permanentă pe platourile de filmare.
Într-o zi, Benny mi-a adus un pahar cu apă şi a fost extrem de atent cu mine. Dar am mirosit repede un şobolan – şobolanul fiind Bud, care era rolul principal masculin în filmul pe care îl făceam. Ceea ce s-a întâmplat, ceea ce i-am smuls lui Bud, este că Bud i-a spus lui Benny că am o pasiune secretă pentru el. Am vorbit cu Benny şi i-am spus că îl plac doar ca pe un frate – apoi l-am lovit pe Bud drept în fund!
Dar acesta a fost începutul. Următoarea glumă a lui Bud a fost să-l trimită pe Benny în cabina unei dansatoare cu o bucată de bandă adezivă. A aranjat totul în aşa fel încât, atunci când Benny ar fi intrat, ea să fie goală şi să ţipe. Totul a funcţionat conform planului, cu excepţia faptului că Benny era fixat pe locul lui şi ţipătul i-a trecut pe deasupra capului fără nicio reacţie din partea lui. Showgirl-ul şi-a aruncat un halat peste ea şi l-a împins uşor pe Benny afară din cameră, unde acesta a rămas afară, abia respirând. A trebuit să fie dus afară în transă.
După aceea, Bud l-a invitat pe Benny să meargă cu noi la o petrecere. L-am implorat pe Bud să se oprească, dar el m-a convins să merg, spunându-mi că Benny se va simţi bine pentru prima dată în viaţa lui. Ştiam că pune ceva la cale, dar nu-mi dădeam seama ce.
Era o petrecere tipică la o casă mare şi frumoasă din Beverly Hills, cu grupuri mici de oameni răspândite prin casă şi grădină.
Bud l-a prezentat pe Benny în jurul camerei. Era o petrecere foarte demnă, cu mulţi invitaţi în haine formale de seară.
Întotdeauna am fost fascinată de felul în care lucra Bud. Când o blondă drăguţă, Cuddles, a venit la el, Bud a fost doar un

- puţin mai efuziv cu ea. Iar ea, la rândul ei, cu Benny, căruia începuseră să-i iasă ochii din orbite.
Era ceva familiar la Cuddles, dar nu o puteam localiza. Peste puţin timp, Bud a venit la mine şi mi-a spus: „Ştiam eu că se vor înţelege – uită-te la asta. Este prima dragoste pentru Benny."
Ştiam că se întâmplă ceva, dar nu ştiam ce. Cuddles îşi trecea acum braţul prin braţul lui Benny ca şi cum ar fi fost împreună de luni de zile. Lui îi plăcea fiecare secundă din asta. Din când în când Cuddles îi dădea un sărut şi el doar radia.
„Ce pui la cale?" L-am întrebat pe Bud. „Ce devălmăşie?" El a jurat că era nevinovat... că voia doar ca Benny să fie
fericit.
Bud şi cu mine stăteam de vorbă cu nişte oameni mai târziu, când Benny a venit ducându-l pe Cuddles de mână. „Ştii
ce", a spus el cu mai multă încredere decât îl văzusem vreodată
avut. „Cuddles a consimţit să fie soţia mea." Nu se cunoşteau de mai mult de o oră. Cuddles l-a sărutat – a fost o nebunie.
„Hei! Hei!" a strigat Bud. „Să bem cu toţii pentru mire şi mireasă." Am băut cu toţii.
Bud a anunţat apoi restul camerei. A fost multă sărbătoare şi băutura a fost accelerată.
„Să vă spun ceva", le-a spus Bud celor doi soţi. „Vom merge la mine acasă pentru un păhărel de noapte – doar voi doi, Barbara şi cu mine."
S-a căzut de acord. Aşa că am mers toţi patru la plajă. În tot timpul
în timpul călătoriei cei doi se giugiuleau pe bancheta din spate. Eu tot încercam să-mi dau seama care era şmecheria şi am ajuns la concluzia că, pentru prima dată, Bud era pe faţă.
La casa de pe plajă, Bud a pregătit băuturi şi le-a spus celor doi: „Cred că veţi fi foarte fericiţi împreună. Da, domnule! Nu veţi avea parte decât de fericire. Dar ceva mă tulbură..."
Cuddles, care nu se descurca prea bine în a-şi stăpâni băutura, a răspuns îngroşat: „Ce este asta?"
Benny s-a oprit şi el din sorbit băutura. Bud şi-a coborât vocea. „Cauza celor mai multe căsnicii destrămate este sexul – lipsa lui – prea mult – genul greşit – sex incompatibil. Niciun cuplu nu ar trebui să se căsătorească dacă nu ştie că partea intimă a căsniciei va funcţiona."
„Aw, întrerupse Cuddles, „o să ne descurcăm foarte bine – nu-i aşa, ducky?"
Benny era deja ameţit şi a repetat reacţia lui Cuddles. „Acum, uite... voi doi ascultaţi-mă. Eu am trecut prin asta. Barbara a trecut şi ea. Voi doi petreceţi noaptea aici la casa de pe plajă. Luaţi camera de sus din spate şi vedeţi dacă sunteţi compatibili – ceea ce sunt sigur că sunteţi. Barbara şi cu mine vom sta aici jos." Benny părea stânjenit şi aproape reticent, dar lui Cuddles i se părea minunat. „E frumos", a spus ea cu lacrimi în ochi. „Pur şi simplu frumos. Este calea de a asigura o fericire durabilă." Ea a spus cu un oftat: „Sunt grozavă în pat." „Ei bine", a spus Benny, încă nehotărât. „Ce zici de asta?" mi-a spus Bud. „Are una dintre cele mai
femei atrăgătoare din America şi el nu vrea să meargă în pat cu ea!"
„Nu e vorba de asta..." răspunse Benny. Cuddles l-a luat de mână şi i-a spus: „Noapte bună tuturor. Sper să vă distraţi la fel de mult ca noi". Benny a sărutat-o în cele din urmă şi au urcat împreună treptele. „Nu înţeleg", i-am spus lui Bud. „Trebuie să fie o şmecherie." Îi puteam auzi râzând şi vorbind la etaj. „Îmi faci o nedreptate", a spus Bud cu tristeţe falsă. „Vreau doar ca oamenii să fie fericiţi împreună." El a amestecat un lot de martini şi am pornit casetofonul. „Cred că se înţeleg bine împreună", a spus Bud.
„Observi cum s-a liniştit?" Mi-am aprins o ţigară şi m-am uitat la trepte – şi acolo era Benny coborând încet. Avea doar tricoul şi pantalonii scurţi pe el şi îşi purta geaca pe braţ. Deodată s-a oprit pe o treaptă şi a scos un geamăt de durere, aruncându-şi capul în sus. Nu s-a uitat la noi. Se uita fix în faţă.
„Ce s-a întâmplat?" am întrebat eu, alergând la el. El m-a scuturat
şi a continuat să meargă, traversând camera şi ieşind pe uşă. Bud hohotea de râs. Nu avea niciun sens pentru mine. „Ce s-a întâmplat?" L-am întrebat brusc pe Bud. „Nimic. E doar un pic timid. Vor fi foarte fericiţi împreună." A hohotit din nou de râs. Benny plecase. Ieşise, pe jumătate dezbrăcat, pe plajă. plajă, mergând ca un om mecanic. O privelişte ciudată, ciudată.
Bud a avut noi paroxisme de râs ş i a fost indicând la
sus pe scări. Acolo stătea Cuddles fără o cusătură de haine.

Cuddles era un bărbat!
;
Este un lucru ciudat, dar deşi am continuat să primesc piese mai bune
părţi, mai mulţi bani, mai multă atenţie – am mers încă în jurul cu
Bud în ciuda atrocităţilor lui. Pentru a promova filmul nostru, pe care l-am terminat la sfârşitul anului
1949.
sfârşitul anului 1949, ni s-a cerut, pe bani puţini, să mergem la o emisiune
spectacol de televiziune. Am fost reticent, dar Bud a insistat că ar fi
ar fi bine pentru noi. Pe drumul de întoarcere din Palm Springs, maşina noastră s-a stricat pe
pe o porţiune de drum singuratică. Nu am mai ajuns la emisiune. Am aflat mai târziu că Bud a aranjat
intenţionat defecţiunea. Se pare că mai mulţi
ani înainte, maestrul de ceremonii al spectacolului nu l-a pus pe Bud
spectacol pentru că nu credea că Bud era destul de mare. Acesta a fost modul lui Bud de a se răzbuna.
Furios, pentru că eu eram ţapul ispăşitor, l-am sunat pe acest prezentator
şi am aranjat să merg la emisiune săptămâna următoare, ofertă pe care a acceptat-o cu reticenţă, după ce i-
am spus întreaga poveste. În noaptea difuzării emisiunii, Bud m-a încuiat în dormitor şi nu am putut
ajunge la emisiune. I-am emis un mandat de arestare pentru că a intrat prin efracţie în casa mea – ceea ce
şi făcuse.
A petrecut trei zile în închisoare şi când a ieşit m-a sunat
şi mi-a spus: „Învеţi, dragă". Am redevenit prieteni. Asta, până când i-a spus producătorului meu
că sufăr de o boală infecţioasă şi i-a arătat producătorului o declaraţie de la medicul meu (falsificată).
Când totul a venit
am jurat că nu voi mai vorbi niciodată cu Bud. Nici nu am făcut-o. Dar am recunoscut întotdeauna că a
avut o influenţă puternică asupra vieţii mele.
Bud trăieşte de câţiva ani în Europa, unde îl înţeleg un pic mai bine decât îl înţelegea cineva aici.

CAPITOLUL ŞAPTE

Nu a fost totul bine şi nu a fost totul rău pe drumul meu ascendent. Băieţelul meu creştea şi era în grija părinţilor mei din Texas. Cariera mea – una lungă şi fericită – părea asigurată. Mă întâlneam cu nume mari, deşi încă nu-l întâlnisem pe Franchot Tone. Eram neconvenţională şi nonconformistă – dar oamenilor părea să le placă.

Cred că lucrul meu, sentimentul meu pentru rasa negrilor, a început cam în această perioadă. Am cunoscut un tânăr actor de culoare – să-i spunem Robert. Mi-a plăcut de el, iar când avea dispoziţia potrivită era plin de poezie. Era un visător, dar primea roluri şi era respectat. Îmi tot spunea că nu este bine pentru cariera mea să fim văzuţi împreună. Acesta a fost chiar motivul pentru care am insistat să fim văzuţi împreună. Lucrurile au evoluat şi am fost chemată în biroul din faţă, iar şeful meu a fost direct la subiect: „Nu este bine nici pentru noi, nici pentru tine, să fii văzută cu negrii. Nu am de gând să fiu diplomat. Este o chestiune serioasă. Opriţi-vă!" S-a întors la munca sa de pe
birou – concediindu-mă. Nu aveam de gând să mă las doborât atât de uşor. „Şi dacă nufac o ?"
Şeful s-a uitat la mine cu ochi de oţel şi s-a întors la hârtiile de pe biroul său.

Am repetat întrebarea. El s-a aplecat pe spate. „Băiatul nu va mai lucra niciodată în acest oraş – şi poate că nici tu nu vei mai lucra." Asta a fost suficient de concludent. Nu eram atât de nesăbuit încât să-mi distrug cariera pentru un ideal. Dar am părăsit biroul hotărâtă să continui să mă văd cu Robert – dar în spatele uşilor închise. I-am spus sincer lui Robert ce s-a întâmplat. El a fost filozofic. „Aşa a fost întotdeauna – şi aşa va fi întotdeauna". Eu nu eram atât de sigură. Acesta a fost începutul sentimentului meu copleşitor pentru rasa neagră. Într-o noapte, în casa lui cu o singură cameră din Laurel Canyon, chiar deasupra Sunset Strip, în timp ce muzica iubirii răsuna încet, l-am rugat să vină în pat cu mine. El a refuzat. Nu voia ca relaţia noastră să devină şi mai complicată pentru noi. I-am argumentat punctul de vedere, dar Robert a rezistat.

Aşa cum am spus, am fost întotdeauna neconvenţională şi rebelă. Şi eram supărată. Şi cred că nici câteva pahare nu au stricat.

Studioul organiza un cocktail la Brown Derby pentru nişte „big-wigs" în vizită şi, aşa cum se întâmpla întotdeauna, jucătorii contractuali au fost rugaţi, nu – obligaţi, să participe.

„Ei bine", i-am spus lui Robert. „Aşchii sunt jos. Tu şi cu mine, cu braţele
legate, mergem la petrecerea de cocktail din studioul meu."

„Eşti nebun", a spus el. „Ar fi sfârşitul amândurora. I
Nu te voi lăsa să-ţi ruinezi cariera. În plus, am crezut că te-ai hotărât să păstrezi secretă idila noastră."

„Am făcut-o – dar a fost sub presiune. Simt că acum este timpul să mă afirm. Să vedem ce pot sau ce vor face dacă ne prezentăm împreună."

Ne-am certat timp de o oră. Am câştigat cu o concluzie: „Dacă nu vii cu mine, nu te voi mai vedea şi nu voi mai vorbi niciodată cu tine! Acceptă sau lasă. Ori ai curaj, ori eşti un rahat!"

A început să se îmbrace foarte sobru. Nu am vorbit deloc în maşina care ne ducea la petrecere. Am ajuns cam la o oră după ce începuse şi era în plină desfăşurare. Am intrat cu curaj, deşi inima mea încerca să îmi iasă din piept. Oamenii s-au uitat în sus. Atmosfera nu se schimbase prea mult. Am observat un cuplu care şuşotea. Ne-am dus la bar, am comandat băuturi şi le-am sorbit – singuri. L-am observat pe şeful studioului holbându-se la mine, dar nu a făcut nicio mişcare. Cred că a vrut să evite o scenă. Unul dintre băieţii de la publicitate m-a luat deoparte şi mi-a şoptit: „Este înţelept?" Am spus: „Sunt liberă, albă şi am aproape douăzeci şi unu de ani". Băiatul cu publicitatea a ridicat din umeri. Am rămas doar atât cât să arătăm oricui era interesat că eram împreună – un alb şi un negru – şi că eram mândru de asta. Apoi am plecat. Am aşteptat explozia care avea să urmeze cu siguranţă. În dimineaţa următoare, şeful studioului m-a chemat în biroul său. I-a spus secretarei sale să plece. „Ei bine, târfă", a scuipat el, „ai reuşit, nu?" Şi-a mestecat trabucul. „Ştii că pot invoca o clauză morală oricând vreau şi
te dau afară din parcare. Ăsta e sfârşitul tău". Învăţam. „Da, ai putea – dar nu o vei face. Nu o vei face pentru că am câteva fotografii nepublicate şi dacă s-ar afla povestea nu ai primi nici un ban din tot Sudul, ar interzice fotografia."

„Deşteaptă, târfă, heh! Crezi că poţi face de râs studio aducând un negru la o petrecere în studio? Şi apoi să scapi cu asta? Să vezi ce se va întâmpla cu tine şi cu jigodia aia!”
„Ţi-am spus că nu se va întâmpla nimic – pentru că dacă se va întâmpla voi face un mare scandal în ziare şi tu vei pierde un milion de dolari. Dacă vrei să joci dur, voi juca dur. Şi dacă i se întâmplă ceva – orice – lui Robert, acelaşi lucru este valabil.”
A apăsat un buton şi secretara lui a intrat şi a spus,
„Arată-i domnişoarei Nobody ieşirea.” Nu s-a întâmplat absolut nimic. Îi jucasem cacealmaua şi câştigasem. În acea noapte l-am îmbătat pe Robert şi m-am culcat cu el. În dimineaţa mi-a spus cu o faţă serioasă: „În felul meu, te iubesc. Şi pentru că te iubesc te rog să nu mă mai vezi. Nu vreau să fiu curajos şi un simbol al dreptăţii. Vreau doar să fiu lăsat în pace şi să fac din când în când un tablou. Vreau să mă însor cu o fată de culoare, să am copii de culoare şi să trăiesc într-un cartier de culoare al oraşului. Nu sunt erou. Nu vreau să fiu forţat să fiu unul. Sper că veţi înţelege. De fapt, ştiu că vei înţelege. Mai presus de toate, nu vreau probleme. Nici măcar pentru mine, dar aş muri dacă aş interveni în cariera ta în vreun fel.”
Mi-am spus ultimul cuvânt. „Este incalificabil ca noi doi să distrugem o prietenie bună şi decentă din cauza câtorva bigoţi. Dacă asta e ceea ce vrei, ai obţinut-o. Îţi voi spune la revedere. Dar faci un lucru greşit. Fugi speriat. Unde se poate termina când te retragi? La capătul liniei – nicăieri.”
L-am sărutat de rămas bun şi nu am mai vorbit niciodată cu el. Predicţia mea a fost corectă, deoarece, în afară de roluri scurte, nu l-am mai văzut făcând nimic interesant în filme după aceea.
Poate că insist prea mult să vă spun asta, dar problema negrilor a fost întotdeauna una serioasă pentru mine.
Poate veţi râde de asta, dar pentru mine nu contează. Când eram falit, un beţiv fără unde să mă duc, fără unde să stau şi când şcoala fiului meu avea nevoie de taxa de şcolarizare, când nu puteam obţine un loc de muncă nicăieri şi ştiam că va trebui să mă prostituez pentru a trăi, nu m-am gândit niciodată să mă culc cu un bărbat alb – indiferent de recompensă. Îi iubesc pe oamenii de culoare şi ei mă iubesc pe mine. Când au relaţii cu o fată albă, este pentru că au nevoie să fie doriţi, să aparţină, să fie mângâiaţi. Pasiunea nu este animalică – este sufletească.
După Robert, am avut parte de o experienţă ciudată, despre care s-ar putea spune că a fost un apogeu potrivit pentru idila noastră. Am angajat o menajeră care era parţial negresă. Numele ei era Stella şi era o servitoare excelentă, cu referinţe excelente. Fiind o fată atrăgătoare, am întrebat-o cum a ajuns să fie menajeră.
„Sincer”, a spus ea, „am încercat să fac swinging când eram foarte tânără şi bărbaţii albi plăteau mult pentru corpul meu. Am avut o mulţime de satisfacţii din asta. Dar te-ai săturat de viaţa asta şi aşa am fost ţinută de un bărbat timp de doi ani. L-am părăsit pentru că nu mă vedeam petrecându-mi restul vieţii cu el în felul ăsta. Dar trebuie să spun că a plătit scump pentru acest privilegiu”.
Am continuat să vorbim despre lucruri şi ea a început să vorbească despre omul care a păstrat-o. A fost şeful studioului meu!!! El, cel cu păreri intolerante despre negri.
Am implorat-o să mă lase să-i fac o fotografie nud întinsă pe pat. Ea a fost de acord, neştiind prea bine despre ce era vorba.
Câteva zile mai târziu, am trecut pe lângă secretara şefului studioului şi i-am pus fotografia pe birou – chiar sub nasul lui.
S-a uitat la mine... s-a uitat la ea... a pus-o în buzunar. Apoi s-a ridicat zâmbind, m-a îmbrăţişat uşor şi mi-a spus: „Sper să trăieşti mult şi să ai o carieră lungă şi fericită alături de noi, Barbara.”
„Credeţi?” Am întrebat.
„Acum, acum, cu toţii facem greşeli... tu, eu şi toată lumea.”
Nu ştiam exact ce vreau de la el. Cred că am vrut doar să-mi arăt puterea.
M-a mângâiat şi mi-a sărutat obrazul. Apoi s-a dus la telefon. „Dă-i scenariul de la Northwood Barbarei Payton”, a ordonat el. „Cred că ea ar putea fi potrivită pentru el. Da... Barbara Payton.”
Am primit şi eu rolul. Dar nu de asta m-am dus la biroul lui. Îl uram şi voiam ca el să ştie asta.

CAPITOLUL VIII

Au existat tot felul de zvonuri despre cum am obţinut contractul cu Jimmy Cagney. Cine ar trebui să ştie mai bine decât mine? Sigur, aş putea minţi, dar de ce aş face-o? Ce aş avea de câştigat?

Aşa că iată povestea adevărată. Am avut câteva roluri şi apoi am auzit că Cagney Productions căuta o blondă pentru ceva. O doamnă mi-a spus asta. Nu m-am întrebat niciodată cum naiba o madamă care îşi făcea meseria în Glendale ar fi obţinut astfel de informaţii, dar aşa circulă ştirile la Hollywood.

De data asta am decis să trec peste agentul meu. Întotdeauna am avut teoria că o actriţă care are mai multe şanse de a obţine o slujbă fără agentul ei are mai multe şanse de a obţine bani frumoşi.

Arătaţi-mi un producător sau un agent de casting (bărbat) care nu cedează într-un fel sau altul la avansuri precum flirtul sau linguşeala şi o să vă arăt un poponar. De exemplu, există un producător în oraş, şi aş vrea să-l pot numi, dar avocaţii lui s-ar năpusti asupra mea, care scrie mici scene de dragoste pentru a putea testa actriţe tinere. El joacă întotdeauna rolul principal masculin şi scenele sunt variate şi pline de imaginaţie.

Ca şi cum el ar fi locotenentul elegant care a fost la război timp de doi ani şi vine acasă într-o zi pentru doar o oră înainte de a prinde un alt avion. Fata se întâmplă să fie goală ieşind de la duş când intră el. Sau mai are o tărăşenie în care fata joacă rolul unei asistente care încearcă să seducă un playboy milionar puţin cam beat.

Unele dintre fetele tinere şi prostuţe sunt de acord cu asta, jucând din toată inima. Tot ce obţin din acest act este experienţă.

Acest producător a scăpat cu prostiile astea timp de douăzeci de ani.

Am fost înţelept cu el pentru o lungă perioadă de timp, auzind asta de la unul şi altul. Apoi, într-o zi, l-am întâlnit la un bar şi m-a întrebat dacă aş vrea să fac un test pentru noul său film. Ştiam ce va urma şi am decis să-i dau o lecţie ticălosului. I-am spus că îl voi testa.

Ei bine, am ajuns la biroul său, care se află în frumoasa sa casă din San Fernando, şi era fermecător ca naiba din cauza acelei inimi libidinoase. După nişte discuţii fără sens, a scos câteva pagini dactilografiate îngrijit, pe care m-a rugat să le citesc. Acesta era testul. Conform
după scenariu, eu eram un marţian care tocmai sosise nud de pe planeta mea. El era un om de ştiinţă. Treaba lui ingrată era să examineze amănunţit şi apoi să ilustreze modul în care sunt creaţi copiii pe planeta noastră. Se pare că pe Marte lucrurile se făceau altfel. M-am dezbrăcat în faţa bătrânului escroc, am luat o curea de lichior şi i-am spus: „Te superi dacă rescriu puţin scena asta?”

Stătea cu ochii bulbucaţi şi se uita la mine în pielea goală, iar în acele zile eram făcută ca o fată de calendar. A glumit că nu-l deranjează – gândindu-se că probabil voi adăuga ceva elegant la scenă.

În momentul în care am terminat cu mai multe rescrieri, l-am lovit puternic cu un băţ de pogo pe care l-am găsit în spatele barului său pe fundul gol şi pe spate, după ce mai întâi l-am legat bine de un şezlong. ţipa de durere şi furie, dar nu m-am lăsat până când nu i s-au format linii roşii de sânge pe tot corpul. Nu-mi amintesc să mă fi distrat vreodată atât de bine. Mă întreb ce i-a spus soţiei sale în acea noapte?

Aşa că am vrut doar să vă dau o idee despre ce se poate întâmpla la un interviu.

Dar să ne întoarcem la Cagney Productions. Până atunci învăţasem că dacă te porţi ca mafiotul la un interviu nu ai nicio şansă. La începutul carierei tale, tot ce eşti trimis
chiar şi în roluri foarte mici, sunt cel puţin alţi zece acolo
cu aceeaşi idee – să obţină slujba. Câteodată poţi ieşi în evidenţă din mulţime cu haine sălbatice şi culori de machiaj nebuneşti, dar cea mai bună cale sunt acţiunile. Cum ar fi o actriţă, Terry Blake, în oraş – o bunică – care
a încercat să obţină un rol într-un show TV numit Mr. Ed. În rol trebuia să leşine în timp ce asista la o operaţie. Aşa că, în timp ce se afla la etajul de afară, aşteptând să fie intervievată, a ţipat şi a leşinat. Toată lumea a crezut că a fost real şi au chemat o ambulanţă. Ea a avut curaj şi a mărturisit că a fost un truc. A primit şi slujba.

Asta e ceea ce vreau să spun. Odată am încercat să obţin un rol de stewardesă într-un western modern. Interviurile se ţineau pe terenul din spatele studioului Columbia din North Hollywood. Un prieten de-al meu m-a lăsat
acolo cu un elicopter. Şi a mers. Plus că am primit o mulţime de

publicitate.
Altă dată, 20th Century-Fox căuta o fată care să joace rolul surorii lui Alice Faye. 1am mers la pozele cu Alice Faye timp de o săptămână şi i-am studiat fiecare mişcare. Am avut un profesor de voce care mi-a dat ceea ce suna ca vocea ei. Am imitat-o şi în machiaj. Punctul culminant a fost că numele meu real era Barbara Faye.
Desigur, uneori, o fată la început de drum obţine roluri doar pe baza talentului sau a înfăţişării, dar de cele mai multe ori trebuie să ai o şmecherie.
Aşa că m-am dus din nou la Cagney Productions. Era o zi toridă. Am întârziat puţin şi m-am grăbit să urc cele două etaje care duceau la biroul de casting.
Am dat buzna în sala de recepţie exterioară şi acolo aşteptau o duzină de fete cam de vârsta mea. M-am uitat o dată şi am ştiut că nu am nicio şansă. Erau toate cu aspect rece şi
în largul lor..eu eram fierbinte, dezordonată şi umflată. Ceea ce am nevoie a fost un
truc. Am profitat de primul care mi-a venit în minte. Am trecut
pe uşă în biroul directorului de casting, m-am aşezat pe canapea, mi-am dat pantofii jos, mi-am aerisit picioarele cu rochia şi am spus: „Rahat! Este o zi al naibii de fierbinte!"
Ei bine, fata pe care o intervieva aproape că s-a prăbuşit în scaunul de piele, iar directorul de casting a înghiţit în sec şi a recunoscut cu alacritate că era într-adevăr cald.
Apoi fata a plecat din birou şi directorul de casting a vrut să ştie ce fel de nebun sunt.
Am fost sincer. I-am spus că dacă nu aş fi făcut ceva spectaculos, aş fi fost dat la o parte.
Oricum, intrarea mea a devenit un subiect de conversaţie în jurul
studioul. În cele din urmă am primit un test şi am fost semnat. Ţi-aş putea zbura fasolea cu trucuri de aur pe care actriţele-
şi actori au folosit pentru a obţine pauze. Avocaţii îmi spun că nu pot folosi nume, dar pe unele dintre ele le veţi recunoaşte sau cel puţin veţi crede că le recunoaşteţi.
Ce ziceţi de cântăreaţa care a trimis-o pe sora ei mai mică – încă în facultate – să facă cu ea ce vrea. Şi el a făcut-o. De fapt, a făcut atât de multe încât a rămas însărcinată, iar şeful studioului a convins un tânăr star principal să se căsătorească cu ea.
De fapt, nu a ieşit prea rău, pentru că sunt încă căsătoriţi şi au trei copii.
Sunt sigur că Fay Spain nu se va supăra dacă îi voi spune că a fost testată pentru rolul principal din God's Little Acre şi nu a făcut o impresie prea bună. Apoi şi-a făcut nişte nuduri pe un fundal de sărăcie. Le-a trimis regizorului şi a obţinut rolul.
Un erou al unui show nocturn şi-a început cariera într-un mod unic. A cumpărat douăzeci de weekenduri de două zile în Las Vegas, la un motel mic, dar luxos, şi le-a trimis, în mod anonim, drept cadou producătorilor care plănuiau să facă filme în viitorul apropiat. Doisprezece producători au venit singuri şi erau fete singure care îşi împărţeau bungalow-urile. Eroul nostru a ţinut să le transmită fiecărui producător că ştia că sunt căsătoriţi şi că nu ar trebui să se complice cu astfel de drăgălăşenii.
A început să primească slujbe şi asta a dus la pauze TV. Era pe drumul lui. Doisprezece producători încă îl urăsc, dar el poate obţine o slujbă în film oricând doreşte, chiar dacă nu mai are nevoie de ea.
Cred că am dat dovadă de cea mai mare imaginaţie pentru a obţine un job în film când eram în Anglia. Nu-mi mai amintesc titlul
dar era un rol de călugăriţă pe care voiam să-l joc. O actriţă englezoaică a avut firsties pe rol şi se părea ca şi cum aş fi fost o călugăriţă. M-am gândit la o cale. M-ar fi costat o mie-
sand dolari, dar a meritat.
Producătorul era un om foarte religios şi mergea la slujbă devreme în fiecare sâmbătă şi duminică. În această duminică am vorbit cu preotul înainte de slujbă şi m-am prezentat. I-am spus că vreau să fac o donaţie mare pentru biserică. I-am înmânat o bancnotă de o mie de dolari – bani americani – şi am plecat. Preotul a făcut mare caz despre asta la slujbă, iar eu mi-am jucat bine rolul – mai ales în jos. Ei bine, acest producător, care era şi administrator la biserică, a venit să-mi mulţumească efuziv. A vrut să mă duc la studiouri, iar din prietenia noastră am obţinut rolul pe care mi-l doream.
CAPITOLUL IX

Există un fel de zicală printre cei la modă de la Hollywood care spune că dacă presiunile nu te distrug, obiceiurile o vor face.
Cred că alcoolul, sub diferite forme, face cea mai mare pagubă. Narcoticele creează probleme. Pastilele de tot felul intră în discuţie. Sexul este un lucru compulsiv pentru unii, care îi trage în jos şi în afară. Fumatul compulsiv îşi pune şi el amprenta. Obiceiurile alimentare îi trimit pe alţii într-un mormânt timpuriu. Iar unii nu pot dormi, aşa că continuă să meargă zi şi noapte. Viteza îi ucide pe alţii – ei sunt obligaţi să conducă cu o viteză ameţitoare. Cheltuielile compulsive îi ruinează pe unii, iar jocurile de noroc îi rănesc pe alţii. Toate acestea sunt obiceiuri, obiceiuri, obiceiuri. Ştiu că am suferit de pe urma tuturor acestora. Şi am un record de eşec de 100%, nefiind niciodată vindecat de un singur obicei într-o viaţă.
Există alte obiceiuri care se agaţă de tine ca o caracatiţă, te sperie de moarte şi nu-ţi mai dau drumul. O fată se îndrăgosteşte de o fată şi întreaga lume se întoarce cu susul în jos. Începi să dezveţi tot ce ai învăţat vreodată.
La început este pentru distracţie – ceva ce nu ai mai făcut niciodată.
Aşa cum am făcut eu. Într-o seară am băut prea mult. Eram la Ciro's cu un tânăr actor. Era o vedetă de western şi un bătăuş când era beat. I-am spus ceva despre starea lui de sobrietate
iar el m-a lovit în tibie – o lovitură dureroasă, puternică care
a scos sânge şi m-a zdruncinat. Am fugit la toaletă plângând. Uneori, când eşti un
puţin beat şi începi să plângi nu te mai poţi opri. Cred că îţi plângi de milă împreună cu orice altceva.
Ei bine, plângeam acolo când o tânără starletă frumoasă, al cărei nume îl ştiţi, m-a întrebat dacă mă poate ajuta. Am încercat să-mi opresc lacrimile pentru a-i răspunde, dar nu am putut.
Cred că a început prin a-i părea rău pentru mine. Ea nu era o lesbiană – o fată butch. De fapt, nu era nici femeie. Dar ea avusese câteva experienţe lez înainte. Eu nu.
A fost compătimitoare, mi-a observat piciorul vânăt şi mi-a pus un bandaj pe el. Degetele ei reci se simţeau bine pe picioarele mele. Mi-a spus că tocmai se certase cu prietenul ei.
Când încă mai plângeam în hohote mari, m-a strâns în braţe.
„Bărbaţii sunt otrăvitori", a spus ea. „Întotdeauna se termină la fel. Sunt cruzi şi posesivi. Mi-aş dori din tot sufletul să ne putem lipsi de ei." Apoi, ca un gând de apoi, ea a adăugat: „Aş putea, cu excepţia faptului că am nevoie de favorurile lor – nu dragoste -" „, a spus ea repede, „dar locuri de muncă şi publicitate, şi ajutor."
În chinul meu de lacrimi, singurul lucru pe care l-a spus, „nu dragoste", mi-a atras atenţia.
Am plâns: „Am nevoie de dragoste". „Cu toţii avem nevoie", a spus Jean, „există diferite tipuri." Apoi ea a făcut un lucru ciudat. Cel puţin a fost ciudat atunci. În toaleta de la Ciro, ea şi-a întors uşor faţa spre a mea şi m-a sărutat pe buze. A fost un sărut pasional, cu braţele ei în jurul meu, iar eu i l-am întors cu aceeaşi pasiune. Acum, mulţi ani mai târziu, privesc în urmă, ca pe o consecinţă a unei lungi serii de dezamăgiri cu bărbaţii – falşi, mincinoşi, trişori, sadici, chiar hoţi. Nu că toţi bărbaţii ar fi fost aşa. Nu, unii erau onorabili şi atenţi, dar în general, bărbaţii care se întâlnesc la Hollywood sunt oportunişti. Doar tipi care caută o partidă rapidă de sex şi apoi trec la următoarea frumuseţe.
M-am uitat la Jean, în ochii ei albaştri destul de strălucitori, şi am văzut ex-
citare. M-am oprit din plâns ca şi cum dintr-o dată nu ar mai fi existat lacrimi.
„Să-ţi spun ceva", a spus ea, „de ce nu vii la mine mai târziu să bem ceva. E sus pe deal, în spatele clubului de aici. O să mă descotorosesc de Bill. Vom avea nişte discuţii de fete – doar noi doi."
Am fost de acord. Chiar dacă nu eram sigură încotro mă îndreptam. Suna misterios, ca şi cum ceva se va desfăşura pentru mine. Ceva de genul de sub o stâncă – de neomenit.
Aproximativ o oră mai târziu, am condus până la apartamentul ei, la câteva străzi mai sus de Sunset Strip. Era într-un neglijeu care nu ascundea mare lucru şi avea un trup drăguţ şi săltăreţ.
Am vorbit mult timp în timp ce sorbeam martini. Era trei dimineaţa, dar telefonul ei continua să sune – doar tipi care îi povesteau necazurile lor. Ea făcea o grimasă în timp ce vorbea cu ei, ca şi cum le-ar fi spus că sunt doar nişte paraziţi.
Mai târziu, a scos telefonul din cârlig. Cu uşurinţă, ea a spus: „Este
târziu. De ce nu stai aici? Puteţi folosi una dintre păpuşile mele

nighties şi o periuţă de dinţi". Mi s-a părut destul de inocent. Am început să mă întreb dacă eu greşeam şi eram doar două fete care aveau ceva în comun – neîncrederea în bărbaţi.
Am făcut duş şi am îmbrăcat o cămaşă de noapte de păpuşă care nu putea avea alt scop decât acela de a ascunde un pistrui pe care îl aveam pe antebraţul superior. Apoi m-am băgat în pat, pregătită să am un somn bun.
Apoi Jean s-a băgat în pat. Lumina era stinsă, dar mi-am dat seama că nu purta nimic.
Ca un idiot i-am spus noapte bună. Şi Jean a spus: „Noapte bună, iubito". Dar nu a spus-o ca mine. Era un râs în ea. În timp ce îmi spunea noapte bună, m-a sărutat şi mâinile ei s-au mişcat rapid, sigur şi explorator pe corpul meu.
A fost începutul primei mele aventuri lesbiene. Prima din multe altele. Mereu se întâmplau după ce bărbaţii spulberau puţinele idealuri sau iluzii care îmi mai rămăseseră.
Jean şi cu mine nu am devenit amante ca multe lesbiene şi femei. Am continuat să ne întâlnim cu bărbaţi şi să ne comportăm normal cu ei – mă refer la sex. Dar am fost mereu una pentru cealaltă. A fost un confort şi o relaţie bună, dar ca şi alte obiceiuri nenaturale, a
a luat şi o formă virulentă.
Am cunoscut o lesbiană prin intermediul lui Jean. Numele ei era Miss Summers. Era directoare de talente la un studio important; tânără, arătoasă, cu părul tuns scurt şi mereu în costum. Arăta exact ca un director de afaceri competent. Vorbea repede şi oamenii o ascultau.
Existau zvonuri că ar fi lesbiană, dar nimeni nu a reuşit să afle cu adevărat. Până atunci avusesem aventuri cu mai multe
fete şi toate au fost satisfăcătoare şi fără durere. Dar nu fusesem niciodată cu o butch sau dyke, femeia de tip masculin care iubea fetele aşa cum ar face-o un bărbat. Aşa că am fost curios.
Această domnişoară Summers îmi aducea mereu ceva de băut sau altceva la petrecerile de studio la care eram şi mi se părea că nu-şi putea ţine mâinile departe de mine. Nu evident, dar subtil.
Nu numai că eram pregătit pentru crimă, dar o şi doream! Abia aşteptam să ştiu ce face o lesbiană ca ea cu o fată – am aflat.
Maşina mea era în reparaţii şi domnişoara Summers a spus întâmplător că ar fi bucuroasă să mă lase. Ei bine, ne-am oprit să bem ceva undeva, apoi în alt loc şi am ajuns la apartamentul ei de pe Strip.
Ea nu a pierdut timpul. Era ca un bărbat – dar un bărbat lup. În momentul în care am intrat în acel loc, m-a dezbrăcat şi cinci minute mai târziu eram pe pat – victima dorinţelor ei nefireşti care mergeau de la un sărut pe buze până la perversiuni despre care nici măcar nu auzisem, darămite să le experimentez!
Şi când ea a fost epuizată, după câteva ore, am fost
vânătă şi bătută şi mă durea peste tot. A doua zi era duminică şi ea nu m-a lăsat să plec. Ea doar a încuiat uşile şi m-a ţinut prizonieră. Am început să mă panichez, simţind că s-ar putea să nu mă mai lase să plec. M-a pălmuit puternic când am încercat să folosesc telefonul.
Luni dimineaţa a trebuit să plece la serviciu. M-a avertizat să nu plec, dar am făcut-o. Acesta a fost sfârşitul domnişoarei Summers. Ea
nici măcar nu m-a observat la studio. Perversiunea ei specială, am
a aflat mai târziu, a fost că avea nevoie de un flux constant de fete noi. Ceea ce am aflat şi eu mult mai târziu este că lesbienele şi măgarii
sunt de obicei, în spatele aspectului lor masculin, timizi şi speriaţi şi rareori cruzi. Au nevoie de o femeie şi, atunci când o obţin, sunt la fel de graţioase şi grijulii ca un bărbat pe val. Diferenţa este că un bărbat îşi pierde o parte din consideraţie după ce marchează, în timp ce o lesbiană nu o face niciodată.
Se spune că o fată are probleme când preferă o fată în locul unui bărbat. I
n-am făcut niciodată asta. În loc de, da, când aveam nevoie de blândeţe şi sim-
pathy. Dar în inter-relaţia femme auzi cele mai triste
poveşti. O fată poate avea inima la fel de zdrobită de pierderea unei iubite ca orice altă fată normală de pierderea unui iubit bărbat. De fapt, o astfel de respingere din partea unei prietene fată este mai gravă pentru că, de obicei, este mai uşor pentru o fată să înlocuiască un bărbat decât o fată. Există mult mai puţine din care să alegi.

Ştiu, de exemplu, că în închisorile noastre pentru femei, perversiunea face ravagii. Matroanele închid ochii la aventurile dintre fete. De fapt, în unele oraşe, uneori se alătură lor. O fată poate intra într-o astfel de închisoare complet normală în ceea ce priveşte relaţiile sexuale şi să iasă dintr-o închisoare complet întortocheată şi lez.
M-am împrietenit cu o secretară de optsprezece ani care şi-a lovit prietenul cu o sticlă de bere într-o noapte, într-un bar, pentru că i-a băgat mâna sub rochie în faţa tuturor.
A primit o amendă de 100 de dolari şi două zile. A ieşit din casa aia de nebuni după ce două lesbiene înrăite au avut aventuri cu ea în doi şi în trei. A fost ca şi cum cineva ar fi învârtit-o până când s-a zvârcolit şi apoi a împins-o într-o petrecere sălbatică.
Până atunci avusese aventuri doar cu bărbaţi şi foarte puţine. Acum trebuia să aibă o fată. Într-o noapte a ales o tânără
hustler până la un bar, a plătit-o şi s-au dus la apartamentul ei. A fost ca o fată pe iarbă. Trebuia să aibă un şmecher. Şi
hustler a făcut-o să plătească scump pentru acest privilegiu. Dar trebuia să existe un final. Într-o noapte, în pat, escrocul a refuzat să coopereze dacă nu primea un preţ dublu faţă de cel obişnuit. Prietena mea nu a vrut. Deja strânsese fiecare bănuţ disponibil. A implorat şi a implorat, dar prostituata a ridicat din umeri, şi-a pus hainele pe ea şi a plecat.
Prietena mea şi-a tăiat venele şi a luat pastile, dar a fost găsită la timp. Au internat-o într-un spital de psihiatrie unde doar stă şi se holbează, mănâncă şi doarme. Este aproape catatonică. Acesta este probabil sfârşitul poveştii.
De multe ori, când citeşti despre sinucideri sau tentative de sinucidere ale tinerelor fete, mai este o fată implicată. Dar fie ziarele nu observă, fie pur şi simplu nu înţeleg. Sau poate că îşi protejează cititorii de asemenea sordidităţi.
Cred că asta este o boală sau devine o boală care necesită psihiatrie. Deşi nu am auzit niciodată de un lez care să se fi vindecat de ea. Odată ce se răspândeşte zvonul că îţi plac fetele la fel de mult sau în loc de bărbaţi, eşti un porumbel pentru acei lez care sunt mereu în căutarea unui partener.
Odată, în Mexic, m-am folosit de atractivitatea mea pentru femei pentru a egala un scor. Un fost prieten de-al meu, care mă părăsise destul de crud şi, de fapt, îmi furase banii din geantă, cheltuia banii de parcă îi fabrica în Mexico City. Era evident că prietena lui bine aranjată, atrăgătoare, dar puţin mai în vârstă decât el, furniza prada.
M-am uitat o dată la ea şi am ştiut că va fi vulnerabilă. Ea era
leneveam la piscină într-o zi când i-am cerut o ţigară. Asta a fost tot. I-am spus ce ticălos era prietenul ei şi că nu avea nevoie de el. Apoi m-am apucat să-i dovedesc asta. Era o damă sălbatică care voia să mă îmbogăţească. Nu am vrut banii ei. Doar am ţinut-o ocupată câteva săptămâni. Era insaţiabilă, ceea ce era în regulă pentru mine. Am vrut doar să mă răzbun pe nenorocitul cu care era implicată.
I-a dat aerul cu un cadou de câţiva dolari şi el a plecat, blestemându-mă. A fost o răzbunare dulce.
Odată chiar mi-am folosit magnetismul pentru femei pentru a obţine un rol pe care îl doream.
Una dintre cele mai frumoase actriţe din oraş, căsătorită fericit şi cu copii, avea rolul principal într-o mare epopee. Rolul tinerei ei prietene era liber. Producătorul mi-a spus că nu eram potrivită pentru el. Dar eu credeam că sunt. Aşa că am încercat un alt mod de a-l obţine. Ştiam că această vedetă feminină era foarte puternică şi că dacă mă voia, eram în joc.
Eram destul de sensibil la lucrurile astea ca să ştiu că privirea ciudată pe care o arunca adesea fetelor era un semn de ceva. Fie că se dedase la activităţi lesbiene, fie că voia să o facă... fie că se înşelase în totalitate.
Dar am decis să pariez. Ea făcea nişte teste de garderobă pentru film şi m-am oprit pe scenă să mă uit. I-am spus cât de frumoasă arăta în rochii. Mai târziu m-a invitat în cabina ei să văd şi alte haine.
„Trebuie neapărat să vezi rochia de petrecere pe care o port în film”, a spus ea.
A ieşit din rochia pe care o purta. S-a scuzat că şi-a dat jos sutienul, spunând că rochia avea un sutien special încorporat. Bine,
ea stătea acolo cu cea mai grozavă pereche de sâni pe care ai văzut-o vreodată ieşind în faţă. Şi ea părea să fie fixată pe loc. Doar se uita la mine.

Am preluat semnalul. I-am mângâiat ambii sâni şi ea s-a prăbuşit pe canapea, zvârcolindu-se într-un fel de extaz. Am avut o aventură sălbatică şi am aflat că a fost prima pe care a avut-o vreodată cu o fată. Îşi dorise dintotdeauna, dar nu avusese niciodată curajul.
A fost înţeleaptă cu mine. Ştia că vreau rolul şi ştia şi preţul. Am primit rolul şi aproape în fiecare pauză de prânz am făcut-o în cabina ei. Am fost foarte discreţi şi mă îndoiesc că cineva a avut cea mai mică suspiciune. Credeau doar că ne place să luăm prânzul împreună. Ar fi trebuit să ştie ce luam la prânz!
CAPITOLUL ZECE
Citind înapoi peste ceea ce am scris până acum, am sentimentul că sexul
a fost totul în viaţa mea. Da, a fost important, dar nu orice.
lucru.
:
Am avut prietenii lungi cu bărbaţi şi femei care erau lipsite de
lipsite de pasiune sau sentimente sexuale – da, m-am bucurat de ele.
Partea ciudată este că, o dată am iubit un bărbat care era impotent
şi i-am fost fidelă. El m-a părăsit după o vreme, crezând că
a fost nedrept faţă de mine. Dar nu a fost aşa şi l-aş fi iubit şi
rămas cu el tot restul vieţii.
Totul a început ciudat, într-o furtună furibundă în Los Angeles. Ploaia
ploaia a început brusc şi eu aşteptam sub o copertină
furtuna să se potolească. Apoi l-am văzut pe Johnny apropiindu-se de la o
bloc distanţă. Nu avea umbrelă sau pelerină de ploaie şi mergea
încet, cu mâinile în buzunare, ca şi cum soarele ar fi strălucit.
Dar când a ajuns la copertină, a păşit sub ea, a zâmbit
şi a spus: „Frumoasă zi pentru raţe”. Am fost de acord. Era foarte
chipeş şi foarte ud.
Am avut masina mea aproximativ un bloc distanţă şi a întrebat dacă aş putea să-l dau o plimbare. A fost încântat. Mă văzuse într-un tablou şi era oarecum uimit de mine. S-a dovedit că era un artist. M-a întrebat dacă am o poză cu mine pentru a-mi putea face un portret – gratuit, desigur, a adăugat el.
I-am spus că pot face mai mult de atât. Dacă nu ar dura prea mult, aş poza pentru el în persoană. S-a comportat ca şi cum i-aş fi oferit Sfântul Graal.
A închiriat o cameră deasupra unui garaj pe Curson Avenue. Avea o lumină nordică şi nimic altceva care să o recomande. Picturile lui erau la fel de colorate ca şi el. Mi-au plăcut. Erau toate într-o dispoziţie veselă.
Lucra repede şi avea o asemănare cu mine în pasteluri în aproximativ o oră. Eram numai în roşu şi verde. Pare odios, cred, dar era sălbatic şi plin de viaţă.
A insistat că tabloul era al meu şi m-a obligat să-l iau drept cadou. Aşa că am luat-o şi am agăţat-o în baie, unde era un subiect de conversaţie.
Numele lui era Johnny Pilgrim. Avea în jur de treizeci de ani şi nu a avut o slujbă în viaţa lui. Îşi expunea picturile pe trotuare şi, din când în când, cineva cumpăra una. Întotdeauna cerea cincizeci, dar ar fi acceptat şi cinci dacă era nevoie. Cumva, îi ajungea pentru a trăi şi nu dorea sau nu avea nevoie de nimic altceva.
M-a pictat poate de zece ori în diferite ipostaze şi mă aşteptam oricând la cererea evidentă. Artistul şi cameramanul întotdeauna, sau aproape întotdeauna, le cereau subiecţilor lor să pozeze nud. Ei bine, el nu a făcut-o niciodată, aşa că i-am sugerat eu. La urma urmei, asta era artă.
Era târziu în noapte, terminasem cina, câteva split-uri de
vin şi un şemineu ardea. Asta era singura lumină din cameră.
Îl plăceam pe Johnny şi ştiam că el mă plăcea pe mine. Dar într-o lună nu încercase niciodată să mă sărute. Am început să cred că-mi pierd chimia.
Ei bine, mica discuţie a ajuns în jurul valorii de modele figura şi ceea ce au cerut – prea mult pentru Johnny să-şi permită. L-am asigurat că am o siluetă foarte bună şi, pentru că nu simţeam nicio durere, am

făcut un strip tease clasic până la chiloţi, apoi m-am gândit că e naşpa şi am pozat complet goală, cu umbrele pâlpâitoare ale flăcărilor dansând în jurul fundului meu.
Dacă pot spune aşa, nu erau mulţi bărbaţi în lume care ar fi rezistat sau ar fi putut rezista corpului meu curbat şi la tot ce putea însemna el în materie de extaz masculin.
Johnny, care era mereu zâmbitor, a devenit sobru. „Babette," -
îmi spunea el aşa – „Nu cred că ar trebui să..." Doar atât. Eram enervată. „Nu? Păi, de ce nu?" El stătea pe o pernă uriaşă pe podea. Am stat deasupra lui şi apoi m-am ghemuit lângă el pe podea, cu capul pe umărul lui. Ştiam că şi parfumul meu era destul de puternic.
Arăta ca şi cum ar fi avut dureri groaznice când s-a aplecat departe de mine şi a spus cu voce tare: „Nu!"
Ca Isaid, am băut câteva pahare şi asta a fost insultător ca naiba. Primul meu instinct a fost să fiu indignată şi furioasă. Dar eram prea feminină pentru asta. Cu cochetărie am spus: „Nu mă placi un pic?"
Şi cu asta m-am cam rostogolit peste el.
Îl simţeam tremurând – a fost o reacţie ciudată. Părea să-şi folosească o mare voinţă pentru a-şi ţine mâinile în spatele
l astfel încât să nu mă atingă. L-am sărutat pasional pe buze, strivindu-l, dar nu a
a fost nici un răspuns. A fost o experienţă unică pentru mine. El spunea ceva când m-am oprit, dar era greu de
să înţeleg. M-am străduit să aud pentru că repeta. „Aveam opt ani în Elveţia – un accident de maşină – organele genitale mi-au fost zdrobite – impotenţă... niciun sentiment". Ultimele trei cuvinte le-am auzit iar şi iar.
L-am legănat în braţe, cu capul lipit de burta mea goală, în timp ce plângea.
„Nu contează... Înţeleg. Nu face nici o diferenţă. Te iubesc, Johnny."
Plânsul lui s-a potolit şi s-a ridicat. „Penicilină", a spus el, „nu simt nimic... doar aici". A arătat spre coloană. „Ca o furnicătură. Acum ştii secretul meu. Nicio altă persoană în viaţă nu-l ştie."
„Îţi promit", am spus. Mi-am dat seama că trupul meu nu însemna nimic pentru el. Era un sentiment ciudat. Altceva mi-a venit în minte. „Dar un artist ... Întotdeauna am simţit că pentru a fi creativ e nevoie de reacţie şi sensibilitate la orice."
„Nu. Viaţa îmi rezervă o mare fericire. Nu-mi lipseşte ceea ce nu ştiu. Sunt doar momente ca acesta care 1..."
L-am sărutat uşor. Apoi mi-am pus hainele la loc. Stăteam unul în braţele celuilalt lângă flăcările stinse şi mă întrebam la ce se gândeşte. Eu ştiam la ce mă gândeam. Ştiam că îl iubesc. Un nou tip de dragoste pentru mine – milă, simpatie, instinctul meu matern şi dragostea pentru un bărbat frumos, chiar şi fără boaşe, toate adunate împreună.
Mi-a mângâiat părul şi mi-a spus că sunt o prinţesă pe cale să
să moştenească un regat – Hollywood; nu era departe de adevăr.
.
Am început să mă întâlnesc cu Johnny destul de constant. Eu, Barbara Payton,
care a fost numit cel mai mare sex-pot în oraş a fost merge
fără el. Nici unul dintre prietenii mei care ne-au văzut vreodată împreună
bănuit. A fost o relaţie frumoasă. Am fost sigur pentru prima dată în viaţa mea
viaţă că un bărbat mă iubea pentru ceea ce eram şi nu doar pentru corpul meu.
Şi chiar m-a iubit.
Odată m-a implorat să am orice bărbat doream sau aveam nevoie-
ed atâta timp cât el nu ştia despre asta.
I-am spus că am vorbit serios când i-am spus că îl iubesc şi că viaţa mea
era completă cu el. Nu aveam nevoie de alţi bărbaţi în viaţa mea.
Am plecat într-o călătorie lungă împreună şi el a folosit fundaluri
de locuri îndepărtate pentru pânzele sale. A fost un an minunat de inspirat
pentru mine. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost mereu ceva diferit şi
asta mă făcea fericit.
O idilă ca aceea trebuia să se termine, şi s-a terminat prost – foarte prost.

El a insistat să-i vizităm părinţii în Bakersfield, California, nu
departe de Hollywood. Au fost încântaţi să îl vadă. Mama lui
a plănuit o cină în familie. Fratele său Richard şi soţia sa
au sosit pentru sărbătoare. În momentul în care l-am văzut pe Richard, am simţit
probleme. Era Johnny, dar avea cruzimea scrisă pe el.
Am băut o mulţime de vin la cină şi toată lumea a fost foarte fericită.
pi: Tatăl lui Johnny a insistat să-mi arate grădinile. Bakersfield
este o ţară deşertică şi este dificil să cultivi flori acolo. Grădinile lor
grădini erau frumoase. A fost o seară minunată, iar stelele şi parfumul s-au combinat pentru a o face romantică.
Cineva a sunat tatăl lui Johnny ş i am rătăcit în jurul pentru un
moment printre paturi de flori. Apoi am dat peste Richard – stătea acolo, sprijinit de o seră mică.
„Am auzit despre tine", a spus el. Apoi s-a cam uitat la mine: „Nu primeşti prea multe de la el, nu?"
La început am crezut că se referă la bani, apoi mi-am dat seama la ce se referea.
Am încercat să fiu politicos şi să nu-l iau în seamă. Mi-au ieşit vorbe mărunte: „Voi ştiţi cum să trăiţi aici".
„Ştiu", a spus el cu un înţeles ascuns. Mi-a pus o mână pe umăr şi una pe gât. Am încercat să mă retrag, dar mâinile lui erau puternice. Recunosc că avea o calitate dură, electrică.
M-a tras cu faţa la el cu strânsoarea pe care o avea pe ceafă. M-a sărutat foarte tare şi aspru. Deşi am încercat să nu o fac, i-am întors sărutul cu toate emoţiile pe care mi le reprimasem în atâtea luni.
„Vino cu mine, iubito", a spus el răguşit. L-am pălmuit puternic pentru că îl uram.
Apoi m-a pălmuit la rândul lui şi m-a târât în seră. A fost o parte viol – o parte pasiune pe podeaua din seră. Dar nu voi minţi – a fost excitant şi palpitant. Eram ca nişte animale. Când s-a terminat, l-am pălmuit din nou cu putere. Un gest zadarnic. De data asta a râs.
Totul a durat probabil zece minute din momentul în care tatăl lui Johnny a fost chemat să plece.
M-am întors prima în casă şi Johnny a spus: „Sper că tata nu te-a plictisit cu daliile lui".
L-am asigurat că îmi plac foarte mult florile. Familia a fost
sorbind încă din cafea. Peste aproximativ cinci minute a intrat Richard – nicio expresie pe
faţa lui. A început să vorbească cu soţia lui şi am început să respir mai uşor. Timp de câteva minute am crezut că va spune ceva.
Johnny ronţăia struguri cu acel zâmbet de băiat pe faţă. M-am uitat o dată la el şi mi-a fost atât de ruşine. Am vrut să mor – sau cel puţin să plec repede de acolo.
Am folosit vechea scuză a durerilor de cap şi am început să mă pregătesc de plecare. Richard bea, fără să ridice privirea. Era un om amărât, morocănos. Apoi am făcut marea greşeală. Le-am urat la revedere tuturor şi nu l-am putut ignora pe Richard. I-am întins mâna şi i-am spus politicos: „Mi-a făcut plăcere să vă cunosc".
Toată familia, cu toţii zâmbitori, îşi luau rămas bun. Era doar fericire în cameră. Johnny îşi legase braţul de al meu.
Apoi a spus-o – tare şi clar. „Mulţumesc foarte mult pentru laic – a fost grozav!"„ !" Se uita la mine. Nu exista nicio îndoială cu privire la persoana cu care vorbea.
Ca să fie şi mai rău, soţia lui fie nu a crezut ce a auzit
sau nu putea înţelege şi a spus: „Ce, Richard?"
Asta e tot ce avea nevoie. „Am fost politicos. I-am mulţumit domnişoarei Payton pentru minunata masă. Am bătut o bucată în timp ce voi idioţilor vă prosteaţi pe aici."
Încă mai credeam că aş putea scăpa. Poate vor crede că era beat. Am încercat să trag de Johnny şi i-am spus: „Noapte bună".
Johnny mi-a scuturat braţul şi a stat deasupra lui Richard. Richard nici măcar nu s-a ridicat – doar a rânjit în timp ce îşi sorbea băutura.
Johnny a spus ceva foarte încet printre dinţi. Nu l-am putut auzi. Dar Richard a vorbit, „Uite, trebuie să recunoşti. N-ai putut s-o faci, aşa că am făcut-o eu pentru tine. Ar trebui să fii recunoscător."

Atunci Johnny s-a dus la gâtul lui. Era un om puternic, iar Richard era foarte beat. Au răsturnat masa în ura şi furia lor. Johnny era deasupra lui Richard şi îl sufoca
într-o frenezie de a ucide.
Soţia lui Richard a încercat să-l dea jos pe Johnny. Am tras de braţul lui,
de asemenea. Puteai vedea pe faţa lui Richard că era sufocat până la moarte, dar nu părea să-i pese. Terminase cu lupta.
Tatăl băiatului şi-a salvat ambii fii lovindu-l pe Johnny în cap cu un scaun. Acesta a căzut de pe Richard ca şi mort. Richard zăcea acolo, gâfâind.
Am aplicat o cârpă umedă pe capul lui Johnny şi încet şi-a revenit.
Nu era furie în ochii lui când se uita la mine – doar durere, o durere teribilă. S-a ridicat şi s-a aşezat pe un scaun. L-au dus pe Richard în dormitor.
Johnny mi-a spus: „Mai bine am pleca". În maşină a fost tăcut tot drumul până la Hollywood. L-am implorat să mă ierte. El doar privea înainte. L-am lăsat la apartamentul lui şi l-am privit urcând încet treptele.
A doua zi am trecut pe acolo să văd cum se simte. Se mutase, lăsând
lăsând nicio adresă. Nu l-am mai văzut niciodată.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Doamne, cât de mult uram politica de la studiouri! Nu-mi pasă cine este
este, poţi avea totul, dar dacă nu faci politică, vei sfârşi într-o grămadă de gunoi.
Fără să mă laud, am ajutat mulţi tineri în ascensiune. Toate sfaturile din lume nu îi vor ajuta, dar măcar sunt conştienţi.
Odată ce mi-am amintit, eram pregătită pentru o imagine de ansamblu – rolul principal. Încercam deja garderoba şi ziarele erau pline de marea şansă pe care o aveam.
Eram în salonul de înfrumuseţare când a venit un telefon de la şeful studioului.
A început cu toate prostiile despre cât de drăguţă arătam la o premieră recentă şi cum mă invidiau femeile. Apoi i-am spus că ultimul lui film a fost atât de grozav. Apoi am trecut la afaceri. Mi-a spus că a recitit scenariul filmului pe care urma să îl fac şi că nu era mulţumit că era potrivit pentru mine. S-ar putea să-mi afecteze box office-ul pe termen lung.
Nu am fost atât de naiv încât să nu ştiu că asta a fost perierea. Dar i-am făcut jocul.
„Ce e în neregulă cu ea?" Am întrebat. „Şi dacă e greşit ce zici de o rescriere rapidă?"
„Pentru că, dragă", a spus el. „Banii spun că trebuie să fim pe scenă luni dimineaţă. Dacă nu o facem, ne va costa o avere. Nu ai vrea asta, nu-i aşa?"
Nu i-am răspuns. „Acum să ne întoarcem la veştile bune. Avem un buget mai mare şi o imagine mai bună pentru tine. Ţi-ar putea aduce un Oscar. Un mare spectacol." Ştiam că asta e mult papagal. „Cum se numeşte şi când începe?" Am făcut asta doar ca să încerc să-l fac de râs. „Păstrăm titlul secret, dar e unul mare. Barbara, crede-mă pe cuvânt. N-am condus pe nimeni greşit până acum. Uite câte vedete am făcut – le-am luat de la nimic şi le-am făcut puternice şi bogate. Ascultă-mă şi acelaşi lucru ţi se va întâmpla şi ţie." În timp ce el vorbea, eu mă luptam să găsesc un indiciu despre motivul pentru care mă scoteau din film. Ultimul meu film făcuse bani. Avea şi recenzii bune. Mă aveau sub un contract de doi bani, aşa că nu-i putea costa nimic să mă folosească. Era misterios. Încă vorbea despre lucrurile pe care studioul avea de gând să le facă pentru mine. Dar un fapt ieşea în evidenţă ca un deget ascuţit – eu nu mai eram în peisaj. Iar adevăratul motiv mi-a fost ascuns. În mod sigur, a doua zi, ziarele de specialitate şi cotidienele, de asemenea, au spus că am renunţat la rolul principal şi o desemnat pentru aceasta. Succesorul meu era mai în vârstă decât mine şi cineva pe care eu şi toţi ceilalţi îl credeam terminat.
Departamentul de publicitate al studioului spunea că în viitorul apropiat voi intra într-un spectacol de şase milioane de dolari. Totul a fost uşor şi lin – aşa cum este întotdeauna. Ca un criminal care îţi înfige un cuţit în spate rapid şi precis.
Sunt un detectiv destul de bun şi acesta era un mister pe care mi-ar fi făcut mare plăcere să-l rezolv. Imediat am exclus chestia cu sexul. Trecuseră zece ani de când Andy, actriţa în cauză, nu mai putea atrage un pretendent în pat. Nu numai asta, dar auzisem că era schimbătoare şi că prefera fetele.

Nu era mai bună – sau chiar potrivită pentru rol – aşa că ce s-a întâmplat? Uneori, o vedetă obţine un rol pentru că are bani sau contacte cu bani. Dar am exclus asta. Studioul avea finanţare din belşug şi, în plus, ea era falită şi nu-mi puteam aminti de vreun prieten de-al ei care să fie plin de bani. Toate aceste posibilităţi şi altele le-am respins. Am refuzat să cred că ea era în acel film din vreun motiv legitim. Avea puţină valoare de promovare şi numele ei nu valora nimic la box office. Mi-am băgat nasul prin birouri şi cocktail-uri şi nu am găsit nimic. Filmul începuse deja şi eu eram încă în întuneric. Primul indiciu l-am primit în salonul de înfrumuseţare, în timp ce îmi făceam permanentul. Citeam una dintre revistele de scandal şi am dat peste o poveste frumoasă despre Andy al nostru. Se pare că Andy a locuit vara trecută pe un iaht cu o singură cabină cu doi bărbaţi, dintre care unul era un fel de Shah. Cei trăit împreună pentru o lună sau cam asa ceva. Au existat unele pasaje destul de crude despre cei trei care făceau nud în apă. Fotografiile însoţeau povestea, deşi erau făcute de la distanţă şi detaliile nu erau clare.
În mod ciudat, a fost o poveste bună pentru Andy, pentru că a reînviat-o ca sex simbol.
Am recitit articolul pentru că mi se părea cunoscut. L-am citit din nou cu inima bătându-mi un pic mai repede. Apoi a început să aibă sens şi am ştiut că eram pe urmele lui.
Studioul avea o tânără sub contract, Shirl Simms, care
avea 18 ani sau mai puţin şi juca genul de fete pe care Walt Disney le avea în filmele sale. Atât de dulci încât cercetaşele o alegeau prăjitura lunii.
Poate cu cinci luni înainte, un agent de presă important care se ocupa de regi, prinţi şi şahi mi-a spus întreaga poveste pe care o citeam, dar fata nu era Andy – era Shirl!
Ah-hah, zorii s-au revărsat peste mine. Se făcuse o înţelegere undeva şi era deja destul de evident pentru mine ce se
se întâmplase. Exista o cale de a afla cu siguranţă. Nu puteam câştiga nimic din asta. Imaginea se mişca dar ce mare pârghie de negociere aş fi avut. Îl cunoşteam pe detectivul de la Hollywood care lucra pentru acest maga-
zine. Treaba lui era să ia faptele revistei şi să le verifice, deoarece aceste fapte erau adesea dinamită, iar vedetele puteau intenta un proces dur împotriva unui fapt greşit care le-ar fi putut afecta puterea de câştig.
Neoficial şi pe sub masă, detectivul a fost sincer cu mine
mine cu promisiunea că nu a venit de la el. Toate faptele de la
poveste erau adevărate – doar numele fuseseră schimbate. Iată cum s-a întâmplat. Şeful de publicitate al studioului nostru
fusese informat că revista de scandal avea o poveste fierbinte despre Shirl şi un Shah. A zburat la New York şi editorul a recunoscut, dar a insistat să publice articolul.
Aşa că omul de publicitate a oferit revistei un program de publicitate de douăzeci de mii de dolari dacă ar fi eliminat povestea. Ei bine, editorul nu a vrut să o elimine, dar dacă omul de publicitate avea o poveste la fel de bună...
Omul de publicitate nu a avut. Dar el a avut o idee. Aşa că l-a sunat pe
Şeful, care la rândul său l-a sunat pe Andy.
Andy a ascultat şi i-a plăcut – înotul nud cu un Shah la vârsta ei suna foarte atrăgător. Bine, ar fi fost de acord – dar care ar fi fost răsplata ei? I s-au oferit 15.000 de dolari, dar ea nu voia bani. Ea a vrut un rol mare de film. Restul îl ştiţi.
Băiete, aveam de gând să mă distrez! Am obţinut o întâlnire cu şeful studioului şi l-am întrebat dacă scenariul spectaculosului pe care îl plănuiau era gata. Ştiam că nu era. De fapt, probabil că nu era niciun spectacol.
Şeful mi-a spus să nu fiu nerăbdător. El nu ştia că mă jucam cu el ca o pisică cu o bucată de iarbă pentru pisici.
„Ai văzut ultimul „Scandal Scan" pe Andy?" Am întrebat inocent.
Sigur, el a văzut-o. „În ce lucruri vă băgaţi voi, fetelor", a spus el ca un tată binevoitor.
„Da, putem fi obraznice", am fost de acord. Apoi, inocent: „Chiar şi micuţa şi timida Shirl poate face un pas greşit – din când în când, vreau să spun"
Şeful a început să păşească. Ştia acum că ştiu şi eu şi se întreba ce să facă în privinţa asta.

Intenţionam să-l ajut. „Ştii, mi-e dor să nu fac filmul în care joacă Andy. A fost un rol bun. Cred că mi-ar plăcea să joc în următoarea producţie a studioului."
S-a oprit din plimbare. Am ştiut sau nu am ştiut? S-a aşezat şi a zâmbit, cu palmele întinse, cu faţa în sus. „Cred că se poate aranja", a spus el. „Bineînţeles că se poate – şi e perfect pentru tine."
Eu nu terminasem. „Aş fi preferat să fac rolul lui Andy, dar presupun că va trebui să fac asta. Cu toate acestea, având în vedere circum-
circumstanţe, cred că o mică mărire ar trebui să fie în ordine"
A bătut în masă. Îl aveam la mână. Puteam obţine aproape orice, dar am decis să nu fiu prea dur din pură bunătate de inimă.
„Să zicem un bonus de cinci mii de dolari." Nu l-a deranjat. Probabil se aştepta la mai mult. „Cred că o meriţi", a fost de acord. Am crezut că şi eu o merit. Chiar dacă doar pentru o excelentă muncă de detectiv. La Hollywood înveţi să cauţi întotdeauna sub suprafaţă.
CAPITOLUL DOUĂZECI
Ştii ce e rău în a ajunge în vârf? Ei bine, nu ştii niciodată care este vârful. Crezi că vei ajunge din ce în ce mai sus, dar nu ai decât deziluzii.
Vârful meu a fost destul de sus, dar nu am ştiut asta la momentul respectiv. Este vechea poveste – te plictiseşti repede de lucrurile materiale şi cauţi în jur alte recompense. Îmi doream piese mai bune. Dar nu eram încă echipat pentru ele. Viaţa mea amoroasă era un dezastru. În mod constant, aşa cum am fost cu Franchot Tone şi Tom Neal, am fost sfâşiată între ceea ce trebuia să fie bine pentru mine şi ceea ce îmi doream. Nu păreau să fie niciodată acelaşi lucru. Unele actriţe, mai ales cele de top, pot face faţă la două sau trei romane în acelaşi timp. Eu nu am putut niciodată. Când sunt doi bărbaţi, indiferent cât de mult ţin la amândoi, trebuie să aleg unul. Să-l luăm pe Tom Neal. Erau tot felul de zvonuri despre el, dar adevărul este că era un bărbat blând, chiar dacă fizic. Se vorbea despre viaţa noastră sexuală sălbatică. Nu era mai sălbatică decât a oricui altcuiva. Doar că el avea un fizic de om puternic de circ, iar eu aveam un
formă mare, de asemenea. Atât Tom cât şi cu mine iubeam pisicile şi ocazional ne machiam ca
pisici şi să joace jocuri şi în cele din urmă s-ar ajunge în lovind. Cred că Tom mă iubea pentru mai mult decât pentru corpul meu. Am fost la fel
în multe privinţe. Era încăpăţânat ca şi mine şi ierta uşor. Pentru Tom nimic nu era foarte important, cu excepţia, eventual, a unui fizic perfect. Şi amândoi trăiam pentru plăcere.
Toată lumea îl considera mereu pe Tom un ciudat. De fapt nu era. Nu voia să fie marcat – e adevărat – dar în rest îi plăcea doar să stea, să bea bere şi să facă dragoste.
Ce contrast cu Franchot Tone! Franchot este un bărbat adorabil, onest, irascibil, masochist, care iubeşte frumuseţea de dragul frumuseţii. Un nucleu de nesiguranţă îl face să fie nebuneşte de gelos. Totuşi, trecutul său, farmecul, talentul şi faima ar trebui să-i permită să stea
şi să permită ca toate lucrurile bune ale vieţii să vină la el. Când am fost Regina din Mai, Tom, Franchot şi cu mine
eram triunghiul iubit. Când m-am căsătorit cu Franchot, am crezut că va fi pentru totdeauna. Mai târziu, când am divorţat de Franchot pentru a trăi cu Tom, am crezut că va fi pentru totdeauna. Dar veşnicia este doar un weekend – mai mult sau mai puţin.
Bălăcindu-mă în faimă în timpul zilelor de glorie de la Hollywood era delicios. Întreaga scenă frumoasă părea să fie pentru totdeauna. Nu aş putea începe să vă spun câteva dintre celebrităţile lumii cu care m-am întâlnit în acea perioadă. Dacă aş face-o, ele sau nevestele lor m-ar da în judecată. Dar am circulat.
Aş putea să vă spun poveşti din acei ani minunaţi când sistemul de sonorizare la o premieră anunţa: „Maşina domnişoarei Barbara Payton ... Maşina drei Barbara Payton ..." Şi eu stăteam acolo
cu mulţimile de pe scaunele decolorate care mă aclamă, cu vânătorii de autografe care mă urmăresc şi cu cei mai frumoşi bărbaţi din lume la braţul meu. _
Într-o seară, cea mai mare vedetă a industriei m-a luat pentru a merge la premiera celui mai recent film al său. Primele flori sosiseră cu o oră înaintea lui. Când menajera i-a deschis uşa, el mi-a înmânat un colier de jad. În haine de seară, ne-am oprit mai întâi la Chasen's. În timpul cinei m-a cerut în căsătorie. A trebuit să spun „nu" pentru că în cea mai mare parte a timpului stăteam în casa lui Tom Neal şi nu puteam suporta să mă despart de el.

În drum spre premieră, escorta mea a sugerat să sărim peste premieră şi să mergem la Laguna pentru festivalul de artă. Şi era poza lui.
Aşa că şoferul lui ne-a condus 40 de mile pe coastă până la Laguna. Acolo mi-a cumpărat un tablou minunat al mării.
Nu a vrut să se întoarcă în oraş, aşa că am condus până în Tijuana, Mexic. Am mers în mai multe cluburi şi apoi am decis să rămânem peste noapte în San Diego, dincolo de graniţă – ceea ce am şi făcut.
A doua zi ne-am întors la Hollywood, dar când a auzit că
nu fusese niciodată în Hawaii, a insistat să zburăm acolo pentru
sfârşitul săptămânii. Aşa că am vorbit amândoi la telefon, anulându-ne programările pentru sâmbătă şi duminică.
A fost frumos pe insule, iar în Hilo mi-a cumpărat braţe pline de orhidee Vanda, care înfloresc acolo.
Niciunul dintre noi nu dorea să se întoarcă duminică, aşa că am mai anulat câteva întâlniri şi ne-am distrat pe plajă. În tot acest timp a insistat să mă căsătoresc cu el şi am râs
asta.
După câteva zile, timp în care am citit un scenariu pe care îl avea
cu el şi am decis să facem o fotografie împreună, am făcut planuri de zbor pentru a ne întoarce acasă.
La ieşirea din aeroport a decis că nu mă poate părăsi şi m-a implorat să merg cu el la Roma (se născuse acolo).
Nu am putut face asta pentru că aveam o fotografie care începea. Era dezolat şi m-a luat acasă. O oră mai târziu a sosit de la el o brăţară de jad care se potrivea cu colierul.
Acestea sunt genul de lucruri care mi s-au întâmplat în vârful scării – pe măsură ce se întâmplau, simţeam că se vor întâmpla mereu.
De ce, îmi amintesc când patru studiouri m-au dorit în acelaşi timp. Tom şi cu mine le-am pus numele într-o pălărie şi eu l-am ales pe cel pentru care lucram.
Nu a fost numai bucurie. Au fost şi necazuri şi am încercat să fiu o fiinţă umană bună. De multe ori am dus pachete cu alimente familiilor nevoiaşe şi am vizitat spitale în zilele mele libere.
Aceasta a fost perioada în care nu numai că făceam bani mulţi, 10.000 de dolari pe săptămână, dar eram Miss asta şi Miss aia şi Regina a tot. Fă-mă regină, s-au gândit ei, şi oamenii vor veni la eveniment.
A fi în top e un fel de miracol. De ce, o convenţie de frigidere ar plăti cinci mii de dolari doar pentru ca eu să vorbesc cu băieţii pentru o vreme – într-o rochie decoltată, desigur.
Când treci prin aşa ceva, când totul merge bine, când bagheta magică te atinge, indiferent de ceea ce faci, ştii că duci o viaţă fermecată.
Aş putea să vă dau exemple după exemple în care ceva arăta foarte rău şi a apărut un miracol şi voila! totul a fost din nou minunat. Cred cu tărie într-un destin care controlează. Cred că
Sunt parior şi am superstiţiile unui parior. Într-o zi, un prieten jocheu mi-a dat un pont pe mai multe curse. Am mers la Hollywood Park cu nişte prieteni. Ei bine, fiecare pont a dat greş – cinci la rând. Toţi râdeau de mine. Cred că am semnalat sfârşitul acestei poveşti. Am jucat ultimul său pont, dar nimeni altcineva nu a făcut-o şi am pus tot ce aveam cu mine pe cal.
Bineînţeles că a ieşit 12 la 1. Am câştigat mult. Ştiu
veţi crede că sunt prost, dar am ştiut, chiar am ştiut, înainte să pariez
că acel cal va câştiga. Poate părea încrezut, dar e adevărat. Am fost primul care a folosit ceea ce acum se numeşte „Metoda". Mi-am simţit puterea înainte de a mă prezenta în faţa camerelor de luat vederi. Jimmy Cagney era vedeta. Am jucat rolul unei fete pe nume „Holiday" în filmul Kiss Tomorrow Goodbye.
Pur şi simplu vorbeam şi mă împiedicam şi nu eram formală – doar mă distram. Criticilor le-a plăcut. Cuvântul „natural" a fost folosit în toate
recenziile. Sigur, am fost speriată înainte de a merge în faţa camerelor de filmat,
dar totul a ieşit perfect. S-ar putea să vi se pară neimportant, dar odată în Mexico
City, când eram la înălţime, am aruncat o privire rapidă asupra unei perechi de pantofi de aligator mov pe care trebuia neapărat să-i am. Iubesc pantofii. Am avut dulapuri pline de ei – sute de perechi. Am pierdut

cutia în mulţime, dar asta nu m-a oprit. Am sunat la toate magazinele şi comercianţii importanţi de pantofi, am descris pantofii, dar nimeni nu îi avea.
L-am rugat pe un prieten de-al meu să pună un detectiv să dea de urma pantofilor şi, în cele din urmă, am găsit o pereche într-un sat de pescari aflat la 30 de mile nord de Mexico City. Aşa că am primit pantofii. Spui că sunt nebun? Ei bine, ce modalitate mai bună decât să încerci să te faci fericit.
Peste tot se spunea că sunt un idiot cu banii. I
Cred că am fost pentru că trebuie să fi trecut prin un milion de dolari în timpul anilor mei buni. Dar am avut atât de mulţi prieteni şi întotdeauna a existat cineva în necaz. Cineva care avea nevoie de ajutor financiar. Tinerele starlete erau mereu pe cale să meargă la petrecerea sau premiera care le-ar fi schimbat viaţa. Aveau nevoie de haine sau nu puteau merge. Eu le împrumutam mereu copiilor rochiile şi accesoriile mele. Când le aduceau înapoi, nu aveam curajul să le iau. Ei aveau nevoie de ele mult mai mult decât mine.
Şi de bani! Se pare că bancnota de 100 de dolari era singurul mijloc de schimb. Toată lumea avea nevoie de o bancnotă „C". Apoi, când au venit să mă răsplătească, nu am avut curajul să iau banii.
Cred că cele mai nebuneşti cheltuieli pentru o stea, totuşi, au loc
în departamentul de cadouri. Nu am fost singura. Alte vedete au făcut acelaşi lucru. Băieţii care lucrează la filmări – echipa – fac o treabă atât de bună, încât întotdeauna trebuia să le dau ceva – ceasuri de aur ceasuri de aur, genţi de voiaj, costume, aparate foto – tot felul de lucruri. La urma urmei
la urma urmei, făceam bani mulţi. Ce altceva să fac cu ei decât să-mi arăt aprecierea?
Cred că cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să-i cumpăr o casă unui cameraman. Mă făcuse atât de frumoasă în film încât a trebuit să îl răsplătesc.
Ştiu că o să spuneţi: „De ce nu a pus banii în bancă?"
Pentru că ştiam că voi câştiga bani mulţi toată viaţa mea şi era atât de uşor să-i câştig...
Poate că nu aveam prea multă minte când venea vorba de bani, dar cu siguranţă mă distram mult. Trebuie să mărturisesc că puteam munci un om pentru cadouri scumpe şi o făceam doar de dragul de a o face. De multe ori aş fi
dădeam un ceas sau un inel, apoi îl dădeam cuiva care avea nevoie de el mai mult decât mine.
Când era vorba de rochii şi blănuri, le purtam adesea de câteva ori şi le dădeam.
Ştii, să primeşti cadouri frumoase de la bărbaţi este un joc, sau cel puţin aşa a fost cu mine. Mă puteam uita la un bărbat şi ştiam cât de departe pot merge. Şi ştiam, de asemenea, cât de departe va trebui să merg ... pentru a obţine cadourile. A fost un exerciţiu de şah încântător. Şi mi-a plăcut atât de mult pentru că de cele mai multe ori am câştigat.
Poate că v-ar putea amuza să citiţi o relatare despre cum a decurs una dintre aceste seri.
La o premieră am întâlnit un tânăr chipeş din industria oţelului. Mi-a cerut numărul de telefon. I-am dat numărul serviciului meu de răspuns. Linia mea privată era exclusiv pentru prietenii apropiaţi.
M-a sunat chiar a doua zi şi am stabilit o întâlnire pentru peste o săptămână. Nopţile mele au fost pline până atunci.
Am luat cina la Romanoff's. Masa a fost excelentă şi conversaţia animată. Ne-am jurat să fim prieteni. A fost impresionat de numeroşii mei prieteni care au venit să mă salute. De asemenea, de copiii cu autografe din faţa restaurantului. Am ştiut că a fost cucerit.
După ce a ieşit din restaurant, şi-a chemat maşina, dar i-am sugerat că, pentru că era o seară atât de frumoasă, ar trebui să ne plimbăm mai întâi.
Plimbarea noastră ne-a dus pe lângă o bijuterie exclusivistă (mă întreb cum s-a întâmplat asta!). Ne-am uitat prin vitrine pentru o clipă. Am văzut un inel cu smarald răsucit pentru a forma un şarpe. Era ciudat, dar interesant. Am ooh'd şi ald. Eram sigură că îşi lua notiţe. Dacă el
nu s-ar fi plâns, l-aş fi plimbat pe lângă unele dintre magazinele exclusiviste din districtul Wilshire. Dar asta a fost suficient pentru o seară.
Ne-am întors la mine acasă şi am băut ceva. Într-un mod subtil, el a parat. În niciun caz nu am eliminat posibilitatea ca el să mă bage în pat la o dată viitoare ... sau să spunem la o dată viitoare vagă.
Chiar nu voia să plece, dar a fost uşurat să plece fără să-şi dea seama.

A doua zi, înainte de prânz, şoferul său mi-a livrat un pachet. Nu a trebuit să îl deschid. Îi ştiam conţinutul – inelul şarpe. Era însoţit de un bilet care spunea exact ceea ce trebuia: „Sper că acesta este doar primul dintre multele bibelouri pe care îmi veţi permite să vi le ofer". Era semnat doar de o iniţială, ceea ce este de obicei un semn că domnul este căsătorit ... ceea ce înseamnă şi că cadourile vor fi întotdeauna puţin mai scumpe.
Nu aş putea să vă spun psihologia din spatele acestui lucru – doar că vinovăţia trebuie să intre în joc. Bărbatul crede că profită de această biată fată (eu) şi, prin urmare, trebuie să ispăşească.
Astăzi nu am probleme cu banii sau cu cadourile – pur şi simplu nu am bani!
CAPITOLUL TREISPREZECE
Când mă uit în urmă şi mă gândesc că un conte m-a implorat să mă mărit cu el în
Londra, când am fost acolo pentru un film, şi cât de crudă am fost
mă întreb dacă la începutul alunecării în jos am început
să urăsc bărbaţii. Adevărat, m-au ajutat să urc scara – dar au
au uns şi patinele de coborâre.
;
Ştiu destul despre psihiatrie ca să ştiu că o parte din
rău tratament am primit de la bărbaţi am adus pe în mod deliberat. Am vrut
am vrut ca ei să reacţioneze şi să mă pedepsească. Când m-au pedepsit, m-am răzbunat într-un mod rău.
Când Tom Neal m-a iubit atât de mult încât a muncit până
până în Europa ca să mă vadă (piesele nu erau atât de uşor de obţinut pe atunci), eu
a fost de gând cu acest conte care a vrut să se căsătorească cu mine şi să mă facă
o doamnă. Dar nu-mi păsa în mod deosebit de el.
Îl iubeam pe Tom, dar eram dezamăgită şi de el. Cu toate acestea, m-am
m-am mutat cu el în mica lui cameră de hotel.
Într-o seară, după câteva pahare, i-am spus lui Tom să rămână înăuntru şi
să meargă la culcare dacă eu întârziam prea mult. I-am spus Id aduce înapoi o surpriză
pentru el. Earl al meu nu fusese niciodată la mine în apartament. Întotdeauna am stat
' la Palat. I s-a părut o idee foarte bună. Ei bine, am intrat în linişte şi Tom se pare că dormea
în dormitor. Ne-am întins lângă foc şi când a vrut să facă dragoste cu mine am avut grijă ca zgomotul să-l aducă pe Tom înăuntru. Am vrut să mă vadă făcând dragoste cu un alt bărbat. Nu ştiam exact ce încercam să dovedesc.
Dar Earl al meu a fugit în noapte fără pantaloni şi Tom m-a bătut. Nu mi-a păsat – m-am bucurat de fiecare minut.
Aşa a fost să fie. Pe măsură ce mi se ofereau mai puţine slujbe, eram mai crudă cu bărbaţii. Uneori îmi regretam faptele şi le trimiteam cadouri sau îmi ceream scuze. Dar, de obicei, bărbaţii erau atât de furioşi încât se răzbunau singuri.
Dacă faci un bărbat să fie mai puţin bărbat, este cel mai rău lucru pe care i-l poţi face. Şi asta este ceea ce am făcut eu. Despre unele dintre lucrurile pe care le-am făcut nici nu mai pot vorbi – sunt pur şi simplu prea groaznice.
Îmi amintesc o noapte în New York în 1953. Era vară şi foarte cald. Broadway era aglomerat, dar mişcarea mulţimii era lentă, ca şi cum o mână uriaşă o reţinea.
L-am lăsat pe Tom şi o cameră de hotel fierbinte pentru o plimbare. Lasă-mă pe mine să găsesc aventura de fiecare dată când ieşeam.
Rodeo-ul era în oraş şi m-am plimbat pe strada 49. O mulţime de cowboy erau în mulţime şi unul înalt şi chipeş şi-a scos pălăria şi mi-a dat-o cadou.
Am pus-o pe cap. Prietenii lui l-au aclamat. Am devenit unul din grup. Am mers la Automat, unde unul dintre cowboy punea monede de 10 cenţi în două cutii în acelaşi timp şi le schimba
mâncare. Doar pentru ca altcineva să primească mâncarea greşită. Eram cu toţii bine dispuşi şi totul era amuzant pentru noi. Ştiau cine sunt şi erau impresionaţi. A fost foarte plăcut pentru ego-ul meu.
Am luat cu toţii metroul până la hotelul lor, care era în Greenwich Village. Eram şase bărbaţi şi eu.

Am urcat la etaj cu ei şi am băut câteva pahare într-un apartament mare. Mi-am dat jos pantofii şi am condus câteva dansuri cu băieţii care mă încurajau. Apoi am început să dansez cu fiecare dintre ei în rând.
Puteam să-mi dau seama că erau geloşi unul pe celălalt şi am jucat în acest sens.
Dintr-o dată, scopul meu în viaţă a fost să-i pun pe aceşti băieţi unul împotriva celuilalt, nu ştiu de ce. Cred că aveam nevoie să dovedesc că o pot face. Era ora două dimineaţa.
Băuturile au urmat una după alta şi cowboy-ul care îmi dăduse pălăria mi-a şoptit o invitaţie la ureche. Am spus destul de tare: „S-ar putea să merg la tine în cameră mai târziu, dar nu acum. Mă distrez prea mult".
Unul dintre ceilalţi băieţi a spus: „De ce, ticălosule! Încerci să o aduci pe fata noastră în camera ta. Ar trebui să-ţi tăbăcesc fundul pentru tine!"
Cu asta l-a lovit pe Tex – cred că pe toţi îi chema Tex. Alţi câţiva s-au alăturat încăierării. Eu am sărit pe canapea şi am ţipat – încurajându-i.
Erau furioşi ca naiba – şi beţi, aşa că voiau să se mutileze reciproc.
Doamne, a fost o încăierare frumoasă. Unul dintre băieţi a leşinat sau a fost făcut knock-out. A fost destul de sălbatic pentru o vreme. Bineînţeles, managerul hotelului a Am flirtat cu unul dintre poliţişti şi în raportul său a spus că am fost oaspetele altui bărbat. Dar au adus toţi cowboy-ii înăuntru.
Omule, asta a fost altceva!
Conducând spre casă, am cântat tot drumul. A fost amuzant şi am simţit o satisfacţie. Realizasem ceea ce îmi propusesem să fac.
Când m-am întors la mine acasă, m-am întrebat ce aş putea să-i fac lui Tom. Dar eram prea obosită să mă gândesc, aşa că m-am dus la culcare.
De fapt, băieţii de la rodeo au râs ultimii. Aveam o proiecţie la Teatrul Rialto şi ei au pichetat-o cu „Nu o vedeţi pe Barbara Payton". A fost o glumă privată care mi-a adus ceva publicitate în plus.
O lună mai târziu, m-am întâlnit cu unul dintre băieţi la o petrecere şi mi-a spus că au petrecut noaptea în închisoare, dar că a fost foarte distractiv. Nici măcar nu erau supăraţi pe mine.
Dar nu toate ticăloşiile mele s-au terminat la fel de inofensiv. Am întâlnit un cuplu chipeş la un cocktail după premiera filmului meu Drums în the Deep South. El era furios de gelos pe soţia lui şi asta se vedea pe el. Iar soţia lui era pe toţi bărbaţii pe care îi întâlnea. Pur şi simplu, prin devotament şi prin eterna mea dragoste pentru cei care nu au nimic de câştigat, am decis să mă ocup de el şi să îi dau ei ceva de care să se îngrijoreze. Aveam o rochie care ar fi făcut-o pe Marie Dressler să pară sexy. Pe mine arăta totul, în afară de castor. Ei bine, i-am cerut un foc şi din acel moment problemele au început să se adune. Numele lui era Greg Sermple, un petrolist pensionat (la 40 de ani). Soţia lui avea 21 de ani. Ei bine, i-am spus cât de chipeş era şi am dansat foarte
aproape, astfel încât obrazul meu să fie lipit de al lui. Acest lucru i-a dat puţin curaj, astfel încât mâna lui era chiar deasupra fundului meu. Am privit-o pe soţia lui. Ea m-a văzut venind – un star de cinema – şi pe soţul ei! .
L-am condus, mână în mână, pe un balcon şi asta a dus la un sărut. În mai puţin de o oră ar fi divorţat de soţia lui şi s-ar fi căsătorit cu mine. Ea a ieşit pe balcon să vadă ce se întâmplă. Avea un bărbat cu ea. Ei bine, au văzut destule. Pe Greg nu-l mai interesa cu cine se amesteca soţia lui. Îl interesa doar să-şi bage mâna dreaptă în faţa rochiei mele în timp ce mă săruta.
Ei bine, ea nu era un crin timid. S-a ridicat şi şi-a pălmuit soţul, iar bătrânul Greg şi-a scos mâna din decolteul meu şi a lovit-o pe spate. Ea l-a lovit în tibie şi a fugit.
Aş fi vrut să vă povestesc un final fericit, dar au divorţat la scurt timp după aceea. Greg a continuat să mă sune până când într-o seară i-am spus că mă mărit cu Errol Flynn. Bineînţeles că nu era aşa, dar asta a funcţionat.
Greg şi-a dat seama că am fost promisă altui bărbat şi a fost destul de supărat. Mi-a trimis o eşarfă de blană ca un cadou de despărţire. Poate că i-am făcut o favoare. Tânăra lui soţie a fost o scorpie.
Bărbaţii se dădeau în vânt după trupul meu şi eu mă supăram – ca toate femeile, voiam să fiu iubită pentru mine, nu doar pentru trupul meu.

Aşa că, atunci când eram sigură că un bărbat era interesat doar de corpul meu, mă duceam după el şi nu conta cine sau ce era.
Un producător celebru, când eram o vedetă destul de mare, m-a ciupit de fund în timp ce treceam pe uşă, spunându-mi între timp: „Hai să bem ceva cândva".
Eram sigur că nu se aştepta să-i accept invitaţia. Dar eu
a avut planuri pentru el. Avea o soţie care era bogată şi nu-i plăcea ca soţul ei să se uite la o altă femeie, darămite să iasă cu una.
Când i-am spus „da", a încercat să se eschiveze, dar l-am imobilizat pentru o noapte şi chiar m-am dus la biroul lui să-l iau. A încercat să mă convingă să mergem la un „mic restaurant fermecător de pe plajă", ceea ce | ştia că nu era din alt motiv decât pentru a nu sta în calea soţiei sau a prietenilor lui.
Am insistat să mergem la Chasen's, ceea ce el a fost violent împotriva, dar am fost arată o mulţime de decolteu şi oferind o mulţime de promisiuni, aşa că în cele din urmă l-am făcut să meargă, dar la o oră târzie, care a fost compromisul meu.
Trebuia să-l fi văzut cum se uita furiş în jur, aşteptându-se ca un detectiv să sară din garduri. Chiar se bâlbâia. Voia doar să termine cu cina ca să mă poată băga în fân.
Şi-a înghiţit cina împreună cu câteva scotch-uri simple. Nu m-am grăbit, bucurându-mă de mâncare şi de situaţie. Când a cerut desertul, am crezut că se va prăbuşi. Asta însemna pentru el încă douăzeci de minute de agonie.
Şi ca să mai pun un pic presiune, am petrecut zece minute în toaleta femeilor.
Cel mai crud lucru pentru mine a fost să-l las să mă ducă acasă,
şi apoi să-l îndepărtez. Dar asta era prea uşor şi prea rapid. Am avut o idee mai bună.
Ne-am dus la mine acasă. Am băut ceva şi am tras de timp ca el să ajungă acasă al naibii de târziu. Îşi mângâia transpiraţia de pe fruntea
cap – o combinaţie de griji, băuturi şi pasiune.
Pe măsură ce se apropiau zorii zilei, ne-am culcat, iar el era deja o epavă nervoasă. Este o minune că a putut să cânte. Nu am văzut niciodată un om să plece atât de repede după aceea. Replica mea de despărţire a fost: „Ştii,
Jean este o bună prietenă de-a mea..." Jean era soţia lui şi o cunoşteam.
Am crezut că va cădea pe scări. A gemut şi a plecat. Sunt sigur că săptămâni întregi a suferit. Şi ştii, pun pariu că asta l-a vindecat de ciupitul fundurilor.
Asta îmi aminteşte, de asemenea, că o fată drăguţă de la Hollywood, mai ales una care primeşte roluri bune şi are o carieră, primeşte cereri în căsătorie, precum şi alte cereri de mai multe ori pe săptămână.
Majoritatea cererilor în căsătorie sunt sincere. Altele sunt oferite ca momeală pentru a te aduce în pat.
Cum sau de ce un bărbat promite căsătoria unei fete pe care o cunoaşte de o oră a fost întotdeauna o enigmă pentru mine.
Aş spune că o femeie este ca un aisberg. Se vede doar o faţadă. Restul este ascuns şi este nevoie de luni, chiar ani, pentru a descoperi misterele a ceea ce este dedesubt.
Jur, o dată într-o săptămână, şase bărbaţi m-au cerut în căsătorie!
Ei doar cer să fie luaţi – cu tot cu legile californiene privind comunitatea de bunuri.
Aveam o ură profundă pentru bărbaţii care se foloseau de o cerere în căsătorie pentru a băga o fată în fân.
Dacă reuşeau, nu puteai nici măcar să-i prinzi la telefon.
La un moment dat, când eram amărât din cauza unei cariere care aluneca (cred că din cauza faptului că beam prea mult şi nu dădeam atenţie oamenilor potriviţi), mi-am făcut o cauză din a-i prinde pe aceşti ticăloşi
la perete. Îmi amintesc că tocmai făcusem un film cu un om bun şi blând,
Gary Cooper. Filmul a fost Dallas, care a mers foarte bine. A fost într-adevăr contrastul dintre Cooper şi acest călcâi care
m-a pus pe gânduri. Era în American Room de la Hollywood Brown Derby.
Era un actor care creştea rapid. Se zvonea că era căsătorit cu o tânără starletă. El a negat. Mult mai târziu s-a dovedit a fi adevărat.

În orice caz, acest actor a venit în sala de jocuri şi, în timp ce vorbea cu mine, mi-a strâns mâna şi m-a privit în ochi cu aşa-numita lui privire „irezistibilă”. Mi-a sugerat să mergem cu maşina la plajă. Credea că mă conduce, dar eu eram cea care făcea manipulările.
Am condus până la plajă şi am parcat la Dead Man's Point. Nu a făcut nicio avansare. Abordarea lui a fost mai subtilă.
Mai întâi mi-a spus povestea vieţii lui. Realitate sau ficţiune, mi-a spus-o bine. Şi a fost o poveste bună. Povestea a ajuns la o singură concluzie – că toată viaţa lui a fost îndreptată spre acest moment, întâlnirea cu o fată ca mine. Şi nu avea de gând să mă lase să scap, nu uşor, adică.
Apoi a venit: „Barbara, vreau să fii soţia mea. Te iubesc şi acesta este un moment magic. Fă-mi onoarea de a te căsători cu mine”.
Am decis să joc cinstit. „John, şi eu te iubesc. Sunt de acord să fiu soţia ta. Când ne vom căsători?”
L-am luat puţin prin surprindere. Era obişnuit să convingă o fată după o perioadă de timp. „Oh... ce zici de miercurea viitoare?”
„Ce zici de diseară?” Am replicat eu. „Am putea doar să trezim un judecător de pace şi să legăm nodul, apoi să lansăm povestea la
i395
hârtii. Am obţine o mulţime de spaţiu”. Ştiam că nu-i va plăcea asta. „Nu crezi că e un pic rapid? Ce zici de duminica asta?” „Nu e o idee rea”, am spus. El s-a înviorat. „Dar hai să sunăm imediat la ziare!” Am spus, ştiind că el
nu ar fi de acord cu asta. „Să-ţi spun ceva”, a spus el. „Ne vom căsători duminică şi vom publica povestea sâmbătă.” A fost doar o capcană. Ne-ar petrece această noapte împreună frumos şi confortabil şi apoi el ar alege o luptă şi wham ar merge căsătoria.
Devenisem foarte înţeleaptă cu lupii. Din punct de vedere al conversaţiei, nu erau prea multe locuri în care ar fi putut merge cu verificarea mea a căilor sale regale. M-am gândit că va recurge la un sărut romantic. Nu pasional – doar un sărut de dragoste. Şi a făcut-o. Doar o atingere uşoară a buzelor, fără braţe.
„Dragă”, a spus el. „Suntem amândoi oameni ocupaţi. O să ne ia cel puţin câteva zile să ne punem afacerile în ordine. E un pas mare. Te iubesc şi simt că tu mă iubeşti. Ce contează câteva zile de aşteptare dacă trebuie?”
„Dragă”, am spus eu, continuând să fiu direct. „Doar că nu vreau să aştept. Putem merge cu maşina pe coastă... şi să ne căsătorim într-o ceremonie simplă.”
L-am oprit. Mă întrebam cu ce va veni acum.
„Să-ţi spun ceva”, a spus el. „Hai să o facem mâine seară.”
Am scuturat negativ din cap. „Sper că nu crezi că sunt stu-
născut, dar am acest mod din când în când.” Bietul de el, îl aveam legat în noduri. Ştiam ce va urma următor. A fost singurul lui joc. „Barbara, sunt nebun după tine. Vreau doar să fiu aproape de tine - intim. Să uit de orice altceva – doar noi doi în lume.” M-a sărutat pasional. „Apoi putem vorbi despre căsătorie. Poate ne vom decide sâmbătă sau duminică. Ştiu exact locul potrivit. Este la doar câteva mile pe coastă. Ce zici?”
Ar fi trebuit să râd cu voce tare, dar nu am făcut-o. „Mi-ar plăcea”, am
răspuns. „Dar m-aş simţi mult mai în siguranţă dacă ne-am căsători mai întâi. Nu este asta o reacţie tipică pentru o fată?”
El începea să devină nervos şi chiar puţin furios. „Nu ai încredere în mine?”, a întrebat el pieziş. „Dacă spun că ne vom căsători, poţi paria pe ultimul tău nasture pe asta. Doar crede în mine.” Crede-mă. Da. Asta era tot ce trebuia să fac – ca toţi ceilalţi. Aş fi ajuns în rahat. Dar mă distram prea mult ca să mă enervez. „Am încredere în tine – desigur
bineînţeles că am. Dar, cu tot cu stea, trebuie să am grijă.” „Sigur că da”, a răspuns el. „Şi o să-ţi spun ce vom face.
O vom suna pe Louella sau Hedda şi le vom spune planurile noastre de căsătorie. ~ Asta te-ar face să te simţi mai bine?”

Am fost înţelept la acest gambit prea. Ne anunţam căsătoria şi câteva ore mai târziu el suna şi spunea că ne-am răzgândit.
„Dragă", i-am spus, lăsându-mi adevărata faţă la vedere. „Toate astea încep să mă plictisească. Dacă vrei să te căsătoreşti cu mine, hai să ne căsătorim chiar acum şi dacă nu o vom face, te rog să mă duci acasă."
De fapt, nu m-aş fi căsătorit cu el nici pentru un milion de dolari. I
mă aşteptam ca acum să se înfurie.
Dar nu a făcut-o. El a acţionat rănit. „Bine, dacă asta e ceea ce vrei
atunci mergem." A pornit maşina. Eu am rămas tăcută. După ce a condus o vreme, am observat că mergeam
în direcţia greşită către casa mea. I-am atras atenţia asupra acestui lucru. Era un împătimit. „Am vrut doar să-ţi arăt mica şi minunata
ascunzătoare despre care vorbeam. Vom bea ceva şi apoi vom pleca."
A fost în regulă cu mine. A fost amuzant să-i dau destulă frânghie.
A insistat să bem într-un apartament de la Band House,
un loc minunat de vacanţă chiar pe apă. Eu m-am oprit la o băutură şi nu am mai vrut să beau alta, dar el a făcut-o.
Acum am ajuns la temelie şi sinceritate. M-a privit drept în ochi. „Ticălosule", a spus el. „Ai de gând să-ţi scoţi
hainele şi să te întinzi pe patul ăla sau nu? M-am săturat de rahatul ăsta. Cine naiba te crezi?"
Mai trecusem prin aşa ceva. Nu mi-a fost frică deloc. Am zâmbit şi am spus: „Cine trebuie să fiu eu ca să-ţi spun „nu" ţie, nevăstuică mincinoasă, violator de fete tinere? De fapt, îmi face mare plăcere să-ţi spun că mai degrabă aş fi moartă decât să mă atingi".
„Poate că vei fi", a răspuns el melodramatic. M-am ridicat, mi-am aruncat o stofă pe umeri şi am pornit spre uşă. Ştiam că pot lua un taxi dacă el alege să rămână în urmă. Mi-a blocat drumul spre uşă şi a spus: „Unde naiba crezi că te duci?" „Acasă", am spus eu încet, „şi dă-te din calea mea. Şi dacă nu o faci" – am luat o sticlă – „o să-ţi doreşti să o fi făcut"
A fost un laş şi a dat înapoi. Ştia că o voi folosi. Lupta a zburat din el şi a spus: „Te duc eu acasă".
A fost în regulă cu mine. Nu am vorbit tot drumul până acasă şi m-a lăsat să cobor din maşină fără să cobor. Acesta a fost sfârşitul. Mai târziu a devenit o vedetă, aşa că de aceea nu-l pot numi.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Ştii, la început, când începi să mergi în direcţia greşită, abia dacă observi. Sunt mai puţini vânători de autografe în faţa cinematografului. Şeful studioului trece grăbit pe lângă tine în parcare, dar eşti sigur că nu te-a văzut. Managerul pieţei vă reaminteşte politicos că contul dvs. este un pic cam mare. La salonul de înfrumuseţare nu primeşti un tratament „A". Agentul tău îţi trimite mai puţine scenarii din care să alegi poze. Şi, cel mai important, te uiţi în oglindă şi nu arăţi la fel de bine. Nu ştii de ce, dar aşa este.

Apoi, dintr-o dată, te trezeşti făcând un western. Un western cu „Jesse James" în titlu. Am făcut unul, The Great Jesse
James Raid cu Willard Parker. Nu a fost o ruşine, dar nu a
a marcat un pas înainte. Când oamenii de la petreceri te întreabă ce faci, te trezeşti scuzându-ţi rolul. Cum ar fi: „Mi s-au dat şase scenarii variate la care să mă uit şi am ales un western dintre toate lucrurile pentru că era un rol fin, cu nuanţe şi caracter". Sau, „Ştii
ştii, fac un western pentru că e distractiv şi ştii
cum îmi place să călăresc..." Şi în tot acest timp devii nervos şi amar şi tu
nu prea înţelegi de ce. Deci, este un cerc vicios cu scena de autodistrugere stabilit
de problemele din carieră. Bei un pic mai mult. Te trezeşti cu acel regret pentru tine însuţi
pentru tine. Dacă eşti ca mine, ai nevoie de mai multă afecţiune şi de sex, pentru că trebuie să demonstrezi că mai există un domeniu în care mai poţi da lovitura. Te apuci de pastile – pastile care te fac să te simţi mai bine, pastile de dormit, pastile care te fac să te simţi mai lent, pastile de relaxare, pastile pentru pasiune şi pastile de toate culorile, formele, dimensiunile şi puterea. După un timp nu mai eşti la fel de atent. Iei pastile pentru orice, în orice cantitate. Nu contează prea mult. Toate par să funcţioneze. E vorba de psihologie. Între psihiatri şi medici îţi dai seama că organismul uman are nervi şi emoţii care se combină pentru a face ravagii şi tulburări.

În cele din urmă renunţi. Am şi eu o teorie despre frumuseţe – pe care am avut-o. Este ca reclama pe care o faci pentru un produs. Oamenilor le place reclama, aşa că se înghesuie să cumpere. Începeţi să vă pierdeţi frumuseţea – care este procesul natural al îmbătrânirii şi ei nu mai cumpără. Dar produsul este acelaşi. Am început să mă îngraş puţin. Eram încă o fată fermecătoare, încă atrăgătoare, dar nu la fel de mulţi bărbaţi erau interesaţi. Sau, să spunem, nu acelaşi calibru înalt de bărbaţi.

Totuşi, ca persoană (produsul), eram mai matură, mai inteligentă şi aveam un simţ al umorului mai bun. Vedeţi, eram mai valoroasă, dar publicitatea nu era la fel de bună. Aşadar, timpul dăunează reclamei, ajută produsul, dar puţini sunt cei care au capacitatea de a aprecia acest lucru.

Cel mai important lucru din viaţa de cuplu a unui bărbat sau a unei femei se bazează de obicei, sau să spunem adesea, pe o reclamă în loc de
produs. Este menit să nu aducă decât suferinţă. Multe femei sunt conştiente de acest lucru şi urăsc să fie iubite pentru
doar pentru aspectul lor. Ele ştiu că este cel mult o faţadă temporară. Eu nu mă plâng. Am avut parte de tot ce oricine
ar putea avea. Am trăit din plin – frumoasă sau nu frumoasă – spun doar un fapt care mă deranjează.

Odată, Tom Neal m-a dus la un bal al fotografilor. Aveam cel mai grozav machiaj – nas de chit, vată în obraji, coşuri vopsite.

Ei bine, bărbaţii au stat departe de mine de parcă aş fi fost o vrăjitoare – ceea ce şi păream. Apoi m-am dus la toaletă şi am revenit la normal. Lupii s-au adunat la mine. Le-am spus să se ducă dracului.

Serios, totul este ridicol. Am avut odată o colegă de cameră pe nume Sybil care avea o pereche de sâni mari. Când s-a dus la o petrecere cu un sutien strâmt şi fără să arate decolteul, a fost privită cu răceală. Dacă o lăsai să arate puţin din ceea ce avea, era o bomboană la o petrecere pentru copii.

Chiar şi un nume, cum aş fi fost Barbara Payton, o actriţă, o vedetă,
servea ca un magnet. Când am început să alunec, bărbaţii nu mai erau la fel de atraşi de mine – dar de îndată ce cineva le spunea cine sunt, mă linguşeau peste tot. Nu aţi spune că trăim într-o societate

superficială? Şi nu-mi spuneţi că asta se întâmplă doar la Hollywood. Se întâmplă şi în Chicago şi Squedunk.
Nu dau vina doar pe bărbaţi. Există o mulţime de fete care se uită la creditele unui bărbat şi la carnetul bancar înainte de a se întâlni cu el. Dacă un bărbat are bani, îl plac. Altfel, nu.
Pe drum în jos, adevăratul şut în pantaloni pe care îl primeşti este de la
studiouri. Ar fi minunat dacă un producător, de exemplu,
a spus la mine: „Filmele tale nu aduc niciun ban, devii greu de manevrat, aşa că atunci când va veni momentul opţiunii, eşti terminat."
Dar genul ăsta de sinceritate nu se găseşte la Hollywood. Ei spun că este vorba de diplomaţie sau că nu vor să te rănească. Dar oricare ar fi motivul, adevărul este greu de găsit.
Am citit un scenariu despre o chelneriţă – o scorpie, care i-a distrus pe toţi cei cu care a intrat în contact. Cred că era un remake din Of Human Bondage. Era rolul jucat iniţial de Bette Davis.
Îmi doream atât de mult acel rol, încât îl puteam gusta. Producătorul m-a dat peste cap. A spus că nu arăt destul de rău. L-am lovit în tibie şi i-am spus: „Cum aşa?"
În timp ce îşi freca piciorul, a spus: „De asemenea, Barbara, avem nevoie de un nume mai mare".
Adevărul era că pur şi simplu nu mă voia şi nu avea curajul să o spună.
Aşa că m-am dus la regizor. L-am implorat să mă testeze măcar pentru asta. „Vreau o calitate", a spus el, „care este o raritate. O actriţă care are o moliciune exterioară, dar un interior complex şi dur." Mi-am deschis gura larg şi am spus: „Uită-te în gâtul meu, vei vedea un interior complex şi dur". El a zâmbit. „Ştiu că tu crezi că eu sunt lipicios de perfecţiune, dar aşa stau lucrurile. Barbara, ai nevoie de un rol mult mai glamorous. Eşti frumoasă şi sexy – profită din plin de asta." Cum aş putea dacă nu aş mai putea obţine niciun rol? Era o vreme când un producător sau un regizor îmi croia un rol. Dacă nu era exact cum trebuie, îl reparau. I-am spus: „Aş putea să o joc pe Mildred pentru că, în multe privinţe, eu sunt Mildred".
S-a holbat pur şi simplu la mine, ridicându-şi degetele ca şi cum mâna lui ar fi fost un aparat de fotografiat.
A scuturat negativ din cap. „Pur şi simplu nu-l pot vedea." „Boaşe!" Am strigat şi am plecat. M-am gândit că singura modalitate de a face studioul să fie interesat de mine era să mă îndrăgostesc de un bărbat cu un picior strâmb (vag, intriga poveştii). Actriţele au folosit multe cârlige inteligente pentru a obţine un rol. Aşa că, în ultimă instanţă, m-am machiat ca Bette Davis în rolul respectiv şi am trimis fotografii producătorului şi regizorului cu o scrisoare de zece pagini în care explicam de ce ar trebui să primesc rolul. Nici o reacţie, iar filmul era programat să înceapă în două săptămâni. L-am abordat pe scenaristul scenariului care a încercat
să mă elimine de luni de zile. Am mers la cină cu el şi, ca un
miel la abator, la apartamentul lui după aceea. Aş fi făcut orice pentru a obţine rolul şi mă refer la orice. Totuşi
Ştiam că Joe (scenaristul) ar putea spune că aş putea avea rolul, dar el ar putea fi doar un catalizator. Totuşi, trebuia să încerc.
Am băut câteva pahare şi am adus vorba despre film. Nu a fost un prost. A venit direct la subiect.
„Sunt nebun după corpul tău nebun", a spus el. „Pot să-l am dacă îţi obţin rolul pe care îl cauţi?"
„Poţi să-l obţii?" Am întrebat. El s-a îndreptat spre mine. „Nu pot să-ţi promit, dar pot să-ţi dau o adevărată şansă la colegiu." Asta nu a fost suficient de bun pentru mine. „Trebuie să ştiu că o pot obţine – pozitiv."
El părea îngrijorat şi se plimba. „Am multe pe Sam (producătorul), dar pot să le folosesc cum trebuie? Poate fi un ticălos vicios..."
Mi-am turnat o băutură şi am încercat să par seducătoare. El a format un număr. „Bună, Sam", a spus el vesel. „Rulez The Irons mâine seară la mine acasă. M-am gândit că ai vrea să-l vezi." Asta nu suna ca o ameninţare pentru mine, dar Joe mi-a făcut cu ochiul
la mine. Apoi a fost o pauză lungă în timp ce Sam vorbea. Joe a încercat să
să intervină, dar nu a putut. În cele din urmă a spus: „Fata pe care aş vrea să o văd în rolul Bondage este Barbara Payton. (pauză) Jur că nu mă interesează deloc de ea – abia o cunosc. Cred doar că ar fi dinamită

în acest rol. (pauză) Deci faci din bărbat rolul cu numele. Bineînţeles că ea poate juca. Doar dă-i rolul şi vei fi uimit." (pauză) Apoi a închis.
Mi-a spus: „E sensibil în legătură cu un film pe care şi l-a asumat
dar pe care nu l-a făcut – The Irons – el ştie că eu ştiu. Dar, Barbara, el
nu va ceda în privinţa ta. Nu vrea ca tu să ai rolul." Am înghiţit băutura. „Ce altceva putem face?" Joe a spus: „Vrei să-mi faci următoarea poză în schimb? Eu scriu
şi regizez." Nu – voiam ceea ce voiam – acum. Joe l-a sunat pe regizor: „Am înţeles că te gândeşti la Dona Drake pentru rolul principal. Ai vorbit deja cu ea? (pauză)
Ei bine, pentru că am o bănuială – Barbara Payton. Sam un fel de place
ea şi cred că ar fi grozavă! (pauză) Abia o cunosc, dar cred că ar fi potrivită pentru film." (pauză) A închis.
„Ticăloşi încăpăţânaţi", a spus el.
„Mulţumesc oricum", am spus eu. Să-i ia naiba pe toţi! Era ca o cortină de fier prin care nu puteai trece.
„Ce se întâmplă acum?"
Joe nu se putea gândi la nimic. Nici eu. Ne-am dus la culcare. La urma urmei, el încercase. Îşi pusese gâtul la bătaie până acolo. Dar nu am primit niciodată rolul. Când începi să alunece, într-o noapte îţi spui: „Ce e o curvă?" Pentru că atunci când banii mari nu mai vin, dar tu continui să trăieşti la fel, banii devin ceva real, în loc să fie nişte cifre pe carneţelul unui director de afaceri. Acum banii înseamnă să plăteşti chiria, mâncarea, hainele şi băutura. Iar ultimul element este cel mai important. Dacă nu ar fi acesta, te-ai gândi douăzeci şi patru de ore pe zi la plata primelor trei. Apoi, există întotdeauna bărbatul pe care îl placi cu adevărat şi căruia îi pare rău pentru tine. Cumva îşi dă seama că ai nevoie de bani. După ce te-ai culcat de câteva ori cu el, găseşti pe măsuţa de toaletă un plic cu câteva sute de dolari în el. S-ar putea să fii recunoscătoare, dar indignată şi primul tău instinct va fi să îi dai înapoi. Dar îţi dai seama că facturile tale sunt enorme şi trebuie să le plăteşti. Aşa că raţionalizaţi şi vă spuneţi că este un împrumut. Doar un mic împrumut până când vei avea următoarea mare şansă. Dar următoarea mare şansă nu apare niciodată şi nu rambursezi niciodată „împrumutul". De fapt, împrumuţi mai mulţi bani, pe care nu-i mai rambursezi niciodată. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să recunoşti. Nu veţi plăti niciodată înapoi. Primeşti bani pentru a-i oferi unui bărbat trupul tău pentru o noapte. Da, dar tu raţionalizezi – „Nu sunt diferită de miile de femei care se căsătoresc în fiecare an cu bărbaţi bogaţi pentru banii lor..." Cu toate acestea, societatea consideră că este diferit. Aveţi o altă scăpare. Îţi spui că o curvă se vinde oricui pentru până la o sută dolari. Dar vă veţi culca doar cu bărbaţi cu care v-aţi culca şi fără bani – iar suma de bani este mult mai mare de o sută de dolari.
Dar trezirea trebuie să vină. Se poate întâmpla în orice fel. Cu mine s-a întâmplat aşa: Mă întâlnisem cu un tânăr actor-cântăreţ care chiar începea să intre în joc. Mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, dar era doar un puşti, mai tânăr decât mine. Aşa că nu am vrut să mă mărit cu el, dar era o companie plăcută şi am plecat de câteva ori în weekenduri.
Era foarte generos şi întotdeauna îmi dădea câteva sute. Era foarte diplomat în privinţa banilor şi mi-i băga în poşetă când nu mă uitam, mi-i punea sub pălărie sau alte subterfugii.
A fost o poveste de dragoste încântătoare şi îmi plăcea foarte mult de el. Ei bine, într-un weekend am mers la Las Vegas, ne-am distrat şi apoi am zburat acasă. Ei bine, aşa cum făceam întotdeauna, m-am uitat în jur după plicul meu. Chiar am crezut că l-am pierdut. Aşa că l-am sunat pe tânărul meu prieten şi, destul de inocent, i-am spus: „Ştii, s-a întâmplat ceva groaznic. Cred că am pierdut banii pe care mi i-ai dat".
Trebuie să fi fost într-o dispoziţie proastă, pentru că mi-a spus: „Nu ai pierdut niciun ban, iubito. Pur şi simplu nu ţi-am dat niciun ban. Am vrut să aflu dacă fac dragoste cu o prietenă sau cu o curvă. Ei bine, cred că am aflat!"
Am fost şocat ... . şi furios. „De ce, mic ingrat", am ţipat. „M-am culcat cu tine pentru că mi-ai plăcut şi pentru că aşa am simţit – şi pentru că mi-a părut rău de tine, pentru că eşti un băiat care încearcă să se comporte ca un bărbat. Nu m-aş mai culca cu tine nici pentru un
milion de dolari!"

Răspunsul lui a fost: „Nu mi-ar plăcea să te încerc pe un milion...” Am trântit telefonul jos. Dar mi-a dat de gândit.
A fost | o prostituată, o curvă, o prostituată? Bineînţeles că nu! Dar întrebarea m-a enervat. M-am evaluat. Era aproape adevărat. Prima mea
sursă principală de venit era de la bărbaţi – doar câţiva – dar bărbaţi care îmi dădeau bani când îmi petreceam noaptea cu ei.
Concluzia m-a lovit cu un asemenea impact – chiar dacă încă primeam roluri mici – încât am ştiut că trebuie să scap de toate astea. Trebuia să mă gândesc şi să acţionez în consecinţă. Asta m-a dus în locul meu preferat de pe pământ – Mexic.
CAPITOLUL CINCISPREZECE
Se spune că atunci când te urăşti pe tine însuţi nu ajută la nimic să schimbi oamenii sau locurile. Asta nu este adevărat. Pentru că sub îndoctrinarea potrivită poţi învăţa să te iubeşti din nou. Eu am făcut-o.
Există o glumă veche care spune aşa: Un băiat vine acasă din armată şi îi spune mamei sale că este căpitan. Pentru mama lui, el a fost întotdeauna băieţelul ei. Uitându-se ciudat la el, ea îi spune: „Ştiu că eşti căpitan şi tu ştii că eşti căpitan, dar toţi ceilalţi ştiu că eşti căpitan?”
Ei bine, la Hollywood timp de patru ani am ştiut că sunt o vedetă, prietenii mei apropiaţi ştiau că sunt o vedetă, dar se părea că toţi ceilalţi nu mai erau conştienţi de asta.
Era timpul să reevaluez şi am făcut-o. O actriţă de film blondă în Mexic este întotdeauna motiv de sărbătoare. La început mi-a plăcut adulaţia. Dar apoi mi-am dat seama că era goală. Am fost admirată pentru faţă,
corpul, reputaţia, dar nu pentru mine.
Am vrut să mă întorc din nou pe pământ. M-am apucat să stau prin golf. Îmi plac bărcile – bărcile neliniştite care se legănau chiar şi la
ancoră. Nimeni nu era bogat – toată lumea era săracă şi toată lumea era fericită.
O bucată de pâine sau tortilla erau împărţite cu toată lumea. Nimeni nu flămânzea pentru că totul aparţinea tuturor.
Toată lumea era mereu îndrăgostită. De cele mai multe ori cântau despre asta. Sexul era un lucru robust, fără ruşine. Se aştepta ca în fiecare seară toată lumea să facă dragoste la un moment dat în timpul nopţii. Şi o făceau. Deseori, era un motiv de conversaţie răutăcioasă pentru dimineaţa următoare: „Te-ai culcat în ritmul furtunii?”, râdea un barcagiu. „Am făcut-o cu bătrâna mea doamnă, dar ei nu-i place asta – prea repede!”
Chiar şi femeile se alăturau: „Penisul bărbatului meu, a explicat una dintre ele.
ar explica, „nu va mai fi niciodată la fel. O pisică m-a speriat şi am
am sărit de sub el. Aproape că l-am rupt în două”. Şi, ca fapt divers, chiar şi copiii s-au alăturat distracţiei. A
nouă ani îmi spunea: „Eşti foarte drăguţă şi tânără de parcă nu ţi-ai pierdut încă cireaşa”. Îi dădeam întotdeauna un bacşiş pentru asta.
Sau un tânăr franc dintr-o gospodărie aglomerată care ar spune oricui ar asculta: „Bătrânul meu şi fratele meu şi-au luat-o aseară, dar surioara mea avea steagul roşu ridicat şi prietenul ei era furios ca naiba”.
N-am făcut nimic toată ziua. Deşi nu era ceva neobişnuit, majoritatea oamenilor nu făceau nimic. M-am bronzat şi, de la înot, am slăbit. Am avut oferte să joc în filme mexicane, dar le-am refuzat. Mă regăseam şi am găsit un pescar minunat care s-a îndrăgostit de mine. Nu avea un ban, dar avea un skiff şi
m-a avut la bine şi la rău. Pentru că am Soţul meu a pescuit, iar eu m-am relaxat pe barcă în soarele fierbinte şi briza uşoară. Am încercat să am gânduri bune. Mi-am spălat toate amintirile neplăcute – şi erau multe.
Am plănuit să nu mă mai întorc niciodată în siceeaielaiie. Şi am crezut sincer că nu mă voi mai întoarce niciodată.
M-am regăsit. Ştiam cine sunt. Nu era prea rău şi simţeam că sunt reparabil. Poezia mea părea să aibă suflet şi părea să-mi satisfacă nevoia de creaţie. Nimeni nu m-ar fi recunoscut, mergând pe străzile din Fusian, micul sat de pescari, în blugi şi un top de bikini. Purtam sandale vechi sau purtam picioarele goale. Nu m-am simţit niciodată mai bine în viaţa mea.

Pescuiam după obiceiul străvechi de a da un sărut pentru fiecare peşte prins. Astfel, pescarul avea un motiv dublu pentru a face o captură. Iar soţiile şi iubitele aveau un motiv dublu să meargă împreună.
Era ceva în aerul mării care umezea pielea şi o făcea să prindă viaţă. Eram plin de energie şi de un nou tip de vitalitate. Simţeam că nu mă mai pot întoarce la viaţa de fată glamour. De fapt, mă întrebam cum de se întâmplase asta... şi cum de trăisem aşa.
Citeam ziarele americane complet uimită. S-ar putea să fi îmbrăcat odată blănuri pentru a merge la o premieră? Am fost implicată în încăierări în cluburi de noapte? M-am întâlnit cu marile vedete şi m-am logodit cu ele? Mi-am privit trupul ferm şi bronzat, lipsit de bijuterii şi haine fine, şi m-am mirat.
Nimic nu este perfect pe pământ, spune Biserica Catolică şi
este adevărat. Au existat probleme, necazuri, îngrijorări, dar ele
păreau să se rezolve de la sine atâta timp cât nu interveneam. Viaţa151

şi moartea sunt ţinute ieftin în aceste sate mici şi un vizitator ajunge să simtă la fel.
Cred că dacă aş fi rămas în Mexic tot restul vieţii mele, aş fi fost cât se poate de fericită. Dar virusul carierei este virulent. Ca şi tuberculoza, îl poţi opri, dar nu îl poţi vindeca niciodată. Şi
mai rău, devine mai activ de fiecare dată când infectează.
Deci este ca un joc de noroc cu un sistem sigur. Jucătorul ştie că va da lovitura data viitoare.
Într-o zi, mă odihneam liniştit pe o plută artizanală, cu gândul doar la o pasăre care plutea deasupra mea. Pasărea de foarte sus trebuie să fi văzut un peşte aproape de suprafaţa apei, pentru că a plonjat brusc. Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. Pasărea
a fost trasă sub apă şi nu a mai ieşit la suprafaţă. M-am întrebat ce peşte sau animal marin ar fi putut trage o astfel de pasăre spre moarte? Sau a fost pur şi simplu
sinucidere? Frumoasa pasăre albă era vie şi acum era moartă. Cumva, micul tablou m-a impresionat profund.
I-am spus povestea lui Sissy, menajera (3 dolari pe lună acolo), dar nu a fost interesată de ea. I-am povestit-o şi lui George, fratele soţului meu, şi deşi a ascultat politicos, nici el nu a fost interesat.
Am simţit că soţul meu, un om bun şi decent, ar fi interesat, impresionat, întristat, uimit de poveste. I-am spus-o în detaliu. El
a zâmbit politicos şi şi-a terminat treburile. Poate credeţi că sunt vreun nebun. Dar eu am fost întotdeauna aşa – vreau – am nevoie – să fiu înţeles. Acesta a fost primul indiciu că eram singur. Aceşti oameni de treabă erau minunaţi, dar de fapt nu aveam nicio comunicare. Nu eram o legumă ca ei – trăiam doar ca să trăiesc. Voiam să am mai multe motive pentru a fi pe pământ. Să creez, să spunem... să fac ceva care
ar trăi după mine. A fost prima crăpătură în zidul care mă despărţea de o ţară
care îmi dăduse mari bucurii şi tristeţi cumplite şi un tărâm al păcii şi fericirii.
Din acel moment am experimentat totul. Până atunci, luasem totul aşa cum se întâmpla.
Cred că nu am explicat clar. Aveam pace şi fericire, dar nu era suficient. Aveam nevoie de un motiv în plus pentru a trăi. Nu că m-aş fi despărţit atunci – dar a rămas în urmă. Acum, zilele mele de evadare din lume m-au lăsat cu un sentiment de vinovăţie.
M-am gândit la oamenii pe care îi iubeam în satul meu. Soţul meu – era suficient pentru el să pescuiască şi să facă dragoste. Mi-a citit poeziile şi s-a scărpinat în cap. Apoi mi-a spus cât de grozavă era. Ştiam că nu o înţelege, dar pentru nimic în lume nu m-ar fi rănit spunându-mi altceva decât că este minunată. Şi aşa a fost cu aceşti oameni. Ei trăiau doar pentru a fi fericiţi. Şi cine poate spune că nu aveau dreptate...
Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult ştiam că am nevoie de o a doua şansă. Simţeam că acum ştiu ce greşeli am făcut. Succesul a venit prea repede. Nu am putut să-i înţeleg toate faţetele. Dar acum ştiam. Anii petrecuţi în Mexic m-au ajutat să înţeleg ce este viaţa – ceva între a trăi doar pentru fericirea de zi cu zi şi a arunca tot ce ai spre un singur scop.
Simţeam că am această combinaţie. Dar nu am făcut nicio mişcare. Am continuat să mă bucur de soare.
Cu toate acestea, noua mea conştiinţă se strecura prin mine. Soţul meu se uita la mine ciudat şi îngrijorat. M-a implorat să fiu fericită. I-am spus că am fost fericită – dar acum nu mai eram.
Aveam nevoie de ceva important pentru a face ruptura. Nu puteam să fac rău
oricine. Soarta a trebuit să facă mişcarea pentru mine – şi soarta a făcut-o.

Eram la aproximativ o milă în larg când am observat trei mici
nori negri pe orizontul estic. Fiecare pescar are un
stinct pentru probleme şi vreme şi George, care era pe barcă
cu mine, nu făcea excepţie.
„Probleme”, a spus el. Cerul era de un albastru intens – apa neliniştită
iar soarele era foarte cald.
A tras nişte parâme şi ne-am îndreptat spre ţărm. Până când
am ajuns acolo, cei trei nori mici se uniseră pentru a face unul mare
unul mare. În centru era un miez alb.
George a repetat: „Probleme”. Apoi a legat barca de un
amarare. Am ales să stau pe micul ponton şi să văd ce
ce se va întâmpla. În ora care trecuse de când am observat norii, aerul se răcise
şi puteam vedea mici valuri albe pe apă. Cu toate acestea, soarele
strălucea încă puternic.
Mi s-a părut interesant. În sfârşit, ceva diferit care să rupă
monotonia nimicului.
.
Soţul meu a coborât să mă caute şi a insistat să luăm shel-
ter. „Unul mare”, a spus el, uitându-se la cer.
Jumătate din cer era negru când am ajuns la ştrandul din buşteni
din lemn.
Am stat în uşă aşteptând ca tornada neagră să lovească. Inima mea
inima îmi bătea cu furie şi am fost cuprinsă de o mare dorinţă
de a fugi în furtună şi de a o lăsa să mă lovească până când eram redus
la nisip şi alge marine. Era sentimentul unui alcoolic arestat
închis peste noapte într-un magazin de băuturi alcoolice şi căruia i se spune să uite de
leac.
Eram din nou viu – ameninţat – dar cu o şansă.
Soţul meu a văzut privirea de pe faţa mea şi nu-i plăcea. Dar doar m-a avertizat: „Două-trei minute acum.
Mai bine ai intra”.
M-am dat înapoi şi el a încuiat uşa. Am privit prin fereastră.
Apoi a lovit. Wham! A fost un ucigaş. Pentru mine a fost ca şi cum Dumnezeu ar fi dat un sărut. Nu mi-a
fost frică. Vântul ciclonic şi ploaia s-au combinat pentru a încerca în întuneric să reducă totul la moloz
înainte ca lumina să se aprindă din nou. Chiar şi oamenii erau ridicaţi şi aruncaţi ca frunzele. Mă uram
pentru că îmi plăcea ... dar îmi plăcea. A fost emoţionant. Era natura împotriva omului şi natura câştiga.
Şi la fel cum la luptele cu tauri am înrădăcinat pentru tauri, acum am înrădăcinat
pentru natură. La naiba cu toate astea – distruge, ucide, fii violent şi şterge
totul – toţi aceşti oameni proşti care trăiesc şi mor fără niciun scop. Şi pe măsură ce furtuna atingea
apogeul şi propriul nostru adăpost era ameninţat, am simţit un fior în zona inghinală, ca şi cum iubitul
meu s-ar fi apropiat. Voiam ca cineva să mă ia, să facă dragoste cu mine, acum! Aveam nevoie ca
propriul meu corp să fie violat aşa cum era violat satul nostru. Mi-am pus mâna pe sân şi m-am uitat la
soţul meu. Încerca să sprijine fereastra. A văzut totul pe faţa mea şi a fost dezgustat de asta. Ştiu, mi-a
spus el mai târziu.
Furtuna făcea ravagii de parcă nu avea să se termine niciodată, iar când o fereastră a fost spartă de o
corabie zburătoare, am făcut ce am vrut să fac. Am urcat la fereastra deschisă şi m-am aruncat în bătaia
vântului violent şi a ploii torenţiale, am ţipat de bucurie şi mi-am rupt hainele până când am rămas goală.
Soţul meu a încercat să mă tragă în siguranţă şi m-am luptat cu el. Era ca şi cum furtuna m-ar fi înnebunit.
Abia puteam respira în bătaia vântului, dar am strigat către lume: „Ucideţi totul . . . ucideţi! Omoară!
Distruge! Aruncaţi lumea în aer!”
Dar eram în siguranţă în adăpostul nostru. Soţul meu era un bărbat puternic, capabil, care nu se lăsa uşor
dominat de nimeni şi de nimic. El

câştiga lupta împotriva elementelor. Nudă, am fost aruncată la podea de o nouă explozie de aer şi acolo l-am implorat pe soţul meu să mă ia, să mă ţină în braţe, să mă simtă, să mă penetreze – să mă lase să fac ceea ce ştiam eu să fac cel mai bine, la fel cum şi el făcea ceea ce ştia să facă cel mai bine. Cel mai aproape de mine a fost să arunce peste mine o pătură de cal veche şi murdară, deoarece camera era acum rece şi umedă.

Apoi am plâns minute, ore, până când furtuna s-a potolit şi soţul meu a căzut la podea de oboseală. Eram în viaţă. Dar o sută trei oameni din cei o sută nouăzeci din sat au fost grav răniţi sau ucişi.

Mai târziu, el a spus fără voce: „Eşti bine?"

„Da", am spus eu. Şi m-am îmbrăcat. Ştiam că nu vom mai putea fi niciodată apropiaţi. Văzuse ce eram cu adevărat. Ştiam că nu-i place ce vede. Nici mie nu-mi plăcea, dar eram eu. Timp de doi ani am încercat să fiu altcineva. Nu se poate. Am fost Barbara Payton, o actriţă. Nu Barbara Payton, o legumă.

Aşa că am plecat din Mexic. Mă trezisem după un vis de doi ani. Destinaţia: Hollywood.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Am coborât de pe pista de aterizare a avionului meu de pe Aeroportul Internaţional Los Angeles din Mexic în formă şi nerăbdătoare să plec. Era un sentiment plăcut să fiu acasă.

Nu anunţasem pe nimeni de sosirea mea. Los Angeles seamănă cu New York-ul în sensul că nimeni nu îţi acordă atenţie decât dacă atragi atenţia asupra ta. De cele mai multe ori, oamenii nici măcar nu te ascultă. Ani de zile, o glumă de-a mea a fost să le spun vânzătorilor din magazine, benzinarilor, chelneriţelor sau curierilor „Du-te dracului foarte mult..." Şi niciodată nu am fost contestat sau măcar nu am primit un „zâmbet". Oamenii pur şi simplu nu ascultă sau nu observă. Trăiesc în mica lor lume şi nu vor să fie deranjaţi.

Mi-am luat un apartament la hotel şi am citit pe prima pagină ştirea că am început procedurile de divorţ pentru a pune capăt căsătoriei cu soţul meu.

Majoritatea ziarelor au folosit fotografii vechi cu mine, făcute când eram sub contract cu studioul. Arătam mult mai bine acum. Eram bronzată şi mai slabă şi, fie că era adevărat sau nu, mă simţeam mai bine echipată pentru a face faţă lumea.

Ei bine, când au apărut ştirile despre divorţ, mulţi dintre vechii mei prieteni m-au sunat şi unul m-a invitat la un cocktail. Asta ar fi fost petrecerea mea de coming-out. M-am îmbrăcat simplu, cu o rochie cu gât înalt, fără bijuterii şi o o nouă coafură. Nu mai eram sex-potul. Noua imagine avea demnitate şi stil.

A fost o petrecere tipic hollywoodiană ţinută la Crystal Room de la Beverly Hills Hotel. Nu am primit decât laude la adresa înfăţişării mele. Cei doi ani petrecuţi în Mexic dăduseră roade. Mai era doar un singur lucru. Trebuia să-mi găsesc o slujbă – o slujbă în domeniul filmului – şi repede.

Aşa că m-am mutat din cerc în cerc şi în jurul sălii, sperând ca, prin conversaţie, să fiu direcţionat către omul potrivit care mă putea ajuta.

Din fericire, erau doar discuţii de afaceri şi majoritatea invitaţilor erau din industria cinematografică. Dar timpul trecea şi oamenii începeau să plece, iar J nu luase legătura cu nimeni.

Apoi, cel puţin pentru moment, am întâlnit un om care m-a ajutat într-un mod unic în următoarele câteva luni. El deţinea o şcoală de teatru. Am stat puţin de vorbă despre copiii tineri care se pregăteau să urce pe scenă şi apoi, din senin, m-a întrebat dacă aş vrea să predau la şcoala lui. Aş fi încântată, i-am spus.

Nu mi-am dat seama cât de mult aş aprecia o astfel de şansă. Le-am arătat copiilor cum să se îmbrace, cum să îşi găsească un loc de muncă, cum să meargă, să vorbească şi să se comporte. A fost o muncă fascinantă. Am încercat să le arăt cum să evite toate problemele pe care le-am avut eu.

Păreau să mă respecte şi toţi mă cunoşteau şi puteau să recite toate pozele pe care le făcusem, ceea ce era mai mult decât puteam face eu.

Ei ar putea chiar cita recenziile. Aşa că am fost fericit. Dar lasă-mă pe mine să supăr carul cu mere. I eram un expert în asta. Era un student tânăr şi chipeş, cu vreo cinci ani, sau un pic mai mult, mai tânăr decât mine. În timpul prelegerilor mele se holba la mine, cu ochii negri pătrunzători, fără expresie. Când făcea mici scenete, era foarte bun şi animat. | Îmi tot spuneam că e

imposibil ca el să fie pe urmele mele. Şi totuşi... ei bine, credeam că îl fascina ceva legat de aspectul şi îmbrăcămintea mea.
Am devenit atât de perplexă şi atât de neliniştită, încât am decis să vorbesc cu el. Ne-am întâlnit la intrare într-o zi şi i-am spus: „Jonathan, pot să vorbesc cu tine?" El s-a oprit. Nu mi-am dat seama că era atât de scund.
Am continuat: „Nu pot să înţeleg de ce ar trebui să fiu atât de irezistibilă
încât trebuie să te holbezi la mine tot timpul orei." El a clipit. „Nu mi-am dat seama că sunt", a spus el.
M-am întrebat dacă spunea adevărul. „Eşti", am insistat. „Voi încerca să nu o mai fac", a promis el. „Sunt un student avid
şi sunt fascinat de învăţare". Părea rezonabil. Dar, pe parcursul săptămânii următoare, el a adăugat o nouă dimensiune. El
se holba şi zâmbea, de asemenea. Un zâmbet îngheţat care nu s-a topit niciodată. Se cerea o altă.discuţie. „Te dai la mine?" Am întrebat,
venind direct la subiect. Era la fel de timid ca întotdeauna. „Cred că am spus o minciună", a spus el cu ezitare. „Cred că eşti cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată. Trebuie doar să mă uit la tine." Cuvintele curgeau. „Întotdeauna am fost un student. Întotdeauna studiez ceva. Fetele spun că sunt chipeş, dar nu m-am întâlnit niciodată cu o fată. Nu am avut niciodată curajul
să invit una în oraş. Am învăţat atât de multe, dar nu lucrurile potrivite.
Lucrurile pe care ar trebui să le ştiu – cum să mă întâlnesc cu o fată." Încă nu ştiam dacă mă făcea să mă simt mai bine. Cu toate acestea, el părea
atât de naiv şi atât de sincer. L-am dus de mână în sala de clasă şi l-am aşezat jos.
Sala era goală. „Cu cine ţi-ar plăcea să te întâlneşti?" L-am întrebat. El a lăsat capul în jos. „Tu", a spus el încet – atât de încet încât nu puteam
să-l aud cu greu. „Tm destul de bătrână să fiu mama ta." Şi m-am simţit aşa cu toată
experienţa mea. El a continuat să se uite la podea. „Doar tu", a spus el
cu încăpăţânare. Am încercat să îl conving să renunţe, dar era încăpăţânat. M-a prins când a spus: „O dată – arată-mi calea.
Tu eşti un profesor – învaţă-mă". Ei bine, era o avanpremieră în seara următoare
şi l-am invitat să fie escorta mea. A fost încântat. L-am luat cu o maşină pe care o împrumutasem şi am mers la spectacol.
El nu prea avea ce să spună. Eu am vorbit numai despre Mexic şi despre ce este important şi ce nu.
Amândoi ne-am bucurat de film şi ne-am oprit la Wil Wright's pe Sunset Boulevard în drum spre casă pentru nişte îngheţată – în loc de chestia aia tare.
În drum spre casa lui, am abordat subiectul teatrului şi al ambiţiilor sale. Iubea actoria şi scena şi avea o colecţie de programe de teatru care datează de patruzeci de ani. De fapt, el
m-a intrigat atât de mult încât am intrat în apartamentul său pentru a vedea colecţia. Mi-am dat seama că era un pic ca şi cum aş fi invitat o fată să vadă gravuri.
Apartamentul său era îngrijit şi imaculat, iar colecţia sa de programe era minunată.
Mi-a turnat un brandy dulce şi a băut şi el unul. Eu m-am aşezat într-un fotoliu imens împăiat, iar el pe un taburet de bar.
Dintr-o dată a fost ca şi cum şi-ar fi dat jos o mască. Era un
zâmbet pe faţă şi a spus: „Ce facem acum, profesore?" Atunci, pentru prima dată, am ştiut că am fost păcălit. Eu,
care se considera cea mai sofisticată fată din Hollywood.
Am mers la el, l-am bătut pe obraz ca un şcolar cuminte şi i-am spus: „Noapte bună, Jonathan".
M-a tras la el cu o smucitură puternică de talie. „Nu aşa
repede, profesore", a rânjit el. „Aş vrea să învăţ câte ceva,
cum ar fi -" şi m-a apucat de sâni, „ – dacă profesorul poartă falsuri sau nu."
L-am plesnit puternic peste faţă, iar el mi-a răspuns la fel de puternic. M-am împiedicat de bar.

El s-a ridicat şi a venit la mine, cu corpul lipit de al meu, cu spatele lipit de bar. „E aşa, profesore. Te întinzi ca o fetiţă cuminte sau elevul tău vedetă va spune mâine la şcoală nişte poveşti destul de urâte despre tine.” Mi-a tras fermoarul de la spatele rochiei şi şi-a băgat mâinile fierbinţi în chiloţii mei.
După cum am spus, eram o veterană a multor astfel de scene. Nu eram o
tânără amatoare, fără cicatrici. I-am aruncat în ochi conţinutul sticlei de lichior care stătea pe bar. A ţipat în agonie.
Alcoolul în ochi poate fi foarte dureros. Apoi mi-am urcat genunchiul puternic în vinele lui. S-a îndoit, ţinându-şi ochii. Apoi l-am împins puternic, iar el pe jumătate a căzut, pe jumătate s-a împiedicat prin cameră, apoi mi-am ridicat fermoarul şi am spus: „Asta încheie lecţia mea pentru seara asta”. Am plecat.
Nu a mai apărut la şcoală, dar a spus nişte poveşti destul de urâte despre mine, pentru că şeful meu mi-a sugerat să-mi iau o lună de concediu – fără plată – până se liniştesc apele.
Asta a fost şi acum trebuia să găsesc un alt fel de muncă. Am făcut un bilanţ. Câştigasem aproape un milion de dolari ca actriţă şi acum eram falită. Chiar şi bijuteriile mele erau amanetate. Dar reuşisem ca actriţă şi acum trebuia să reuşesc din nou. Am scos câteva din decupajele mele. Da, era aceeaşi Barbara. Încă arătam bine. Am sunat câţiva dintre prietenii mei. Toţi mi-ar fi împrumutat bani, dar nu asta îmi doream. Voiam din nou respect şi adoraţie – calităţile pe care le consideram superficiale atunci când mă plimbam cu barca pe golf.
Ei bine, destul de ciudat, am avut o şansă pentru că îmi plăcea un cal pe nume „Breakaway”. Era un gri şi îmi plăcea să-l văd alergând, aşa că am păcălit pe cineva să mă ducă la Santa Anita. La bar, între curse, un director, care credeam că se retrăsese de mult, m-a întrebat ce fac.
Am fost sincer şi nu i-am spus nimic, dar mă uitam.
Plănuia să facă un film. Avea un scenariu, dar avea nevoie de finanţare. Eram obişnuit cu acest gen de poveşti. Nu s-a întâmplat niciodată nimic. Dar i-am spus unde mă poate găsi.
O săptămână mai târziu m-a sunat, mi-a spus că a aranjat finanţarea şi că aş vrea să mă întâlnesc cu el. Am vrut!
El a fost un om în vârstă de şaptezeci de ani, dar el a avut toate enthu-
siasm ?i conduce el a folosit pentru a avea. A fost uimitor sa-l vad în
în acţiune. Avea un butoi de speranţă.
Şi eu am avut un rol – nu rolul principal – dar un rol.
A fost minunat să lucrez din nou, chiar dacă a fost un
film cu buget mic. Am simţit că a fost începutul unei noi şi
carieră mai strălucitoare.
Apoi acoperişul a căzut. În mijlocul filmului, directorul
torului (nu menţionez nume aici din cauza a ceea ce s-a întâmplat)
partenerul, cel al banilor, a ieşit din peisaj. A fost
panică. Regizorul nu mai putea strânge niciun ban.
Avea nevoie de şaptezeci şi cinci de mii de dolari pentru a finaliza
filmul. I-am promis că îi voi obţine.
Cum să strângi şaptezeci şi cinci de mii de dolari – chiar aşa
aşa?
Am sunat la prieteni din industria petrolieră, siderurgică, bursieră şi bancară. Ştiam
atât de puţin despre afaceri încât au râs, dar un om cu o investiţie într-o companie de brokeraj a făcut o întâlnire de prânz
cu mine.
Mi-a spus direct pe linie: „Scumpo, şaptezeci şi cinci de mii
dolari sunt o mulţime de bani, dar probabil că aş putea să-i împart
între prieteni – mai ales dacă am obţine negativul ca garanţie.
Dar asta e greu şi va trebui să cer favoruri. What's
în ea pentru mine?”
|
„Ei bine,” Isaid. „Poate vei face bani din afacere.”

„Nu sunt interesat de bani”, a spus el. „Ce altceva?”
„Ce altceva mai e acolo?” Am întrebat – dar ştiam.
„Întotdeauna am fost atras de tine. Eşti un fel de out of my
cerc – dar mi-ar plăcea să plec pentru o săptămână cu o vedetă ca tine. Departe – cum ar fi lacul Arrowhead. Ce zici?”
Niciodată să nu joci uşor pentru a obţine. „Lasă-mă să mă mai gândesc – te sun mâine.”
Trei zile mai târziu, filmul era din nou în circulaţie cu şaptezeci şi cinci de mii de dolari. La o săptămână după aceea am plecat cu domnul Shellout.
Dar filmul a fost lansat în linişte şi nu a făcut nici un ban. Cu toate acestea, am avut încă un mare credit. Publicul nu ştie niciodată exact cum sunt puse cap la cap filmele.
Cred că până acum ştii cum mă simt. Când Soarta e de partea ta nu poţi face nimic greşit. Dar când ea e timidă, nimic nu e bine.
Ei bine, aş putea face tot felul de lucruri, şi să le fac bine, şi
ar putea părea că vor duce la faimă şi avere, dar ... jos, jos, am derapat fără nimic de care să mă agăţ. Aşa că am făcut un film „B”. Nimic. Am început să am îndoieli. Ar fi trebuit să plec din Mexic? Am greşit?
La un bar din Hollywood numit „The Coach and Horses” am întâlnit un recuziter care lucrase la unul dintre filmele mele. A fost amuzant să vorbim despre vremurile trecute, când eram pe cai mari. Am băut câteva pahare şi am mers la un film – Trapped – în care eu eram vedeta.
Ne-am întâlnit cu un prieten de-al lui şi am mers toţi trei la un bar. S-au luat la bătaie, iar eu m-am trezit cu prietenul meu, care era un actor secundar. A încercat să mă convingă să merg acasă cu el. Am refuzat şi, când s-a enervat, m-am dus acasă la bărbatul cu care fusesem la începutul serii. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că
ar trebui să meargă acasă. Omul cu recuzita era căsătorit, dar am convins-o pe soţia lui că cineva încerca să-mi facă rău. M-au lăsat să dorm pe canapea. În timpul nopţii, omul de recuzită a încercat să se strecoare uşor în pat
cu mine. A pierdut lupta tăcută, iar eu m-am trezit şi m-am dus acasă, unde ar fi trebuit să fiu cu mult timp înainte.
Am hotărât să nu mai beau. Am observat că devenisem un pic umflat. De asemenea, am decis să-mi îngrop mândria.
Am sunat producătorii pentru care jucasem şi le-am spus că aş face roluri, părţi, orice în filmele lor – că am nevoie de muncă.
Mulţi dintre ei au venit, dar cu greu puteam trăi din asta. Eram îngrijorat. Şi mândria mea a fost pulverizată. Am început să beau din nou.
Dar eram destinat să am o singură mare aventură înainte ca lumina să se întunece din nou.
În blugi şi cămaşă bărbătească, fără pantofi sau unghii vopsite, am
am coborât cu colegul meu de cameră Iffy pe plaja Santa Monica într-o sâmbătă fierbinte.
Ideea era să mă menţin răcoros şi ud. Autostrăzile erau împovărate de adoratori de peisaje şi, după o oră de condus stop-and-go (mai ales stop), am obţinut un loc de parcare în nisip, fără să ştim sau să ne pese dacă vom scoate vreodată maşina.
Plaja era întunecată de tone de oameni, copii, pitici, femei, bărbaţi şi animale. După câteva căutări, ne-am pichetat bucata de plajă de un metru pătrat lângă apă.
Ne-am dezbrăcat de haine, lăsând bikinii să acopere locurile vitale, şi ne-am întins pe spate, astfel încât razele soarelui să ne lovească din plin feţele.
Amândouă aveam ochelari mici din celuloid, astfel încât soarele să nu
rănit ochii noştri. Ei bine, am avut parte de soare şi somn, care a fost motivul nostru principal pentru a merge la plajă.
Eram în acel tărâm dintre somn şi veghe, unde toate sunetele separate se contopesc pentru a face un singur sunet, când am simţit un fel de înţepătură enervantă în partea dreaptă.
Mi-am dat jos ochelarii şi m-am uitat. Un băiat tânăr şi chipeş îşi înfigea unghia piciorului în partea mea încercând să-mi atragă atenţia. Rânjea.

„Dispari”, i-am spus şi mi-am pus ochelarii la loc. A săpat din nou. Acum m-am ridicat indignat.
„Puştiule”, am spus, „Îţi dau până la trei să dispari sau chem poliţia”. „O să fii vedeta mea, aşa că de ce să plec?”
Părea să aibă în jur de douăzeci şi unu de ani, chipeş,
îmbrăcat imaculat, chiar dacă era pe plajă. I-am aruncat o altă privire de „dispari” şi m-am întins din nou.
„E cam aşa”, a spus el. „Am de gând să fac o poză. Şi
tu vei fi vedeta. Am ştiut din clipa în care te-am văzut întinzându-te aşa. Unchiul meu este în afaceri imobiliare şi mi-a dat banii să fac un film. Vom câştiga un Oscar.” A continuat să bolboroseasc㠄E un scurtmetraj. Se numeşte „Casa goală” şi este povestea unei fete care este moartă de treizeci de ani, care se întoarce să-l vadă pe bărbatul cu care urma să se mărite, şi ce
pune la cale. Desigur, el nu o poate vedea.”
„Desigur”, am spus sarcastic. „Îţi voi plăti o mie de dolari pe săptămână”, a spus el. „Mă gândesc la un program de patru săptămâni. Chiar ne vom lua timp cu asta. Vreau să încep mâine. Singurul lucru care mă reţinea
a fost că nu am putut găsi o stea. Tu eşti aceea”. Recunosc că mi-a stârnit curiozitatea. Iffy a continuat să doarmă. „Stai
jos”, i-am spus şi m-am mişcat ca să poată lua o bucată din pătura mea. A şters câteva particule de nisip şi s-a aşezat. „Faceţi cunoştinţă cu
Timothy Ryan, irlandez.” „Barbara Payton, americană.”
„Barbara Payton, Barbara Payton – cunosc acest nume. Eşti
eşti actriţă?” Asta obişnuia să mă ardă când oamenii nu-mi recunoşteau
numele. Egoul meu, cred. „Da . . . o actriţă.” „Grozav, a spus el. „Asta e norocul meu irlandez! Îţi dau o parte din
zece la sută din film, de asemenea, pentru că pot vedea că totul va
să depindă de tine.” A trebuit să-l pun jos. „Am primit cincizeci de mii de dol-
lars pe film. Ce faci în legătură cu asta?” Nu l-a deranjat. „Asta e artă. Poate că vei fi încântat
cu scenariul – ştiu că o vei face! L-am scris eu. Îi va face să realizeze ce actriţă grozavă eşti. Şi ne vom distra făcându-l.”
Iffy era acum trează şi stătea în picioare. Era puţin actriţă şi dansatoare. „Ce avem noi aici?” a întrebat ea.
„Un băieţel pierdut? Să-l predăm la Obiecte Pierdute.”
„Faceţi cunoştinţă cu Timothy Ryan, scenarist, producător, om de oraş”, l-am prezentat.
Şi-au strâns mâinile. „Şi tu”, a spus el, „ai fi perfect pentru Margaret. Doar o zi de muncă, dar îţi plătesc două sute cincizeci de dolari pe zi.”
Iffy s-a holbat la el. „E nebun”, mi-a spus ea. Apoi s-a culcat la loc, cu un ochi parţial deschis.
El s-a uitat la mine. „Trei sute?”, a întrebat el. Am zâmbit şi am dat din cap. Iffy a spus, „E chiar nebun.”
„Nu cred că voi fetelor înţelegeţi. Ştiu că cuvântul este folosit cu uşurinţă, dar eu sunt un geniu. Tot ce fac este genial. De aceea vreau să fiţi în poza mea – pentru a o face perfectă. Ce zici?” „Pur şi simplu nu mă simt "sunt actriţa de calibru pentru a se potrivi într-o astfel de
imagine artistică”, am glumit eu.
Dar el nu a acceptat nicio glumă. „Să-ţi spun ceva”, a spus el. „De ce nu luaţi cina cu unchiul meu şi cu mine diseară. Vom lua o cină bună cu fructe de mare şi vom semna contractele. Veţi fi îndrăgite de unchiul meu – şi el e putred de bogat. Putem face asta?”
Iffy a fost cel care a spus: „Nu-mi plac fructele de mare.” „Atunci stroganoff de vită. Unchiul meu o găteşte. Are o casă cu patruzeci de camere şi locuieşte singur acolo.” După câteva conversaţii. schimb am fost de acord să ne întâlnim cu unchiul lui şi am plecat de pe plajă. Timothy a dat un telefon şi ne-am dus la frumoasa sa casă din Brentwood în hainele noastre de plajă. Curând, conversaţia a ajuns la imagine. Unchiul său, un
omuleţ amabil şi voinic, a pus-o pe tapet. „Investesc ici şi colo
în filme şi piese de teatru. Timothy este nepotul meu preferat, dar nu cred că este pregătit să facă filme bune.”

Timothy a început să protesteze. „Oh, nu am de gând să reneg”, a continuat unchiul său, „dar cred că ar trebui să-şi facă micul scurt cu necunoscuţi”. Un alt balon s-a spart. Iffy a gemut: „Nimeni nu poate fi mai necunoscut decât mine”. Unchiul său a continuat: „Există un film care mă interesează şi care se intitulează
Bride of the Gorilla cu Raymond Burr în rolul principal. Cred că te-aş putea pune pe tine, Barbara, ca co-vedetă. Ai fi interesată? Şi prietenul tău aş putea obţine şi eu un mic rol. Ce zici?”
Amândoi am fost încântaţi. Timmy a fost nemulţumit, dar unchiul său l-a asigurat că poate găsi alte fete pe plajă.
A doua zi, fără prea mare tam-tam, am obţinut rolul principal în Bride of the Gorilla (Mireasa gorilei) şi aşa se obţine uneori un rol la Hollywood – luând soarele pe plaja Santa Monica.
Dar asta a fost ultima mea şansă la un film mare. Am lucrat câteva săptămâni, am făcut ceva bani şi mi-am recăpătat încrederea. Aveam din nou speranţă, dar speranţa poate fi cu siguranţă o tortură.
Prietenii mei erau siguri că eram din nou pe drumul cel bun. Am avut multe conferinţe cu producătorii şi scenariile pe care trebuia să le citesc îmi curgeau în ochi.
Dar nu făceam clic. Nu aveam tupeul, încrederea, norocul de a obţine cele mari. Bărbaţii făceau pase mai repede decât înainte şi mai frecvent... fără să pretindă că era dragoste.
Când locurile de muncă sunt rare, o să-ţi spun ce-ţi face. Un grăsan te roagă să mergi cu el la cină. Îl dispreţuieşti, dar ştii că te va duce la un restaurant de clasă unde s-ar putea să cunoşti pe cineva care te va duce la o slujbă. În mod normal, când lucrurile erau
bune, nu numai că nu ai fi ieşit cu el, dar i-ai fi închis telefonul în nas.
Aşa că ieşi seara în oraş după ce ai cheltuit bani la coafor, te fereşti atât de pasele lui fizice, cât şi de cele conversaţionale şi speri să se întâmple ceva bun.
În timpul serii, mai multe persoane importante vin la masa ta şi sunt plăcute. Dar totul se rezumă la un mare zero. La sfârşitul serii, când îţi ţii respiraţia în timp ce maimuţa te sărută de noapte bună, îţi dai seama că nu s-a întâmplat nimic bun şi că a fost o seară pierdută.
Repeţi astfel de seri la nesfârşit şi devii destul de descurajat. Am auzit oameni spunând: „Ei bine, ea nu poate obţine locuri de muncă în actorie, dar există alte tipuri de locuri de muncă – secretară, recepţioneră, dactilografă, chelneriţă...” Sună simplu. Dar când eşti actriţă, eşti actriţă. Este o boală. Pur şi simplu te revolţi împotriva a orice altceva.
Nu mă refer doar la mine. Mă refer la mii de actori şi actriţe în aceeaşi situaţie. Sigur, greşim. La fel şi un dependent de droguri sau un beţiv, dar e greu să faci ceva în privinţa asta.
Am fost căsătorit de trei ori. Era o cale de ieşire. Dar nu era un răspuns pentru mine. Poate dacă ar apărea un tip grozav aş face-o din nou...
Aşa e viaţa. Îţi tot schimbi obiectivele şi devine complicat. Cum ar fi în mintea mea era: să obţin o slujbă de actriţă sau chiar să obţin un bărbat drăguţ, bun, sincer, atent, cu o slujbă bună. Aşa mi se schimbaseră valorile. Odată, doar un bărbat bogat ar fi fost suficient. Sau chiar unul chipeş. Acum era altceva. Şi sincer, îmi schimbasem standardele sociale într-un grup mult mai complicat.
Bărbaţii bogaţi sau chipeşi puneau fetele la schimb. Ei schimbau bani sau sex-appeal pentru favoruri feminine.
Acum vedeam adesea calităţi mai subtile la un bărbat pentru că voiam să le văd şi de multe ori nici măcar nu erau acolo. Eram pusă pe gânduri şi mă simţeam stingheră când nu trebuia. Am fost mult
mai pricepută să se descurce cu bărbaţii bogaţi sau frumoşi decât cu cei de alt fel.
Să-l luăm pe Donald, de exemplu. L-am întâlnit la una dintre acele petreceri cu cocktailuri intermitente. Aceasta era pentru un autor a cărui carte era ecranizată.
Donald era avocat, deşi scrisese mai multe manuale care se ocupau cu dreptul. Nu mă întrebaţi cum am ajuns să mă întâlnesc cu el. Eram tovarăşi improbabili. Fuma pipă şi era foarte deliberat şi precaut. Eu eram exact opusul. Nu arăta deosebit de bine, dar era un gentleman. Puneţi ghilimele în jurul acestui cuvânt dacă doriţi.
Ne-am întâlnit la o petrecere – el ştia cine sunt şi asta m-a ajutat. Mi-a plăcut aprecierea lui ponderată asupra mea şi asupra tuturor lucrurilor. Întotdeauna avea o părere şi pentru mine avea sens.

În prima seară m-a dus acasă şi am stat degeaba în timp ce îmi povestea cum a trecut prin facultatea de drept. Fără note de trecere. Fără complimente. Fără relaţii complicate. El doar vorbea şi eu doar ascultam. A fost diferit.
Apoi Donald m-a sunat şi m-a rugat să mergem la un concert. Am petrecut o seară plăcută, încheiată cu îngheţată de fudge sundae la Brown's, pe Hollywood Boulevard. Era locul preferat al multor oameni. Eu nu mai fusesem niciodată acolo.
Apoi am făcut o plimbare lungă şi nici asta nu mai făcusem până atunci. Am simţit o compatibilitate plăcută cu el. Era uşor să fiu cu el. Am început să am idei. Cum ar fi să fiu căsătorită cu un avocat – cu el. Îmi plăcea visul ... . să citesc totul despre apărarea lui strălucită a acuzaţilor de crimă. Chiar dacă acum era avocatul unei corporaţii.
Purta
Când m-a sărutat de noapte bună, a fost un sărut demn, cu buzele abia atingându-se.
Totul era nou pentru mine – şi mi-a plăcut şi mie. Aşteptam cu nerăbdare
la apelurile lui Donald şi mai puţin la apelurile agentului meu. Cunoscând bărbaţii, eram sigură că marea trecere se va face oricând.
oricând. Şi sincer, nu mai puteam aştepta!
Donald a fost foarte grijuliu cu mici cadouri, şi mândru că
el a fost de gând cu un real, live star de cinema. Nu i-am spus niciodată că nu am fost
obtinerea rolurile am folosit pentru a. Dar el se bucura când oamenii îmi cereau autografe. Şi când îmi vedea numele, sau uneori
numele noastre, în coloane, le tăia şi le păstra.
Cu toate acestea, paşaportul nu venea. Sărutările de salut şi de adio erau la ordinea zilei şi atât. Mi-a explicat odată că nu eram o fată obişnuită şi că voia să îl respect pe el şi munca lui. Mi-ar fi prins bine un pic mai puţină morală şi puţină iubire caldă.
De fapt, serile noastre erau lipsite de evenimente. Mergeam la plimbare, la film sau pur şi simplu stăteam de vorbă. Eram un zombie care aştepta un singur lucru – o cerere în căsătorie. Oh, am folosit trucuri, dar niciunul nu a funcţionat. Rareori vorbea despre vreun caz, dar vorbea despre filosofia dreptului. Eram destul de mândră de el.
Ei bine, ceva trebuia să se întâmple şi s-a întâmplat. La aproximativ şase săptămâni după ce am început să mergem împreună, am venit acasă după o plimbare lungă şi am făcut ceai pentru noi. Îi plăceau nişte prăjituri cu migdale şi le aveam mereu la îndemână.
Sorbeam ceaiul fierbinte când a început să îşi dreagă glasul. M-am gândit imediat, înainte ca el să înceapă să vorbească, că aceasta era cererea în căsătorie şi m-am gândit cât de ciudat era ca eu să fiu de o parte a cameră şi el pe cealaltă.
„Barbara", a spus el, „este ceva despre care am vrut să vorbesc cu tine. Am vrut să vorbesc despre asta mai devreme, dar nu am fost niciodată atât de
sigur cum sunt acum." În sfârşit! S-a ridicat şi s-a plimbat, apoi s-a oprit şi m-a privit. „Crezi
crezi în mine? În viitorul meu?" a întrebat el. „Cu siguranţă!" Era încă foarte serios. „Ştii," a continuat el, „suntem din
două lumi diferite. În lumea ta, banii curg uşor şi sunt mai degrabă neimportanţi. În lumea mea, banii vin greu şi uneori un om trebuie să folosească toate armele pe care le are la îndemână pentru a face bine."
„Nu sunt importanţi – banii", am spus, „atâta timp cât oamenii se iubesc şi se respectă reciproc."
„Un om trebuie să aibă o faţadă", a spus Donald. „Un bărbat profesionist trebuie să aibă o faţadă."
Începusem să mă neliniştesc. Era un mod ciudat de a face propuneri şi fără niciun contact fizic. „Nu înţeleg", am spus.
Donald s-a plimbat din nou. „Aş putea cumpăra toată mobila nouă, o bibliotecă de drept şi birouri noi şi să angajez câţiva asistenţi buni şi o recepţioneră pentru cincisprezece mii de dolari. Asta e tot ce-mi trebuie. Şi ţi-aş plăti înapoi în trei ani."
Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Îmi cerea un împrumut de cincisprezece mii de dolari! Dar voia să spună că ar fi un fel de zestre – eu cu cei cincisprezece mii?

Terminasem cu subtilităţile. „Spune-mi, Donald. Vrei cincisprezece mii de dolari. Mă vrei şi pe mine? Vrei să te căsătoreşti cu mine?”
„Ei bine”, a spus el, „dacă îmi împrumuţi cei cincisprezece mii, în trei
ani poate că ne-am putea căsători.” Trei ani! M-am simţit deziluzionat, umilit. Am început să râd. Eram aproape isterică. Eu, o escroacă în domenii specializate ale trăi-
de viaţă, fiind folosită! Totul pentru că am fost o idioată cu garda jos. El încă nu înţelegea reacţia mea.
„Poate, doar poate,
m-aş putea înţelege cu douăsprezece mii cinci sute. Dar nu cu un cent mai puţin. Şi sunt cinstit şi de încredere. Îţi vei primi banii înapoi.”
Doar douăsprezece mii cinci sute de dolari. Împrumutasem de curând o sută cincizeci de dolari pentru a trăi. A fost o nebunie. Cum aş putea să-l scot de acolo – imediat?
„Ei bine, ce crezi? Nu te-aş uita niciodată dacă aş putea obţine un împrumut de cincisprezece mii de dolari.”
Am decis să tratez problema cu demnitate. Doamne, mă văzuse de şase săptămâni doar pentru a împrumuta bani? „În acest moment, Donald, nu aş putea obţine un împrumut de 15.000 de dolari. Managerul meu de afaceri are toţi banii mei legaţi în imobiliare. „Îmi pare teribil de rău. Aş face-o dacă aş putea.”
El a fost uimit. Cred că era sigur că îi voi da banii. „Ai putea să te descurci cu ceva de genul cinci mii acum şi mai mult pe parcurs' Chiar am nevoie de ei. Nu-ţi va părea rău.”
Capul mi se învârtea. Îl uram. Îi uram smiorcăiala. Mă uram pe mine pentru că eram o proastă. „Te rog, Donald”, am spus. „Am o durere de cap îngrozitoare. Aş vrea să mă duc la culcare. Vrei să mă scuzi?” Dar nu. Trebuia s-o stoarcă. Încă mai avea puţină speranţă. „Crezi că atunci când vei avea următoarea imagine mare, am putea să ne înţelegem?” S-a uitat la mine cu ochi de bufniţă, cu o mână întinsă ca şi cum ar fi cerut o ceaşcă de cafea.
Apoi barajul s-a rupt. Am înghiţit un scotch la bar şi am spus: „Eşti un idiot nenorocit! Sunt un star de cinema care nu are nici o oală în care să se pişe! Datorez bani tuturor. Mă bazam pe tine să mă scoţi pe cauţiune. Am crezut că ne vom căsători. Tu câştigi pâinea cea de toate zilele şi eu am grijă de casă aşa cum fac alte cupluri. Sună atât de simplu. Dar eşti demn de dispreţ – mă iubeşti pentru câţiva dolari. De ce, chiar dacă aş avea bani, nu ţi i-aş da! Şi mă rog să nu mă mai uit niciodată la faţa ta ipocrită. Ai auzit? Ieşi naibii afară de aici şi stai afară!”
S-a uitat în jur, mormăind ceva despre faptul că nu-şi putea găsi pălăria. Apoi a văzut-o pe un scaun, a luat-o şi a spus: „Aveam atât de mare nevoie de bani”.
Asta a fost scuza lui pentru această mare indignare. Doar atât. I-am ţinut uşa deschisă şi el a ieşit pe hol. Am trântit uşa şi am râs şi am plâns. Şi mai ales am jurat să nu mai ies niciodată din elementul meu. Aş prefera să fiu înşelată de escrocii cu care eram obişnuită.
M-am căsătorit din nou – mai târziu – o căsătorie scurtă despre care nici nu vreau să vorbesc. Era soţul numărul patru, avea 31 de ani şi se numea George Provas. Nu a durat mult. Sunt lucruri bune şi lucruri rele pe care vreau să le uit. Acesta este privilegiul meu. Aşa că prefer să nu dezgrop anumite lucruri.
Vorbind despre lucruri despre care nu vreau să vorbesc, am menţionat întâmplător că am primit o amendă de o sută de dolari şi un an de probaţiune pentru că am trecut un cec fals într-o piaţă. Poate vă întrebaţi cum o fată care a făcut banii pe care i-am făcut eu poate ajunge până acolo încât să treacă un cec fals. E simplu. Când banii curg în valuri şi pur şi simplu nu poţi
cred că nu se vor vărsa întotdeauna. Îndrăznesc să spun – şi acesta nu este un alibi – că am împrumutat prietenilor şi rudelor destui bani care, dacă i-aş avea acum, mi-ar garanta o viaţă uşoară. Dar nu regret asta. Asta era plăcerea mea, să împrumut bani, aşa că am făcut-o.
În piaţa în care am trecut cecul fără acoperire cheltuisem mii de dolari – o mulţime de prostii – de-a lungul anilor. Şi ştiţi de ce am scris cecul fără acoperire? Pentru a lua băutură, nu mâncare. Nu că 'm un beţiv. Nu sunt. Beau mult vin, dar când nu vreau să beau, pot să stau zile întregi fără el. Dar este ceva festiv în a avea lichior în preajmă şi în a invita oamenii să bea un pahar. Întotdeauna am acţionat din impuls şi a trebuit doar să mă înveselesc. Aşa că am scris un cec fără acoperire – doar unul – pentru a fi din nou fericită, chiar dacă ar fi fost doar pentru o zi. Ştiu că nu înţelegeţi, sau nu puteţi înţelege

înţelegeţi asta, dar credeţi-mă, dacă n-aş fi cedat micilor mele capricii, aş
aş muri. Ăsta e genul de pisică care sunt. E ciudat cum trăieşti cu tine însuţi şi întotdeauna există sur-surprize. Niciodată nu te cunoşti cu adevărat. Ca atunci când Tom Neal s-a căsătorit în 1954, m-am bucurat doar că acum poate va fi fericit. Apoi, când am aflat că soţia lui a murit de cancer, mi s-a frânt inima, chiar dacă nu mai vorbisem de ani de zile. Am plâns şi am plâns. Cât de tristă poate fi viaţa.
Ei bine, a mai fost catastrofa de pe piaţă şi realizarea în cele din urmă că nu aveam niciun ban şi că nu va fi uşor să fac rost de bani. De asemenea, că nu mai eram un star de cinema ... de fapt, nu mai eram nimic – un has-been, un nimeni. Am găsit un loc ieftin în care să locuiesc, dar, deşi sună rezonabil, nu a fost aşa. Nu puteam strânge o sută de dolari pe lună pentru chirie mai uşor decât puteam strânge patru sute ... şi cel puţin aceasta din urmă îmi oferea misterioasa
„front" care se termină adesea cu o slujbă. Am primit o slujbă de ajutor într-un salon de înfrumuseţare, dar eram atât de nepractică
încât uitam să-mi iau salariul sau împrumutam cea mai mare parte a salariului altora. Cincizeci de dolari păreau atât de neînsemnaţi, atât de lipsiţi de importanţă, încât nu puteam să-mi fac griji pentru ei. Eram pierdut... pierdut într-o lume practică...
un ornament cu o inimă.
CAPITOLUL OPTSPREZECE
Chiria mea întârziase de o săptămână şi aveam doar un dolar în buzunar. Primisem două avertismente de la proprietăreasa mea. În frigiderul meu erau nişte brânză americană şi apă minerală. De asemenea, o conservă de piersici pe care mi-o dăduse cineva în glumă, am uitat care era gluma. Dar asta m-ar fi ajutat o zi sau două.
Am luat dolarul, ultimul, şi m-am dus la film să văd unul
unul din filmele mele vechi, Kiss Tomorrow Goodbye cu James Cagney. Mi-a plăcut foarte mult, dar a fost ironic faptul că fusesem plătit cu mii de dolari să îl joc şi nu mai aveam decât un dolar ca să îl văd. Tot timpul filmului mi-am luat gândul de la problemele mele – oricum nu le puteam rezolva. Apoi am mers acasă gândindu-mă la cât de mult îmi plăcea să joc şi să fac filme.
Nu mâncasem toată ziua, aşa că am deschis cutia de piersici. Erau delicioase şi toată cutia m-a umplut. Apoi m-am uitat prin toate lucrurile mele să văd ce aş putea amaneta. Nu era nimic. Eram la pământ. Dar aveam încă un telefon. M-am uitat în agenda mea de adrese. Împrumutasem de la toată lumea. De la unii, de mai multe ori. Încă mai existau bărbaţi care mă scoteau la cină. Dar cum să trăieşti fără niciun ban? _
Nu am răspuns la bătaia în uşă pentru că ştiam că este proprietara şi nu eram încă pregătită să vorbesc cu ea.
M-am uitat în oglindă. Arătam la fel ca întotdeauna – la fel ca în film. Ce se întâmplase? M-am dezbrăcat şi m-am privit în pielea goală – nu s-au schimbat prea multe. Puteam să slăbesc cinci kilograme, dar nu mai mult. Mi-am pus un halat şi am spălat vasul şi lingura cu piersici.
Am auzit o bătaie în uşă. Am deschis de data asta. Era proprietarul, un bărbat înalt şi amabil, bătut de soţia lui. „Îmi pare rău", a spus el, „dar soţia mea spune că aţi întârziat cu plata chiriei". A spus-o ca şi cum soţia lui ar fi făcut vreo greşeală.
„Intră", i-am spus, cu puţinul farmec pe care l-am putut aduna pentru
situaţia. A intrat şi a rămas în picioare, părând incomod. „Nu a fost o
zi frumoasă?", a spus el în cele din urmă. Am dat din cap. Ştiam că proprietarii ca aceştia au auzit toate toate scuzele din carte, dar am decis să încerc una oricum. „Domnule Gordon", i-am explicat. „Cecul de pensie alimentară al soţului meu,
care de obicei vine cu mult înainte, ar trebui să vină mâine. Aproape că pot garanta asta. Voi strecura cecul de o sută de dolari pe sub uşa dumneavoastră înainte de prânz."
Părea nefericit. „Soţia mea a spus – eu nu am nimic de-a face cu asta – că ar trebui fie să primesc banii de chirie, fie să vă cer să vă mutaţi... în seara asta."
„Nu fi atât de trist", i-am spus. „Dacă asta e ceea ce vrea ea, asta e
ceea ce va trebui să fie. Chiar nu am niciun ban." Amândoi am rămas acolo. „Ţi-aş putea... împrumuta cinci dolari pentru

mâncare?" a spus el. Am scuturat din cap „nu". Apoi, deşi mă simţeam
grozav şi zâmbisem cu câteva minute înainte, am izbucnit brusc în lacrimi, însoţite de hohote mari de înghiţire. Părea că întreaga lume se prăbuşeşte peste mine.
Dl Gordon m-a bătut pe umăr la distanţă şi a încercat să-mi dea un pumn de bancnote mototolite. Nu am vrut să le iau, dar mi-am pus capul pe pieptul lui şi am continuat să plâng.
„Te rog", a spus el, „nu plânge. Am strâns alte chirii şi am ceva bani. Soţia mea nu va şti – dacă poţi plăti într-o săptămână, va fi în regulă."
O săptămână. Suna grozav, dar apoi? Nu era o căptuşeală de argint pentru norii mei negri.
Am încercat să nu mai plâng. „Nu-ţi face griji pentru mine. Voi fi bine – sincer, voi fi."
M-a mângâiat pe cap. Apoi mi-a sărutat uşor fruntea. „Te-aş ajuta dacă aş putea. Soţia mea..."
Am dat din cap înţelegătoare şi m-am dus să-mi perii părul pe spate cu mâna. L-a lovit mâna din greşeală şi o parte din bani au căzut pe podea. M-am aplecat să-i ridic şi când i i-am înmânat am observat că se holba. M-am uitat în jos şi halatul meu era deschis, arătând aproape tot ce aveam.
„Îmi pare rău", i-am spus. El a înghiţit greu. „Tu..." Nu ştiu ce voia să spună, dar s-a apropiat de mine ca într-o transă şi şi-a mişcat mâna
de la gât până la sâni. Nu am încercat să îl opresc. M-a sărutat din nou uşor, de data aceasta pe buze. „Cei o sută
de dolari", a spus el, „sunt în seiful meu de perete. O să-ţi plătesc chiria. Sunt banii mei pentru vacanţa de pescuit. Am nevoie de tine – să-mi dovedeşti că sunt bărbat. Să-mi dovedeşti... adică."
M-aş fi culcat cu el pentru nimic în lume. Aveam o mare compasiune pentru el. Am încuiat uşa şi mi-am aruncat halatul.
Chiria îmi era plătită pentru încă o lună. Aşa se întâmplă. După aceea am aflat de la alte fete aflate în situaţii similare că fără să muncească puteau exista. Cinele le luau cu iubiţii, iar hainele puteau fi obţinute oricând cu o aluzie potrivită. Multe fete primeau bani de taxi pentru a merge acasă şi apoi luau autobuzul în loc sau îşi suprataxau iubiţii. Singura problemă era chiria. De aceea, în alegerea unui apartament, o fată va studia întotdeauna proprietarul. Acea judecată ar putea să le dea chiria. Conştiinţa nu m-a deranjat – de data asta. Îmi plăcea domnul Gordon – nu i-am aflat niciodată prenumele. . .şi faptul că a fost destul de drăguţ să-mi dea chirie gratis a fost doar o coincidenţă. Simţeam mereu că ar trebui să mă aşez cu un creion şi o hârtie şi să-mi imaginez viaţa şi ce voi face cu ea. În schimb, mă uitam prin cărţile mele cu decupaje. Era ca şi cum aş fi citit despre altcineva. Am dat peste o poză frumoasă cu mine şi un articol din Los Angeles Times. Scria: „BARBARA PAYTON ÎNVAŢĂ „E DOAR ÎNCEPUTUL"... de E. J. Strong.
„Barbara Payton trebuie să se simtă ca şi cum s-ar agăţa de o rachetă interplanetară care se îndreaptă spre o galaxie din spaţiul cosmic. Ea trebuie să se agaţe cu tot talentul pe care îl posedă sau să plonjeze înapoi în obscuritate.
„Tânăra norvegiano-germană blondă, cu ochi albaştri, care a venit la Hollywood din Cloquet, Minnesota, via Odessa, Texas, este încă ameţită de ascensiunea sa rapidă. Cu puţin timp în urmă, ea făcea western-uri cu Tex Williams la Universal International. Apoi a jucat în Trapped for Eagle Lion. James Cagney a văzut-o în acest film despre falsificatori şi a distribuit-o în rolul Holiday Carleton, fata care se îndrăgosteşte de el şi apoi îl ucide în Kiss Tomorrow Goodbye.
„Domnişoara Payton tocmai a terminat de jucat alături de Gregory Peck în Only the Valiant. Joia trecută era programată să meargă la New York pentru a juca pe Broadway într-o piesă a lui S. N. Behrman. Behrman s-a gândit iniţial să reînvie The Second Man pentru o premieră pe 25 septembrie la Booth Theater. Acum, ea ezită între această piesă şi Let Me Hear That Melody, o piesă despre Hollywood.
„Behrman o vrea pentru un contract de tip run-of-the-party dacă o pune pe aceasta din urmă. Cagney, care are cu ea un contract pe şapte ani, s-ar putea opune, deoarece atât MGM, cât şi 20th Century Fox sunt pe urmele Barbarei. MGM vrea întregul ei contract. Fox ar fi mulţumită doar cu o parte din el. Barbara crede că este probabil să facă următorul ei film cu Fox.
„Am vorbit cu Barbara zilele trecute în apartamentul ei de pe Hollywood Boulevard. Este încă într-un fel de extaz neîncrezător al succesului ei. Toată lumea este minunată, în special familia Cagney,
Bill şi Jim, şi Gregory Peck. Pur şi simplu ştie că există un joker în toată afacerea.

„Nu am încă 24 de ani şi nu am văzut încă prea multe din viaţă. Nu am suferit şi nu am flămânzit aşa cum au făcut multe vedete înainte de a ajunge la celebritate. Când voi ajunge la New York, îmi voi găsi o locuinţă mică în Greenwich Village, voi studia din greu şi voi trăi o viaţă boemăpentru ceea ce va face pentru sufletul meu de actriţă şi voi vedea piese – multe piese...',,
Am plâns când am recitit acel vechi clişeu. Când a venit din nou scadenţa chiriei, nu eram într-o situaţie mai bună decât cu o lună înainte. De fapt, eram într-o situaţie mai proastă. Dna.
Gordon a venit de data asta şi şi-a cerut banii şi, de fapt,
a adăugat că îmi măreşte chiria la o sută douăzeci şi cinci de dolari pe lună. Pur şi simplu nu voia ca eu să locuiesc acolo. Mi-a spus că îmi dă doar douăzeci şi patru de ore ca să fac rost de bani – sau altfel.
Eram scufundat dacă nu apărea domnul Gordon. Mă întrebam dacă bănuia ceva.
În dimineaţa următoare, când ieşeam din casă, domnul Gordon a intrat cu nişte pachete. A spus: „Bună dimineaţa, domnişoară Payton". Am zâmbit. „Cred", a spus el încet, „că aţi auzit că vi s-a mărit chiria."
I-am spus că ştiu. „Nu vă faceţi griji", a spus el, şi a intrat. În acea seară, la ora cinei (pentru toţi ceilalţi, adică), dl.
Gordon a intrat. Era nervos şi stânjenit. „Ai prefera să-mi datorezi banii?", a spus el.
Ca şi cum aş fi avut vreunul. Am zâmbit şi i-am spus că nu am nici o boabă. „Putem face afaceri în alt mod?"
El a spus: „Nu crezi că te forţez?" L-am asigurat că îl plac foarte mult. L-am întrebat curios: „Şi dacă apare soţia ta?"
„S-a dus la film", a răspuns el. „Am găsit un film care i-a plăcut. Noi – er I= avem câteva ore..."
„Atunci", am spus eu, „Hai să le folosim cât mai bine posibil." Când eram în pat, el a spus: „Nu-ţi face griji cu cât
îţi măreşte chiria. Rămâi. Sunt banii ei şi îi va primi înapoi. E un truc contabil. O urăsc".
Aşa că chiria a fost plătită din nou. Lucrurile nu se îmbunătăţeau. Se înrăutăţeau. Mi-am luat o slujbă part-time într-un studio de modeling. Nu am făcut niciun efort pentru a include chiria în bugetul meu. În ceea ce priveşte celelalte cheltuieli, am jonglat, sperând să fie totul bine. Şi aşa a venit din nou vremea chiriei. Între primele luni ale
lună, nu l-am văzut niciodată pe domnul Gordon. În ziua chiriei, am găsit un bilet
în cutia poştală în care mi se spunea că mi se măreşte chiria la o sută cincizeci de dolari. Doar pe o intuiţie, doamna Gordon mă ura şi mă voia afară. Dar era mai uşor să nu plătesc o sută cincizeci aici decât să plătesc şaptezeci şi cinci în altă parte.
De data asta lucrurile au mers altfel. Domnul Gordon s-a furişat în mijlocul nopţii – eu dormeam – şi mi-a înmânat o sută cincizeci de dolari. Mi-a spus să o plătesc pe doamna Gordon şi mi-a şoptit că ne vom vedea în curând într-o seară. Am plătit-o a doua zi dimineaţă şi m-a privit suspicioasă. Eu doar am zâmbit.
Câteva nopţi mai târziu, domnul Gordon a venit şi mi-a spus că crede că ar trebui să mă mut pentru că doamna Gordon era suspicioasă. Nu avea nicio idee de ce. Când am încercat să-l conduc de mână în dormitor, a dat înapoi speriat. Aşa că i-am dat doamnei Gordon preavizul meu, ceea ce se pare că a înveselit-o puţin.
Nu aveam nicio idee unde aş fi putut merge sau cum aş fi ajuns prima şi
chiria pe ultima lună, care era sistemul. Nu trebuia să-mi fac griji.
Două săptămâni mai târziu, într-o seară, târziu, a venit domnul Gordon. Soţia lui
soţia plecase peste noapte la mama ei. Mama ei era bolnavă. A vrut să vorbească cu mine. Nu, nu voia să facă dragoste cu mine pentru că asta îl făcea să se simtă vinovat şi nervos, dar a insistat ca eu să iau trei sute cincizeci de dolari pe care îi economisise. „Mi-ai oferit singura plăcere adevărată pe care am avut-o în douăzeci de ani şi vreau să-mi arăt recunoştinţa. Probabil că nu voi mai avea niciodată o asemenea plăcere. Vreau să iei banii. Mă vor face să mă simt mai bine. Aş aprecia asta."
Aşa că am luat banii. Dar l-am şi băgat în pat, i-am întunecat conştiinţa cu dragoste şi l-am făcut să se simtă bine. Când a plecat, s-a uitat mult timp în ochii mei, apoi s-a întors şi a plecat.
Asta a fost tot. Adio, domnule Gordon. Aţi fost un om bun şi dulce – zdrobit de captivitate.
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Hustlingul este un lucru târâtor, o boală care vine de nicăieri şi nu ştii că o ai până nu o studiezi cu atenţie. Şi chiar şi atunci o poţi raţionaliza. Totuşi, „privirea” ţi se întipăreşte pe faţă şi în ochi – trebuie, altfel cum ar şti oamenii că ai un preţ?
Ca de exemplu: Un cunoscut producător cu care am avut o aventură cu aproximativ trei ani înainte m-a sunat şi m-a invitat la cină.
M-am dus cu el şi l-am rugat direct la cină să-mi dea un rol în următorul său film.
„Să-ţi spun ceva, Barbara”, a spus el. „Aş putea să-ţi dau un mic rol într-un film. Poate ai face două sute cincizeci sau trei sute de dolari. Apoi ţi-aş cere să ai o aventură cu mine. Şi cunoscându-te, probabil că ai face-o. Dar afacerile cu filme sunt diferite astăzi. Vremurile plăcute au trecut. Contabilii îmi suflă în ceafă în fiecare minut. Dacă te pun în poza mea, va fi cineva care va şti că am fost împreună. Vor fi întrebări şi insinuări. Voi fi suspectat. Aş
prefer să nu încerc să scap cu asta.” Mi-a luat mâna în a lui. „Sper că nu te simţi jignită, Barbara, dar aş prefera să-ţi dau trei sute de dolari din propriul buzunar. ' Nu sunt ipocrit. Sigur, nu ţi-i dau pentru nimic. Îmi place corpul tău. Stai cu mine la noapte. Atunci tranzacţia este între noi doi şi este doar treaba noastră. Ce zici?”
„E cam rece”, i-am spus.
„Presupun că este. Dar 'm fiind sincer. Luăm cina împreună. E o întâlnire. Îţi voi cumpăra flori şi vin. Îmi pasă de tine într-un fel. Ştii asta.”
Am dat din cap. Nu ştiam dacă el ştia. Dar am vrut să cred asta. Ne-am dus la el acasă după aceea. Am băut până am fost drogată. A doua zi am găsit trei sute de dolari în poşeta mea. Tranzacţie încheiată. Genul ăsta de lucruri a devenit mai degrabă o regulă decât o excepţie. Îmi tot spuneam că a fost doar ceva temporar. Cu toate acestea, mă trezeam uneori în miez de noapte şi îmi spuneam toate numele pe care le meritam. Eram o târfă de lux – o prostituată de lux. Am fost – şi ştiam asta. Apoi a fost salvarea temporară. La intersecţia Hollywood cu Vine m-am grăbit să iau un taxi galben şi am ajuns în acelaşi timp cu un tânăr chipeş şi zâmbitor care mi-a spus că merge în aceeaşi direcţie cu mine. În cele zece minute în care am călătorit împreună, mi-a spus că deţine un loc de jocuri de noroc în Searchlight, Nevada. Mi-a dat cartea lui de vizită şi, pe o bănuială, i-am dat numărul meu de telefon. Din motive evidente, nu-i putem folosi numele real, aşa că să-i spunem Dick Fortune. M-a sunat în acea seară şi am zburat la
Searchlight.
Ca şi cum ar fi fost menit să fie, m-am mutat cu el, i-am cunoscut
prieteni şi am învăţat totul despre Hard Ways, Blackjack şi Double O.
A fost interesant şi stimulant. Iar Dick era un om dur, dar unul interesant. După o vreme, am ajuns să cunosc pe toată lumea şi mi se spunea „primarul din Searchlight”. Şi într-un fel am fost. Oamenii veneau la mine cu problemele lor. O mulţime de oameni mă cunoşteau din fotografiile mele şi eram un fel de celebritate.
Jocurile de noroc erau legale şi Dick avea un profit mare din cazinoul său.
Dar întotdeauna, toată viaţa mea, am atras neobişnuitul. Nimic nu mergea bine pentru mine.
Brusc, lui Dick nu i-a mai plăcut să mă vadă prin cazinou. Mai târziu am aflat de ce, dar atunci nu am ştiut şi am fost rănit. Dacă nu eram în cazinou, nu prea aveam ce să fac. Am început să beau prea mult şi odată m-am trezit în pat cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoşteam.
Am ieşit înainte să se trezească el. Altă dată, un funcţionar important dintr-un alt oraş, care se lăuda cu virtuţile sale şi cu fidelitatea faţă de soţia sa, a părut a fi un paravan perfect pentru ticăloşiile mele. Cu câteva pahare în mine, eram hotărât să îl ademenesc în fân.
L-am adus în camera mea sub pretextul că vreau să-i arăt declaraţia de impozit pentru care aveam nevoie de ajutor. Am băut câteva pahare, m-am scuzat şi m-am întors în cameră într-o cămaşă de noapte transparentă de păpuşă, în care mi se vedea tot corpul.
El a crezut că m-a violat. De fapt, mi-a dat două sute de
dolari pentru a păstra tăcerea. Şi câteva zile mai târziu mi-a dat încă
două sute.
Într-o noapte am primit un telefon de la un alt oficial celebru care a spus

că vrea să vorbească cu mine. Era foarte secretos. L-am întâlnit la un bar în Las Vegas.
:
„Îmi place de tine", a început el. „Ai fost foarte bun cu fiul meu." Îi dădusem dat fiului său nişte bani după ce pierduse mult la mesele lui Dick.
„Ce-ţi spun rămâne între noi doi. Dacă se întoarce la Dick înseamnă gâtul meu."
I-am promis că voi fi secretos. Majoritatea oamenilor ştiau că cuvântul meu era bun.
„Dick conduce un cazinou corupt. L-am avut sub sub supraveghere de ceva vreme. Va fi un raid în curând – nici eu nu ştiu ştiu când. Vor să-l prindă cu toată marfa. Stai departe de cazinou. Nici măcar să nu te apropii de el. Ei ştiu că eşti fata lui Dick şi ar putea să te aresteze."
Am fost uimit. Toţi operatorii cazinourilor erau cunoscuţi pentru a fi onest pentru simplul motiv că onestitatea în conformitate cu normele de Stat a plătit mare. Dick, totuşi, se pare că era în căutarea unei crimă mare. Voia să călătorească. Era sătul de astfel de afaceri. I nu ar fi trebuit să fiu atât de surprins.
I-am mulţumit prietenului meu. Dar acum ce facem? Înapoi la Hollywood fără un ban?
Ceea ce ar trebui să fac ar fi să iau o şansă ca raidul nu va fi decât peste câteva zile. Aş putea face oricând nişte bani ca o „întâlnire" – aşa mi-am explicat eu. Ceea ce am vrut să spun a fost, aş putea oricând să fac bani ca prostituată de lux.
M-am ţinut departe de camera mea de deasupra cazinoului cât de pos-
sibile. L-am văzut puţin pe Dick. Şi când l-am văzut, părea tulburat şi nervos. Ştiam de ce.
Într-o sâmbătă seara, cu trei întâlniri, am făcut cinci sute de dolari. În noaptea următoare am făcut încă două sute. Aveam destul ca să plec. Dar fusese ceva între mine şi Dick. Nu am vrut să fug pur şi simplu.
Era duminică seara târziu şi am intrat în camera lui Dick şi părea mai liniştit. „Iubito", a spus el, „ţi-ar plăcea să facem o călătorie prin America de Sud – în curând?"
Am dat din cap. „În aproximativ două săptămâni cred că ne putem descurca". M-a îmbrăţişat. „La naiba cu prostiile astea. ' sunt băgat până peste cap în ele. E o afacere murdară. Vom locui în Rio, poate vom cumpăra un hotel." Am sperat că va scăpa la timp. „Tm bushed," a spus el. „Uite o bancnotă „C" – du-te şi cumpără-ţi ceva. Mă duc să dorm puţin." S-a întins şi a închis ochii. L-am sărutat pe frunte şi am plecat în vârful picioarelor. Un taxi m-a dus înapoi la Las Vegas şi un avion la Hollywood. În noaptea următoare, locuinţa lui Dick a fost percheziţionată. A primit un an de închisoare. Când a fost eliberat, a plecat în America de Sud... şi nu am mai auzit niciodată de el. Cache-ul meu a durat cam două săptămâni. Aveam nevoie de haine şi de un apartament. Am dat nişte telefoane la agenţi, prieteni, producători şi aşa mai departe ca să le spun că m-am întors în oraş. Dar nu s-a întâmplat nimic. Nu am creat nicio emoţie. Şi acum s-a întâmplat un lucru înfricoşător. Fusesem plecat de un an. Prietenul meu producător, cel care îmi dăduse trei hun-
dred de dolari, m-a sunat să mă invite la cină. Am acceptat, ştiind că am nevoie de bani. Am mers în cele mai bune locuri şi apoi ne-am întors la el acasă.
După câteva discuţii şi câteva pahare, m-a condus în dormitor. Se auzea muzică uşoară, iar eu eram hotărâtă să îl satisfac cu adevărat, pentru că era o sursă de bani gata.
Timp de câteva ore am făcut dragoste până când el a fost epuizat. Despre ce vorbesc – şi eu eram! Mi-a pus nişte bani în geantă şi m-a întrebat dacă nu m-ar deranja să iau un taxi până acasă. Am acceptat.
Când am ajuns acasă, am scos banii din geantă – erau doar o sută de dolari, nu cele trei sute obişnuite. Am fost furioasă şi l-am sunat. Dar el nu a răspuns la telefon. Am decis să mă cert cu el data viitoare când vom ieşi în oraş. Am ieşit în oraş câteva zile mai târziu şi i-am spus chiar la masa de la Chasen's.

„Îmi datorezi două sute de dolari”, i-am spus.
„Oh?”, a zâmbit el. „Nu fi fermecător, te rog. Orice altceva în afară de asta. Când am făcut dragoste în trecut mi-ai dat trei sute de dolari. Dar data trecută mi-ai dat doar o sută. Deci îmi datorezi două sute de dolari, nu?” „Greşit. Acum un an ţi-am dat trei sute
dolari. Nu vreau să te rănesc, dar Barbara, ai pierdut un pic
puţin de atunci. Pentru mine, atenţie, pentru mine, tu valorezi cam o sută de dolari, ceea ce este considerabil. Oricum, nu ştiam că e atât de simplu. Am crezut că suntem prieteni şi ne-am culcat pentru distracţie. Banii au trecut de mână pentru că aveai nevoie de ei. Dar Barbara, dacă spui că eşti o prostituată şi preţul tău este de trei sute de dolari, trebuie să renunţ. Ţi-ai depăşit preţul
de gama mea.” A fost umilitor pentru mine. Am refuzat să mă uit la mine aşa cum
am fost. Acum am fost forţată să o fac. Eram o curvă. M-am scuzat şi m-am dus la toaletă unde am plâns în singurătate. Atitudinea mea, am decis, trebuia să fie – bine, sunt o curvă şi, pentru Dumnezeu, bărbaţii vor plăti scump pentru mine! Aveam să le arăt.
M-am întors la masă şi prietena mea m-a întrebat dacă sunt bine. I-am spus că da şi că preţul meu era de trei sute.
El a zâmbit şi a spus că mă va duce acasă. L-am sărutat de mai multe ori în maşină şi l-am tachinat, dar a fost de neclintit. M-am dus acasă. Eram furioasă acum şi hotărâtă. Acum ştiam ce sunt şi voiam să profit de asta. L-am sunat pe un prieten regizor care era înnebunit după sânii mei mari şi i-am spus: „Sunt singură. Vrei să vii pe la mine? Voi lăsa lumina aprinsă în hol. Nu mă voi ridica. Doar vino în pat cu mine”.
„Aş fi încântat”, a spus el. „Vin imediat.” I-am arătat. A alunecat în pat cu mine – şi a rămas toată noaptea. Dimineaţa aproape că a plecat doar cu un sărut. „Nu ai uitat ceva?” L-am întrebat. „Ca două sute de dolari”. Părea surprins. „Credeam că e gratis pentru că erai singur. Dar...” A săpat în portofel şi a aruncat câteva bancnote
pe masa de mic dejun. „Asta e de ajuns”, a spus el. „Dar draga mea, data viitoare
data viitoare când eşti singură, sună un milionar.” Aproape că i-am cerut trei sute, dar în ultimul moment minut mi-am pierdut curajul. Ei bine, cele două sute ar fi cumpărat o mulţime de cumpărături.
E ciudat cum cererea şi oferta, sex-appeal-ul şi talentul reglează preţul unei fete. Am aflat destul de repede că preţul meu era o sută de dolari şi nici un cent în plus. La o sută de dolari mi-am găsit destui prieteni ca să trăiesc bine. Uneori, încă mă credeam doar un fel de parteneră şi nu o prostituată, pentru că nu
să fac dragoste cu un bărbat dacă nu-l plăceam şi nu-l cunoşteam. De asemenea, eu
nu m-aş apuca de perversiuni sălbatice. Eram ca orice fată care se distrează puţin.
Puteam să menţin această iluzie atâta timp cât puteam să mă menţin mult peste nivelul de nefericire cu vin. Dacă conţinutul de vin scădea, ştiam că eram o curvă şi îmi era ruşine şi nefericire.
Era rar acum când oamenii făceau tam-tam pe seama mea pentru că eram vedeta de cinema, Barbara Payton. Nu era chiar atât de mult că mă schimbasem în înfăţişare, dar numele începea să se estompeze. Într-o seară, când un prieten a adus un alt prieten şi primul a plecat, lăsându-mă cu acest puşti de douăzeci şi unu de ani, care a fost atât de impresionat de mine încât m-am culcat cu el şi apoi nu a vrut să-i ia banii. Iată cât de proastă prostituată am fost.
CAPITOLUL DOUĂZECI
Era Ajunul Crăciunului şi băusem mai mult decât de obicei şi eram plin de sentimentalismul trist al sezonului. Eram falit şi aveam nevoie de un truc sau două. Am dat câteva telefoane de tachinare şi în cele din urmă am agăţat un actor prieten de-al meu, dar avea doar cincizeci de dolari. I-am spus să vină oricum. Am râs şi i-am spus că-i dau o jumătate. A fost o greşeală. Când îndoi un preţ pentru cineva, se răspândeşte ca un incendiu şi nu-l mai poţi ridica niciodată.
M-a făcut o târfă de 50 de dolari, care era pe jumătate la fel de bună ca
o târfă de o sută de dolari. În noaptea aia mi-am dat seama că sunt pe un teren alunecos. În jos şi în jos te duci şi nimeni nu ştie unde te opreşti.
Dezastrul era pe urmele mele – pe urmele mele. Eram panicat. Ar fi bine să-mi găsesc o slujbă de dactilograf sau ceva de genul ăsta, pentru că altfel, scrisul de mână era pe perete. Recepţioner, asta aş fi

făcut. Gata cu şmecheriile, altfel ajungeam în şanţ şi o făceam pentru o sticlă de vin. Auzisem despre aceste finaluri.
M-am cutremurat de infernul mental.
A doua zi am fost destul de speriată încât să fac turul agenţiilor de ocupare a forţei de muncă. Dar nu ştiam nimic. Mai rău, arătam distrusă. Îmi dădeam seama că eram pe drumul spre nicăieri. Mai bine mă duc la plajă pentru câteva zile înainte de a încerca să găsesc un loc de muncă.
M-am cazat la un motel de pe plajă şi m-am întins la soare, am înotat,
am mâncat şi am băut sucuri de legume şi mâncare. Eram speriată şi ştiam ce trebuie să fac.
Aveam totul bătut, în afară de nopţi. Baliza scotea acel sunet amar şi singuratic şi nu puteam dormi. Nu voiam să mă gândesc. Aveam nevoie de somnul meu. Panicsville din nou. Am mers pe plajă. Am întâlnit un puşti care îi plăcea lui J şi am stat la un foc de tabără şi am vorbit.
Ne-am giugiulit un pic şi el a încercat să-mi dea jos bikini, dar m-am luptat cu el. Nu voiam un amant – voiam un prieten.
Apoi a spus, fără amabilitate: „Eşti o tipă plătită?" Nu mi-am dat seama că mi-a ieşit în faţă. Am aruncat cu nisip în ochii lui şi am fugit. Nu am mai putut suporta şi am băut o sticlă de vin. Ştiam că voi anula tot ce făcusem pentru a mă ajuta, dar nu mai aveam disciplină. Am decis să mă întorc acasă. Deci eram o curvă de 50 de dolari. Ce naiba, măcar am recunoscut. Am decis că ar fi mai bine să mă mărit din nou.
Ceea ce nu ştiam este că e nevoie de doi pentru a face o căsnicie şi se pare că eu nu arătam ca o fată de tip căsătorit. Aduceam subiectul căsătoriei printre trucurile mele, dar era o afacere proastă şi mă trezeam că pierd clienţi. Viaţa a început să se târască într-un vis. Vin şi trupuri goale şi somn de coşmar şi bani care nu erau niciodată suficienţi pentru a plăti facturile. Părea că totul era mort. Nu existau bucurii, necazuri, emoţii, nimic.
Nu puteam să-mi revin. Apoi, într-o zi, am redevenit brusc conştient. Nu ştiu de ce sau cum, dar am observat că era toamnă, ferestrele mele erau murdare, hainele îmi fuseseră furate şi un client tocmai îmi plătise douăzeci de dolari. Douăzeci de dolari! Cum de s-a întâmplat asta? Preţul meu era de trei sute de dolari. Aproape că l-am sunat înapoi şi i-am cerut restul de bani.
Dar nu, îmi amintesc acum. Preţul meu a scăzut. Ce se va întâmpla când va ajunge la fund? Ce se va întâmpla cu mine? M-am închis în casă pentru o zi şi nu am lăsat pe nimeni să intre în apartamentul meu. Am scris nişte poezii şi am sunat un prieten scriitor şi i le-am citit. A spus că este bună şi că ar putea să o vândă. Trei luni mai târziu am primit un cec de şapte dolari. O vânduse unei reviste beatnik pentru mine.
Dar scrisul poeziei m-a ridicat. Cel puţin eram deasupra standardului unei curve obişnuite. Eram mai bună, diferită, mai
cultivată. Dar ca să fiu sinceră, eram falită. Nu puteam să-mi cumpăr nici măcar vin.
Banii pur şi simplu dispăreau. Am decis că era în regulă să fiu un şmecher atâta timp cât scriam poetrie – chiar şi în pat cu o şmecheră puteam să mă gândesc la replici. Acum mi-am dat seama, pe măsură ce mă trezeam, că nu numai că eram
plătită cu 20 de dolari de unele trucuri şi cu 10 dolari de altele, dar unele nici măcar nu mă plăteau. Era ca o glumă, dar nu puteam râde. S-au culcat cu mine şi au plecat. Contabilitatea mea întunecată de vin nu era foarte fiabilă.
Într-o noapte mi-am dat seama că eram în pat cu un negru. Era blând şi bun cu mine. „Nu eşti în stare", a spus el, „să conduci o astfel de operaţiune. Ai nevoie de un protector, un proxenet. Cineva care să aibă grijă de tine, să-ţi plătească chiria, să strângă bani pentru tine". El
mi-a dat cinci dolari. Cinci dolari! Apoi mi-a dat un nume şi mi-a sugerat să-l sun.
O săptămână mai târziu, fără vin sau mâncare în apartament şi fără
nici bani, şi dupa ce am sunat toate numele din cartea mea şi
niciunul nu a apărut, l-am sunat pe Ray, numele pe care mi-l dăduse acel negru drăguţ.
El a venit în seara aceea. „Fetiţo", a spus el, „eşti în categoria iadului. S-ar putea să fie chiar prea târziu să te mai scot. Ai prea multă greutate şi alcoolul se lipeşte de tine. Dar îmi plac blondele. Dacă vrei să încerci, o să văd dacă te pot ajuta".
„Sigur, am spus şi m-am culcat la loc. Mi-a adus mâncare şi m-a cazat în apartamentul lui şi am început să iau câţiva clienţi pe zi, iar el avea grijă să nu fiu înşelată. Nu am văzut niciodată bani, dar el m-a ţinut

să mănânc şi să beau. I-am fost recunoscătoare pentru asta. Când aveam timp, scriam poezii şi proxenetului meu, aşa era el, îi plăcea. Era mândru de scrisul meu.
Totuşi, aveam crize de plâns şi odată un client m-a înjunghiat pentru că nu am vrut să fac ce voia el. Treizeci şi opt de copci de la burta mea cărnoasă în jos.
Uneori totul devenea limpede ca apa. Mă gândeam la zilele în care intram în loja prezidenţială de la operă cu nurca mea târâtă şi la braţul chipeşului Franchot Tone. Şi cum toată lumea se uita la mine cu admiraţie. M-am gândit cum la o premieră a propriului meu film, în timpul căreia am fost plătită cu o sută de mii de dolari, presa se lupta să vorbească cu mine. Eram cu adevărat ceva.
Cum, sau de ce, căzusem? Ce se întâmplase? Şi totuşi, cumva, nu mi-a fost ruşine. Era în cărţi. Le-am jucat cum am putut mai bine
Am putut.
Şi apoi, într-o zi, recent, m-am dus în hol pentru a răspunde la un telefon
apel. Era biroul lui Frank Sinatra. M-au întrebat dacă aş vrea să fac
un rol în noul său film Four for Texas.
Nu mi-a venit să cred! Nici măcar nu am întrebat cum, sau de ce, ei
m-au găsit. Am strigat, „Da!”
Am mers la salonul de înfrumuseţare pentru prima dată într-un an. Am avut chiar şi
manichiura.
Eram din nou pe un platou de filmare şi toată lumea era atât de drăguţă cu mine. Viaţa era
bună. M-am întrebat iar şi iar: „Pot să revin?
Am doar treizeci şi cinci de ani. Nu este imposibil – nu-i aşa?”
Un vechi prieten al meu mi-a spus: „Barbara! Unde ai
ai fost?”
.
„Am trăit”, i-am spus.
Nu mă judeca aspru doar pentru că trăiesc.
DE LE@*GUIED
REVISTA PIX, 1967
Am cunoscut-o pe Barbara Payton în 1949, când filma Silver Butte pentru Universal. Co-protagonistul ei era Tom Neal. Astăzi, ea a murit, iar el ispăşeşte o pedeapsă cu închisoarea pentru că şi-a ucis soţia. Barbara a murit la vârsta de 39 de ani din ceea ce medicii au numit „cauze naturale”. Înconjor fraza cu ghilimele pentru că, în ultimii trei ani, Barbara a consumat vin roşu şi pastile. Niciuna dintre acestea nu este naturală pentru o dietă stabilă.
Mă declar expert în Barbara Payton, nu pentru că am scris o carte despre ea acum câţiva ani, intitulată IAm Not Ashamed, ci pentru că am fost în preajma Hollywoodului timp de 20 de ani şi Barbara era prototipul starletei sau actriţei care se deziluzionează, îşi pierde înfăţişarea, nu-şi poate găsi un loc de muncă, recurge la prostituţie şi sfârşeşte în ceaţa alcoolului şi a narcoticelor într-o
efortul de a uita ce a fost mai rău şi de a ne aminti ce a fost mai bine.
Barbara veselă şi răutăcioasă de la începutul anilor '50 a fost
adorată de Gregory Peck, Jimmy Cagney, Frank Sinatra şi Franchot Tone (cu care s-a căsătorit). La apogeul carierei sale cinematografice, a fost invitata fostului preşedinte Truman în loja sa de la operă. A venit la braţul lui Franchot Tone şi a fost îmbrăcată în diamante şi în blănuri. La acea vreme, salariul ei pe scenă era de 100.000 de dolari. Şase ani mai târziu, a fost arestată pentru că a dat un cec fără acoperire la piaţa din cartierul ei. A fost nevoită – nu avea ce să mănânce pentru ea sau pentru fiul ei.
Este aproape de neconceput ca o persoană atât de frumoasă şi atât de bogată să toboganeze atât de repede. Toţi ceilalţi erau nedumeriţi de situaţia în care se afla Barbara, dar ea o privea ca pe o parte din viaţa ei. Filozofic, ea spunea: „Viaţa este plină de schimbări pentru toată lumea. Doar că, în cazul meu, suişurile au fost superioare, iar coborâşurile au fost inferioare”. Cu siguranţă au fost.
Când actriţa a început să devină dolofană şi nu a mai putut obţine un loc de muncă în filme, a recurs la prostituţie, primind între 100 şi 500 de dolari pentru corpul ei. La urma urmei, clienţii ei ştiau că fac dragoste cu un star de cinema şi preţul era corect. Dar când a încetat să mai arate ca o vedetă de cinema

sau chiar ca un facsimil rezonabil, preţul ei a scăzut la cinci dolari, iar dacă era beată, aşa cum era adesea, şmecheria ei scăpa fără să plătească nimic, iar Barbara nu ştia diferenţa.
Când preţul Barbarei a început să scadă şi şi-a pierdut toţi vechii prieteni, a găsit o şmecherie care o deosebea de toate celelalte prostituate pe care le cunoştea. Avea de-a face doar cu bărbaţi de culoare. Cu mult înainte de revoltele noastre pentru drepturile civile, Barbara predica integrarea.
Întotdeauna i-au plăcut oamenii de culoare. Spunea că bărbaţii de culoare aveau nevoie să fie iubiţi, că puţine femei îi iubeau şi că, prin urmare, ea va face acest serviciu. Chiar îi păsa.
Am văzut-o pe frumoasa Barbara de mai multe ori la începutul anilor '50. Odată i-am înmânat o tăietură de ziar care conţinea o poveste pe care o scrisesem despre ea. Se pieptăna în cabina ei cu un coafor cu aspect de lesbiană. Ea a luat decupajul şi a spus pe un ton stâlcit: „Du-te dracului!". A râs. Când m-am uitat surprins, mi-a explicat: „Spun asta oamenilor de peste tot. Nu le vine să-şi creadă urechilor – cred că spun „mulţumesc foarte mult". Nu mi se spune niciodată asta." Ea a râs.
O garderobieră care stătea într-un colţ a râs. Lesbiana a râs şi ea. Barbara era fericită. Când am plecat, m-a sărutat pe obraz. S-a gândit că poate m-a insultat. Nu m-a insultat.
După aceea, văzusem poze pline de farmec cu ea în ziare de-a lungul anilor, pentru că editorii foto din ziare iau poze vechi de la morgă atunci când o ştire loveşte o vedetă. Cu excepţia cazului în care actriţa este disponibilă şi merită ca un fotograf să plece în misiune, aceleaşi fotografii vechi şi frumoase sunt extrase din dosar şi folosite.
Aşa că au trecut aproximativ 10 ani şi nu am văzut-o pe Barbara în persoană. Apoi, Holloway House, o mare editură de carte de pe Coasta de Vest, m-a însărcinat să scriu o carte despre ea. Editorul s-a gândit că povestea unei fete care a alunecat de la celebritate la obscuritate ar fi o poveste dramatică; întotdeauna a fost aşa. Planul era ca ea să spună povestea la persoana întâi, iar eu să o relatez în engleza americană, aşa cum o spunea ea.
Foarte bine. Am aflat unde locuieşte şi i-am telefonat. La
numărul era pentru telefonul din hol. A fost politicoasă şi lucidă la telefon. Am stat de vorbă despre vremurile trecute. A existat o singură notă falsă în toate acestea. Ea a încheiat spunând: „Nu fiţi prea surprinşi de ceea ce vedeţi". Ce însemna asta?
Mi-am lăsat maşina de scris la ora şase şi am condus până la un apartament dărăpănat (care a fost demolat de atunci), vizavi de un bar în care ea îşi petrecea timpul, numit Coach and Horses. În hol mirosea a varză gătită. Apartamentul ei era numărul şase. Am bătut şi ea a strigat: „Entre vous". Barbara stătea în centrul unei camere de un haos incredibil. Era grasă ca porcul şi purta o cămaşă de bărbat şi atât. Cămaşa îi ajungea abia până la între picioare. O cicatrice roşie şi furioasă ieşea de sub cămaşă şi îi cobora pe coapsă. „Desigur, îmi amintesc de tine", a zâmbit ea. Am observat că era nesigură pe picioare.
Erau nenumărate pahare pătate cu vin roşu împrăştiate prin camera dezordonată. „Vrei nişte Dago?", a întrebat ea. Ne-a turnat nişte vin amândurora. Mi-am ferit privirea pentru că atunci când se apleca sau chiar se mişca, cămaşa se mişca odată cu ea şi dezvăluia un fund mare şi gras şi păr negru în faţă.
Am discutat cu ea despre scrierea unei cărţi de către mine. În tot acest timp, nu m-am putut abţine să nu o văd pe frumoasa fată care era cu zece ani înainte. Ea trebuie să fi prins privirea pentru că a spus zâmbind – şi cu un dinte în faţă: „Nu am avut ocazia să ajung la salonul de înfrumuseţare. Scriu poezii, ştii, şi asta îmi ocupă tot timpul liber".
A scos câteva din albumele ei vechi, care dovedeau ceea ce ştiam deja, că fusese o vedetă de primă pagină, foarte adorată. În timp ce vorbeam, s-au auzit bătăi la uşă. Barbara
ar striga: „Pleacă. Întoarce-te mai târziu". Un tânăr negru a împins uşa şi a fluturat o bancnotă. Barbara s-a ridicat furioasă şi a trântit uşa, aproape tăindu-i braţul.
„Cred că ştii", a spus ea când s-a întors, „sunt o prostituată, dar nu mi-e ruşine de asta. Sunt bărbaţi care nu pot iubi decât dacă o cumpără. Eu o vând. Ce e rău în asta? Bărbaţilor le place
să meargă în pat cu un star de cinema. Recunosc că sunt un pic cam grea, dar pentru actul de iubire am corpul perfect."
A trebuit să ne mutăm pe podea pentru că albumele acopereau atât de mult spaţiu. Barbara a avut probleme să ajungă jos şi s-a răsturnat, apoi s-a redresat. A băut pahar după pahar de vin, starea ei de

spirit îmbunătăţindu-se cu fiecare înghiţitură. A intrat un negru mare şi voinic, iar Barbara i-a spus lui „Broncho", în termenii cei mai optimişti, ce făceam eu acolo.
Broncho era un tip direct, care venea direct la subiect. „Sunt managerul Barbarei. Toţi banii vin la mine, auzi? Am ţinut-o să mănânce şi să bea şi să fie fericită. I-am făcut rost de toţi clienţii ei. Trebuie să primesc nişte recompense. Doar dă-mi toţi banii".
Cu capul clătinat, Barbara a spus: „Dă-i banii şi dă-mi vinul." Broncho a râs, „Destul de corect", a spus el. Apoi a devenit serios. Şi-a suflat nasul într-o batistă neagră. „Barbara," – i s-a adresat ca unui copil – „Timmy stă afară pe scări şi te aşteaptă şi are în mână o bancnotă de cinci cenţi crocantă."
A răspuns şi ea ca un copil. „În regulă, spune-i să intre"
I-am spus: „Voi pleca. Mă pot întoarce mâine seară". Dar
Broncho mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a spus: „Aşteaptă. Îl şterge în două minute". S-a dus la uşă şi a strigat
pe hol, „Corpul este pe arzător şi devine fierbinte."
Barbara s-a ridicat cu greu în picioare, şi-a descheiat cămaşa cu mare dificultate, a pozat goală pentru mine cu un zâmbet larg şi a intrat într-o mică anticameră care fusese transformată în dormitor. Nu exista nicio uşă.
Timmy a intrat şi a pălmuit-o jucăuş pe Barbara pe cană şi a spus: „Este copilul meu pregătit pentru marea experienţă?". El a hohotit de râs, iar ea a râs şi ea. I-a dat o bancnotă lui Broncho, care a băgat-o în buzunarul cămăşii.
Când Barbara şi trucul ei au ieşit din cameră, Broncho a luat
interesat de carte. „Lasă-mă să-ţi spun cum văd eu viaţa Barbarei. E prea bună la suflet. Toţi beţivii sunt aşa. Nu e nimic ce n-ar face pentru tine. Tot ce trebuie să fii este o fiinţă umană." Mi-a şoptit confidenţial: „Nu va fi mereu aşa. Ai grijă, va avea o pauză. Dacă rămâne alături de mine, voi face ceva din ea. Poate, să o ia de la capăt ca actriţă de caracter. Am un tigru care scrie un scenariu pentru ea acum. Va juca rolul unei ducese destituite."
Barbara s-a întors, a căzut din nou pe podea lângă mine şi
a continuat să arate momentele importante din viaţa ei din albumele îngălbenite. Era mândră de o poezie pe care o scrisese. (Am folosit
în carte). Spunea: „Dragostea este o amintire, pe care timpul nu o poate ucide.
Melodia preţuită, veselă şi absurdă. Şi muzica neauzită". Avea o înclinaţie plăcută şi, când o recita, era doar o licărire umbrită a idealistei Barbara care fusese odată.
După o vreme, Broncho a plecat, iar Barbara, fascinată să vorbească despre viaţa ei, a continuat la nesfârşit. Eram obosit şi am întrebat dacă mă pot întoarce în seara următoare. „Ai vrea să rămâi cu mă în seara asta?" M-a întrebat pe acelaşi ton pe care l-ar folosi o hostess când îmi oferă încă o ceaşcă de cafea. „Nu în seara asta", i-am spus. „Am făcut caca". Era foarte beată şi a trebuit să o ajut să se ridice. Atârna cu grăsime, dar sânii ei erau perfect formaţi.
În seara următoare am întâlnit-o la un bar. Ea nu m-a recunoscut la început. A crezut că încerc să o agăţ şi a fost complimentată. Dar când m-am prezentat şi-a amintit de carte şi m-a prezentat în jur. Ne-am întors la apartament. Totul era exact aşa cum îl lăsasem cu o seară înainte.
Avea pantaloni evazaţi, pulover şi niciun pantof. „Nu mi-e ruşine", a început ea. „Am câştigat odată 5.000 de dolari pe săptămână şi acum 'm o prostituată, dar nu mi-e ruşine. Acum contribui mai mult la omenire decât am făcut-o ca actriţă."
„Cum", am întrebat-o, făcând abstracţie de propria ei filozofie, „ai putut să fii un star atât de mare şi acum să trăieşti aşa. Barbara erai faimoasă, dorită de toată lumea. Ce s-a întâmplat?"
„Pot să dau pantalonii ăştia jos?", a întrebat ea. „Sunt strâmţi între picioare." Ea şi-a scos pantalonii. Avea chiloţi scurţi. S-a aşezat pe podea şi a turnat nişte vin pentru amândoi. „Ca să răspund la întrebarea ta", a spus ea încet. „Când eşti deasupra, nu există altă cale decât să cobori. Bărbaţii, pastilele, lichiorul, lesbienele, presiunile şi dezamăgirile, toate au avut un rol în asta. Şi ştii ce altceva – promisiuni încălcate. Am fost dintr-un oraş mic. Am crezut pe toată lumea. Dar nimeni nu spunea adevărul."
„Şi corpul tău?" Am întrebat fără menajamente. „Eşti o fată tânără, Barbara. De ce te-ai lăsat dusă aşa?"
„Nu mai aveam nevoie să fiu frumoasă", a răspuns ea. Asta părea să aibă sens pentru ea. Mie nu.

„Cum rămâne cu viitorul?” „Frank Sinatra îmi va da un rol în următorul său film. Asta ar putea să-mi înceapă cariera din nou?” I-a dat un mic rol, dar a fost doar într-o scenă de mulţime şi a obţinut nişte bani pentru peştele ei. Un producător nu avea cum să o ia în serios.
Broncho a intrat, îmbrăcat până în dinţi. „Hei, Barbara”, a spus el, „uite ce ţi-am adus”. Avea o sticlă de vin roşu. A deschis-o pentru ea şi a băut din sticlă.
„Spune, i-a spus el pe un ton şmecher Barbarei, am un antreprenor care parchează maşina. Vreau să ai grijă de el când vine – gratis. Vei face asta, iubito, nu-i aşa? Şi fă să crezi că eşti nebună după el”.
Barbara era beată şi dispusă. Părea să-i placă ideea de a juca din nou, chiar dacă nu era în faţa camerelor.
„Când voi termina cu el, va crede că e cel mai frumos bărbat din lume.” S-a ridicat şi a stat în faţa unei oglinzi aranjându-se. A ratat linia cu ruj şi asta i-a dat buzelor un zâmbet strâmb.
„Asta-i fata”, se entuziasmase Broncho. „Dacă-l agăţăm poţi cânta în club. Ce zici de asta?”
S-a întors spre mine. „Am o voce destul de bună”, a spus ea. A cântat câteva note de ceva trist şi s-a auzit o bătaie în uşă. Era antreprenorul. Era un negru în vârstă, destul de corpolent. Broncho l-a introdus în jur.
Barbara s-a avântat spre el cu o timiditate care nu-i stătea bine. „Sunt nebună după tine”, a spus ea, şi l-a sărutat lung pe buze. Obiectul afecţiunii ei părea nedumerit. Sincronizarea Barbarei nu permitea subtilităţi. „Vino cu mine”, a spus ea
zâmbi, conducându-l de mână spre dormitor. Când au plecat, Broncho şi-a plesnit coapsa. „Ce femeie!”, a exclamat el. „O să reuşească într-o bună zi”.
Când Barbara s-a întors în cameră, a spus: „Am uitat să-ţi spun despre cadoul pe care l-am primit de la Gregory Peck. Asta e atunci când eu
făceam 150.000 de dolari pe film sau ceva de genul ăsta.” Acum Barbara a murit la 39 de ani.
O CRONOLOGIE A VIEŢII BARBAREI PAYTON"S
1277, Barbara Lee Redfield se naşte în Cloquet, Minnesota (16 noiembrie).
1939 Barbara şi familia ei se mută la Odessa, Texas.
1943 La vârsta de şaisprezece ani, Barbara fuge cu iubitul ei din liceu, William Hodge, în Lubbock, Texas. Căsătoria este anulată câteva zile mai târziu.
1945 Barbara se căsătoreşte cu pilotul Forţelor Aeriene John Payton (10 februarie).
John Payton se înscrie la Universitatea din California de Sud. Cuplul închiriază un apartament în centrul oraşului Los Angeles.
1946 Barbara începe să pozeze pentru reclame la haine şi produse.
1947 Se naşte singurul copil al Barbarei, John Lee Payton, în Los Angeles (14 februarie). Ea semnează un contract de modeling pe un an cu Rita La Roy Agency (septembrie) şi participă la un spectacol de varietăţi la clubul de noapte Slapsy Maxie's (octombrie).

BARBARA PAYTON
1948 Barbara îşi părăseşte soţul şi se mută într-un apartament pe Hollywood Boulevard (4 iulie). Se implică romantic cu traficantul de droguri Don Cougar.
1949 Barbara semnează cu Studiourile Universal pentru 100 de dolari pe săptămână ca actriţă sub contract (ianuarie). Are roluri mici în două scurtmetraje muzicale western cu Tex Williams – Silver Butte şi The Pecos Pistol – şi obţine un mic rol într-un film de Robert
Montgomery, Once More, My Darling (martie). Se spune că se întâlneşte cu actorul George Raft.
Barbara îl întâlneşte pe Bob Hope, care o instalează într-un apartament din Hollywood ca amantă a sa. Ea îl urmează într-un turneu publicitar prin ţară, iar contractul ei cu Universal este reziliat. Ei se despart, iar el o plăteşte pentru a păstra tăcerea (August).
Barbara joacă în primul ei film, Trapped al lui Richard Fleischer, cu Lloyd Bridges. Se spune că ea are o aventură cu Bridges.
Barbara are relaţii cu actorii John Ireland şi Ralph Meeker, dezvoltatorul Jerry Bialac şi avocatul Greg Bautzer.
Don Cougar, fostul iubit al Barbarei, o bate pe proprietăreasa ei când aceasta nu acceptă 30 de dolari pentru chiria de 112,50 dolari a Barbarei – mai târziu, un judecător îi acordă proprietăresei 3.500 de dolari.
1950 Barbara este angajată cu 5.000 de dolari pe săptămână pentru a juca în filmul lui James Cagney Kiss Tomorrow Goodbye, produs de studiourile Warner Brothers şi Cagney Productions. Se spune că se culcă cu producătorul William Cagney (fratele lui James Cagney).
Barbara are un mic rol în filmul western Dallas al lui Gary Cooper (sub contractul Warner Brothers). Se presupune că are relaţii amoroase cu actorii Gary Cooper şi Steve Cochran.
Barbara îl întâlneşte pe actorul Franchot Tone la clubul de noapte Ciro's; ei anunţă
ZiO

logodna lor la Stork Club din New York (octombrie).
Barbara depune mărturie în faţa unui mare juriu federal în procesul de sperjur al gangsterului Stanley Adams (29 octombrie); Adams este ulterior condamnat.
Barbara apare ca martor într-o luptă pentru custodie între Tone şi fosta sa soţie Jean Wallace, care o numeşte pe Barbara „o vagaboandă cunoscută" în instanţă.
1951 Barbara are un rol minor în ultimul ei film Warner Brothers, Only the Valiant, cu Gregory Peck şi Gig Young.
Împrumutată de la Warner Brothers, Barbara joacă în drama de costume RKO Drums în the Deep South; are o aventură cu colegul ei de scenă Guy Madison.
Tone o instalează pe Barbara într-un apartament din Hollywood Hills şi angajează un detectiv particular pentru a o supraveghea. Spionând-o el însuşi într-o noapte, Tone îi găseşte pe Barbara şi Guy Madison împreună în pat, dar nu le rupe logodna.
Revistele tabloide relatează despre scandalul Tone-Madison, iar Barbara este suspendată pentru scurt timp de Warner Brothers – drept pedeapsă, Barbara este împrumutată de studio pentru a juca în filmul de serie B cu buget redus Bride of the Gorilla. Se spune că are o aventură pe platou cu colegul Tom Conway şi o relaţie romantică cu colegul Woody Strode.
În timp ce Tone se află în New York, Barbara îl întâlneşte pe fostul boxer şi actor Tom Neal la o petrecere la piscină la Sunset Plaza Apartments. Începe să se culce cu el, iar acesta se mută curând cu ea. Ea rupe logodna cu Tone şi se logodeşte cu Neal (31 iulie); data nunţii este stabilită pentru 14 septembrie, dar ea continuă să se vadă cu Tone.
Neal îl bate pe Tone în faţa Barbarei, în apartamentul acesteia, după ce ea şi Tone petrecuseră ziua împreună; Tone ajunge la spital cu o comoţie cerebrală, nasul spart, pometele stâng sfărâmat şi maxilarul superior drept fracturat (14 septembrie). O săptămână mai târziu, după numeroase vizite la spital pentru a-l vedea pe Tone, Barbara se implică din nou cu Neal (sunt fotografiaţi

împreună la clubul de noapte al lui Ciro).
Tone renunţă la toate acuzaţiile penale împotriva lui Neal.şi pleacă într-o excursie în oraşul natal al Barbarei, Cloquet
oraşul natal al Barbarei, Cloquet, Minnesota, unde el şi Barbara s-au căsătorit (28 septembrie).
Tone, ieşit într-o seară la clubul de noapte Ciro's cu Barbara şi mama sa, scuipă beat în faţa editorialistei de bârfe Florabel Muir; aceasta depune plângere pentru agresiune împotriva lui (29 octombrie – mai târziu, este condamnat cu suspendare şi amendat cu 400 de dolari).
Barbara este eliberată din contractele sale cu Cagney Productions şi Warner Brothers (19 noiembrie); a doua zi, Tone cere divorţul, dar cuplul se împacă două zile mai târziu.
Barbara pleacă într-un turneu publicitar naţional pentru Bride of the Gorilla cu Tom Neal (decembrie).
Tone cere din nou divorţul, dar cei doi se împacă mai târziu (28 decembrie).
1952 Barbara şi Tone au o ceartă violentă la Hotelul Warwick din New York; Barbara încearcă să se sinucidă cu somnifere (10 martie).
Cinci zile mai târziu, Tone îşi abandonează definitiv relaţia cu Barbara şi îşi reintroduce cererea de divorţ depusă anterior, la 28 decembrie 1951.
Divorţul Barbarei şi al lui Tone este finalizat. Barbara locuieşte cu Neal în Los Angeles.
Barbara pleacă la Londra şi face două filme cu buget redus pentru Hammer Films: Four Sided Triangle şi Bad Blonde (23 iulie). Neal i se alătură mai târziu în Anglia.
Neal o găseşte pe Barbara în pat cu patronul unui club de noapte londonez, Siegi Sessler; o loveşte pe Barbara şi îl dă afară pe Sessler din camera de hotel fără pantaloni.
Neal devine managerul Barbarei. Ea joacă alături de Sonny Tufts în comedia cu oameni ai cavernelor Run for the Hills (decembrie).

| NU MI-E RUŞINE
1953 Barbara joacă alături de Neal în filmul cu buget redus The Great Jesse James
Raid, filmat în doar opt zile.
Barbara şi Neal joacă într-o producţie de vară a unei piese bazate pe romanul lui James M. Cain The Postman Always Rings Twice (iunie). Barbara se prăbuşeşte de două ori pe scenă la Chicago (23 iulie).
Neal se mută din apartamentul Barbarei; ei se despart definitiv (noiembrie).
Fiul Barbarei, John Lee, se mută cu ea. Barbara are o scurtă relaţie sentimentală cu un sculptor afro-american pe nume Budo; acesta dispare după ce ar fi încercat să-l înjunghie pe fiul de şase ani al Barbarei cu un cuţit de măcelar.
1954
Barbara şi fiul ei se mută într-o casă scumpă închiriată în Beverly Hills.
Barbara are relaţii sexuale cu actorul de filme de serie B Mickey Knox şi cu playboy-ul finanţist Serge Rubenstein (Rubenstein este strangulat luni mai târziu în New York; crima sa este încă nerezolvată).
Barbara începe să ia somnifere şi să bea mult.
Barbara joacă în ultimul ei film, Murder Is My Beat, de Edgar G. Ulmer (iunie).
1955 Barbara pleacă în vacanţă cu fiul ei la Guaymas, în Mexic. Se întoarce în Los Angeles, îşi lasă fiul la nişte prieteni, apoi se întoarce în Guaymas, unde are o relaţie romantică cu pescarul sportiv local Tony Provas.
Cariera cinematografică încheiată, Tom Neal se mută la Palm Springs şi devine peisagist. Barbara se întoarce la Hollywood şi cumpără băuturi alcoolice în valoare de 129,54 de dolari cu cecuri fără acoperire; ulterior este arestată pentru infracţiuni grave.
Barbara se căsătoreşte cu Provas în Nogales, Arizona (28 noiembrie). I se ordonă

să se prezinte în instanţă pentru acuzaţiile de cecuri fără acoperire; fostul ei proprietar primeşte o hotărâre judecătorească în lipsă de 750 $, iar fostul ei soţ, John Payton iniţiază un ordin judecătoresc care o împiedică pe Barbara să îşi scoată fiul în afara statului.
Barbara pledează vinovată la o acuzaţie de emitere de cecuri fără acoperire; primeşte o pedeapsă de şaizeci de zile cu suspendare şi o amendă de 100 de dolari (27 decembrie). Frântă, amenda îi este plătită de Herman Hover, proprietarul clubului de noapte Ciro's.
1956 Barbara, Provas şi fiul ei se mută într-un apartament din Hollywood; vecina lor de alături este Maila Nurmi, cunoscută şi sub numele de prezentatoarea de filme horror de televiziune „Vampira".
Tom Neal se căsătoreşte în Palm Springs cu o stewardesă Pan Am în vârstă de treizeci şi trei de ani, Patricia Fenton.
Barbara pierde custodia fiului ei în favoarea fostului ei soţ (12 martie). Ea nu-şi mai vede niciodată fiul.
Revista tabloidă Confidential publică un articol de copertă, furnizat de Barbara, care relatează relaţia ei cu Bob Hope; ea este plătită cu 1 000 de dolari (iulie).
Barbara şi soţul ei se mută la Guaymas, Mexic.
1957 Barbara şi Provas se mută la Bahia de Kino, un mic oraş de coastă la nord de Guaymas.
Familia Barbarei o scoate cu avionul din Mexic; îi găsesc un apartament în Riverside şi ea deschide un restaurant, The Boar's Head, cu banii investiţi de un prieten dealer auto.
Barbara îşi abandonează restaurantul din Riverside şi zboară la Chicago pentru a fi o prostituată de lux alături de prietena ei, fosta starletă Lila Leeds, în hotelul Drake (Leeds a fost arestată şi condamnată împreună cu Robert Mitchum pentru acuzaţii de marijuana la Hollywood în 1948).

1958 Barbara se întoarce în Mexic pentru a fi alături de soţul ei.
Patricia, soţia lui Tom Neal, moare de cancer.
Barbara ţine o conferinţă de presă în Los Angeles, anunţând că va încerca să revină în cinematografie şi că pune capăt căsniciei (12 august). Ea împrumută bani de la mama sa şi închiriază un apartament la Hollywood. Căsătoria ei este anulată, dar nimeni nu o angajează să joace din nou.
Barbara îşi reia relaţia cu Provas în Los Angeles şi se căsătoresc din nou; se mută înapoi la Guaymas.
1959 Barbara îl părăseşte pe Provas, se mută la Hollywood şi lucrează iniţial ca hostess la The Saratoga, iar mai târziu în spatele tejghelei unei curăţătorii din Hollywood.
1960 Consumată de alcoolism, Barbara lucrează ca ospătăriţă într-un club de striptease, spălătoreasă într-un salon de înfrumuseţare şi benzinăriţă pe Hollywood Boulevard.
Barbara părăseşte Hollywood-ul şi se mută cu părinţii ei în San Diego.
Barbara călătoreşte la Palm Springs, California, şi Searchlight, Nevada, pentru a lucra ca prostituată.
1961 Barbara se întoarce la Hollywood şi locuieşte în The Valencia Apartments de pe Sunset Boulevard, unde lucrează ca prostituată cu normă întreagă.
Provas divorţează de Barbara în Las Vegas, Nevada.
Barbara este evacuată din apartamentul ei şi rămâne fără adăpost.
Tom Neal, în vârstă de 47 de ani, se căsătoreşte cu Gail Lee Kloke, o recepţioneră de 26 de ani de la Palm Springs Racquet Club (7 iunie).

BARBARA PAYTON
1962 Barbara este arestată pentru prostituţie după ce s-a oferit să facă sex cu un ofiţer de poliţie sub acoperire pentru patruzeci de dolari (7 februarie).
Plină de alcool, Barbara intră într-o secţie de poliţie din Hollywood purtând un costum de baie dintr-o singură piesă, un pulover alb şi o pereche de papuci aurii şi susţine că o bandă de adolescenţi a încercat să o violeze pe un teren viran din apropierea camerei sale de motel din cartierul Windsor Hills din Los Angeles (21 iulie). Poliţia nu face investigaţii. În dimineaţa următoare, Barbara este găsită leşinată pe o bancă de autobuz din Hollywood, purtând aceleaşi haine ca în ziua precedentă; este arestată pentru beţie publică şi eliberată pe cauţiune pentru 21 de dolari.
Barbara este arestată pentru beţie şi comportament turbulent la Hollywood (28 iulie).
1963
Barbara se mută într-un apartament de patruzeci de dolari pe lună pe Sunset Boulevard din Hollywood, unde locuieşte cu proxenetul ei, Russell Avist, în vârstă de 34 de ani. Ea este înjunghiată de un client şi primeşte treizeci şi opt de copci.
Brigada de combatere a moravurilor din Hollywood o arestează pe Barbara în apartamentul ei pentru prostituţie (23 septembrie); aceasta petrece douăzeci şi două de zile în închisoare.
Barbara apare în instanţă şi este găsită vinovată de prostituţie; i se aplică o amendă de 150 de dolari (17 octombrie).
Barbara ar fi fost plătită cu 2 000 de dolari pentru a participa la cartea I Am Not Ashamed. Leo Guild, un agent de presă şi fost editorialist de bârfe, îi înregistrează amintirile în apartamentul ei. Holloway House publică ulterior cartea.
1965 Dependentă de heroină, Barbara locuieşte la Hotelul Wilcox din Hollywood.
Tom Neal este arestat pentru uciderea soţiei sale, Gail, în casa lor din Palm Springs; este acuzat că a împuşcat-o în ceafă cu un pistol automat calibrul 45 (2 aprilie).

| NU MI-E RUŞINE
Neal este condamnat pentru omucidere involuntară. El primeşte o pedeapsă cu închisoarea de la unu la cincisprezece ani (18 noiembrie).
1966 Barbara locuieşte la Hollywood Palms Motel, unde primeşte o cameră gratuită în
în schimbul lucrului ca menajeră.
Barbara se căsătoreşte cu un negustor de antichităţi, Jess Rawley; la momentul morţii sale, cei doi sunt despărţiţi, dar încă căsătoriţi.
1967 Lucrătorii de la salubritate o găsesc pe Barbara leşinată lângă un tomberon într-o parcare de la intersecţia bulevardului Sunset cu Fairfax Avenue, la cinci şi jumătate dimineaţa (februarie). Este spitalizată timp de câteva zile, apoi un asistent social o conduce la casa părinţilor ei din San Diego.
Barbara distruge Cadillac-ul tatălui ei în San Diego (25 aprilie) – nu sunt formulate acuzaţii. Barbara moare de insuficienţă cardiacă şi hepatică în casa părinţilor ei din San Diego; corpul ei este găsit lângă o toaletă (8 mai). Avea 39 de ani. Trupul ei este incinerat, iar cenuşa este depusă într-o criptă la cimitirul Cypress View din San Diego.
1968 Franchot Tone moare de cancer pulmonar la vârsta de şaizeci şi trei de ani (18 septembrie).
1971 Tom Neal este eliberat condiţionat din penitenciarul de stat din Chino, California (7 decembrie).
1972 La vârsta de cincizeci şi opt de ani, Tom Neal moare de insuficienţă cardiacă în Studio City, California (7 august).
2 Viet

Pa fe bs vest
-
\ bs
* us oy wen
iy
sot Allee lr yteciaie
;
ate:
'
et eva ne ic
evtes .Robe pene?
;
7 i768 ,
govt (
mares
SS NE PMNS EA ED CO Hee
:.
pvr
re é 'eee e cnet? Sarre
~
¢
.
ice us
rs
RA ov at!
:
uth Ve
a eas . aatianh. pit NAGLE
.
2 7
i" vis, F
1 'er Pn tae _
= .
rd
7
-
>
ty
| aleonaa
es:
7
=
>
2
tt ae a,
@
.
=
a

© 5
'
'
Jyeue
a
aad
7 = fot oori,f 97
ay ve Pp = rd
e_-
Vu
wa
5
-
„
:
*
Ss, ay ¢' ee § 2at”)
Cee
.
P
a mr.
at =
„~”
Gent „
.
ef
>
i
i eT
Pa a ree
és
a
' 7
.
= ar
.
-r
iP? Boe
i
ws
es OLAS Oey)
ET OI
i]
=
a
e.
oan |
tess
A se vedea _-
mY,
en eo -

7
J
3%
~~,
.
Ree a a ;
]
ad
>
.
' :
dee}
;
ey oes.
- 7
5 ' é
a, i: a
J
4 >
'
n te oe
=
, sa
wy „
eS
mm Pel oe
Wi BS
gee ae
„a
=
7
-
ne
>
| pat ® --
.
P
_
oa Gf
a
ata-
b a
: '
aMdn M , fe
4 .TB) So s' hame a ee=e . a5
ts
=
~y
Le
a.
~

a
Z =;~sat
„ ee ; ' '
a
7MSa
\ i”
=
în” >=-s>
ea”
mA e
a
nats
te 7 a~ iF ryA
~
/\ aoe)
noi
i. |
>)
a
,
4ah 4 \ „
. A SSNoo ne [Heiela aMalhy dtel „
?
ibe, 5 (8
Beil it ® aie § Os
emai }lace la id,
„i
Whe im 4
oe
7
„
oF
Py
„
eo =
y
+
;
„=ar.ea
= mm4\
V=
' . dacă
')
GS ey
i
iF
7
¥

BARBARA PAYTON
Nu mi-e ruşine
Astăzi, chiar acum, locuiesc într-un apartament infestat de şobolani şi gândaci (sunt prieteni), nu am nicio boabă de fasole şi beau prea mult vin Rosé. Nu-mi place ce-mi spune cântarul. Puţinii bani pe care îi acumulez pentru a plăti chiria provin din reziduuri vechi, poezie şi favoruri făcute bărbaţilor. Iubesc rasa negrilor şi accept bani numai de la negri. Vi se pare deprimant? Dezgustător? Ei bine, nu mi-e ruşine. Am speranţă. Nu trăiesc în amintiri rozalii. Privesc spre viitor.
Literatură / Memorii / Film
$16.00
ISBBNN 978- 1 -943679-02 5 16
9 ||67902
AWAQOO